

EDGAR WALLACE

SECRETUL CERCULUI PURPURIU

PROLOG.

Cuiul.

Cine ar fi crezut că un fapt atât de lipsit de importanță – petrecerea zilei de naștere a domnului Paillon în 19 septembrie, anul nu contează – avea să prilejuiască evenimente atât de surprinzătoare. Dacă n-ar fi fost această petrecere n-am mai fi vorbit acum despre „Secretul cercului purpuriu”; apoi, mai bine de o duzină de oameni ar mai fi fost încă în viață, iar Thalia Drummond n-ar fi fost acuzată de furt și complicitate la furt de către un inspector cu figură imparțială.

Domnul Paillon dăduse de băut la Coq d'Or în Toulouse. Invitați erau trei dintre colaboratorii lui. Atmosfera era destinată și chefului în toi, când, pe la vreo trei dimineața, domnul Paillon își aminti că, de fapt, se afla la Toulouse pentru execuția lui Lightman, un criminal englez.

— Băieți, se strădui el să fie grav în ciuda limbii împleticite, e târziu și mai avem de pus pe picioare „duduia sângeroasă”.

Se îndreptară spre piațeta din fața închisorii unde aștepta, încă de la miezul nopții, o căruță cu ghilotina demontată. Cu o pricepere demnă de cauze mai bune, câștigată prin repetate exerciții, înălțară schela sinistră și montară ghilotina la locul ei. Numai că vinurile grele ale sudului pun la anevoioasă încercare și cea mai exersată mână: ghilotina refuza să cadă cum se cuvenea.

— Lăsați pe mine, zise domnul Paillon și bătu un cui exact acolo unde era mai puțină nevoie de el. Se simțea tot mai nervos pe măsură ce trecea timpul.

Curând soldații se postară la locurile lor. Când se luminează de-a binelea, așa încât fotografii distingeau cu ușurință chipul prizonierului, acesta din urmă în adus spre eșafod.

— Curaj! îi șopti domnul Paillon.

— Lua-te-ar dracu'! scrâșni victima, cu capul deja fixat pe butuc.

Domnul Paillon trase de frânghie. Cuțitul porni șuierând, dar... se înțepeni în cui! Călăul relua totul de trei ori cu același rezultat. Mulțimea revoltată rupse cordonul de soldați vociferând. Condamnatul trebui să fie condus înapoi în celulă.

Peste încă unsprezece ani cuiul acesta avea să pricinuiască moartea unui șir întreg de oameni.

1. Începe povestea.

Era ora la care oamenii cumsecade dormeau demult. Doar ici-colo se mai vedeau ferestre luminate pe care se proiectau umbrele negre ale copacilor bătuți de vânt. Un vânt rece, pătrunzător, venind dinspre râu.

Deși înfolfit, bărbatul care se plimba pe lângă grilajul vechi de fier tremura vizibil. Necunoscutul alesese parcă anume acest loc de întâlnire, descoperit, expus rafalelor înghețate.

Frunze și ramuri uscate dansau frenetic în jurul lui – toamna se făcea simțită. Trotuarul era și el acoperit de frunze foșnitoare. Bărbatul își ridica din când în când ochii, cu jind, către vreo fereastră luminată imaginându-și căldura care l-ar fi întâmpinat dacă ar fi bătut la poartă.

Un orologiu bătea ora unsprezece când se auzi zgomotul slab al unui automobil care se opri curând lângă el. Farurile luminau stins, iar înăuntru era cu totul întuneric. Șovăind, bărbatul se apropie, deschise portiera și urcă. Abia distinge silueta șoferului pe bancheta din față. Inima îi bătea nebunește, gândindu-se la gravitatea pasului pe care hotărâse să-l facă și la urmările posibile. Mașina rămăsese pe loc, iar omul de la volan stătea nemișcat. Era o liniște de mormânt.

— Ei, zise bărbatul, ușor iritat.

— Te-ai hotărât? îl întreabă șoferul.

— După cum vezi, răspunse bărbatul. Doar nu-ți închipui că am venit din curiozitate! Ce dorești, de fapt? Spune-mi ce-mi ceri și-ți voi spune și eu ce aștept de la dumneata.

— Știu prea bine ce aștepti, mormăi șoferul cu o voce înăbușită, ca de după un paravan.

Ochii bărbatului se mai obișnuiseră cu întunericul și acum putea să vadă pălăria neagră a șoferului lucind șters.

— Ești în pragul falimentului, reluă șoferul. Te-ai înfruptat din bani care nu erau ai dumitale și acum vrei să te sinucizi. Dar nu din cauza falimentului, ci din a celui care te are la mână cu ceva atât de dezonorant că te poate da oricând pe mâna poliției. În urmă cu trei zile i-ai procurat o otravă puternică de la un amic chimist, o otravă care nu se găsește la farmacii. Ai citit tot felul de articole despre otrăvuri și efectele lor, iar, dacă nu intervine ceva salvator, te vei sinucide sâmbătă ori duminică. Poate mai degrabă duminică.

Simți mirarea celui din spate și râse încetișor.

— Ei, domnule, continuă el. Lucrezi pentru mine pentru o sumă frumușică?

— Ce trebuie să fac? întreabă, tremurând, celălalt.

— Nimic altceva decât îți spun eu. Nu vei risca aproape nimic și vei fi plătit domnește. Pot să-ți dau și un avans bunicel să-ți acoperi cheltuieli mai presante. N-ai decât să pui în circulație toți banii pe care ți-i trimit eu – dacă e nevoie, chiar să-i schimbi în valută străină. Important e să dispară urmele

bancnotelor cu numere înregistrate la poliție. Să vinzi, să schimbi, într-un cuvânt, să te descotorosești cum știi mai bine de banii de care eu nu mă pot atinge. Să fii agentul meu. Și să-mi plătești cât îți cer, adăugă apăsător, după o pauză.

Bărbatul tăcu un răstimp, apoi întrebă deodată:

— Ce-i „cercul purpuriu”?

— Dumneata ești, veni răspunsul.

— Eu? se miră.

— Da, dumneata ești „cercul purpuriu”. Ai o rețea de o sută de oameni pe care nu-i vei cunoaște direct și nici ei pe dumneata.

— Dar dumneata?

— Oh, eu îi cunosc pe toți. Ei, facem târgul?

— Da, răspunse bărbatul după o clipă de ezitare.

Șoferul se răsuci spre el și întinse mâna.

— Ia asta.

„Asta” era un plic voluminos pe care noul membru al „cercului purpuriu” și-l strecură în buzunar.

— Și acum coboară! porunci scurt șoferul.

Celălalt se supuse grăbit fără altă întrebare. Trânti portiera și se apropie de șofer. Ținea cu orice preț să-i vadă chipul. Simțea că e foarte important pentru ce avea să urmeze.

— Nu-ți aprinde țigara, îl opri șoferul. Înțeleg că e un pretext ca să aprinzi un chibrit. Nu-ți folosește altundeva decât în iad să mă cunoști.

Înainte de a mai apuca să relice în vreun fel, mașina se puse în mișcare. O urmări, cu mâna pe plicul din buzunar, până dispăru în noapte. Tremura din toate încheieturile. Dinții îi clănțăneau pe țigara pe care și-o înfipse în fine între buze, iar flacăra chibritului se bătaia încolo și înapoi. „Asta-i”, își spuse răgușit și dispăru la rândul-i într-o străduță laterală.

Un individ ieși tiptil dintr-un gang și se strecură grăbit pe urmele lui. Era un bărbat înalt și zdravăn, cu mișcări greoaie și o răsuflare găfâită. După vreo sută de pași își dădu seama că ținea încă în mâini binoclul cu care încercase să urmărească toată scena de adineauri. Când ieși în strada principală înțelese că scăpase urma bărbatului. Se aștepta, de altminteri, dar nu-și făcea probleme, îi știa adresa. „Dar cine o fi fost tipul din mașină?!” Îi luase numărul și a doua zi putea afla cine e proprietarul. Felix Marl rânji. Dacă ar fi putut ghici măcar jumătate din conversația la care asistase de la distanță i-ar fi pierit orice poftă de zâmbit. Oameni mult mai puternici decât el căzuseră pradă „cercului purpuriu”.

2. Răul platnic.

Philipp Brassard plătea și trăia. „Cercul purpuriu” își respecta cuvântul. Și bancherul Jacques Rizzi plătea, însă veșnica frică nu se putea numi viață. Muri în mai puțin de o lună, de inimă. Benson nu luă în seamă amenințările. Avocatul căilor ferate fu descoperit mort lângă vagonul personal.

Derrick Yale, vestit pentru flerul său, l-a găsit pe criminalul lui Benson: un negru care se strecurase în vagon, îl omorâse pe avocat și-l zvârlise apoi pe fereastră. Vinovatul fu spânzurat, dar muri fără să trădeze al cui ordin îl executase. Degeaba îl ironizau polițiștii pe Yale pentru teoriile lui psihometrice: în patruzeci și opt de ore îi conduseseră la casa vinovatului.

După această întâmplare se pare că oamenii plăteau fără să mai anunțe poliția. Nici o însemnare despre isprăvile „Cercului purpuriu” nu mai apăruse, de o vreme, în ziar. Până când, într-o bună dimineață, James Beardmore găsi lângă tava cu micul dejun un plic: înăuntru un cartonaș cu un cerc purpuriu într-un colț.

— Jack, citește asta, pe tine te pasionează poveștile palpitante.

James Stamford Beardmore zvârli cartonașul fiului său și-și văzu mai departe de corespondență. Jack luă cartonașul și-l cercetă încruntat. Era un fel de carte poștală, fără adresă. Cercul purpuriu fusese imprimat grosolan cu o radieră. Alături erau următoarele cuvinte: „O sută de mii reprezintă doar o părticică din averea dumneavoastră. Veți plăti această sumă unui comisionar. Fixați, în 24 de ore, timpul care vă convine printr-un anunț în Tribune. E ultimul avertisment”.

— Ei, făcu surâzând pe deasupra ochelarilor bătrânul Jim.

— Cercul purpuriu, anunță speriat fiul.

— Da, „cercul purpuriu”, repetă bătrânul, râzând de spaima care tremura în glasul băiatului. Am mai primit vreo patru de astea!

— Patru? se miră tânărul. Dumnezeu! Așadar, de asta stă la noi Yale?

— De asta, aprobă zâmbind Beardmore.

— Știam că-i detectiv, dar nu mi-a trecut prin cap că...

— Nu-ți face griji din pricina acestui „cerc purpuriu” afurisit, îl întrerupse tatăl.

— Nu-mi fac. Froyant e și el foarte speriat. Nu m-aș mira să fie atacat. Avem destui dușmani.

Beardmore, cărunț, plin de riduri, părea mai degrabă bunicul decât tatăl chipeșului băiat. Averea lor fusese agonisită cu destulă osteneală. Bătrânul căutător de aur trecuse prin destule încercări și nereușite. Înfruntase moartea în deșertul Kalahari, scotocise mocirla după diamante, se luptase cu ghețurile din Klondyke. Privise în față prea multe pericole ca să se neliniștească la amenințările „Cercului purpuriu”.

Acum îl preocupa un pericol mai apropiat care-l privea pe fiul său.

— Mă bizui pe judecata ta, Jack, începu el. Te rog să nu te simți jignit de cele ce ți le voi spune. Niciodată nu m-am amestecat în aventurile tale, dar crezi că e înțelept ce faci acum?

Jack înțelegea prea bine unde țintea.

— E vorba despre domnișoara Drummond, așa-i, tată?

Bătrânul dădu din cap afirmativ.

— E secretara lui Froyant, începu tânărul.

— Știu, și n-am nimic împotriva, zise bătrânul. Dar cât de bine o cunoști pe această fată?

Băiatul își împături gânditor șervetul. Roși violent, apoi reuși să-și stăpânească emoția. Jim îl urmărea zâmbind cu înțelegere.

— Îmi place, suntem prieteni. Nu i-am făcut într-adevăr curte niciodată. Cred că n-ar mai vrea să fim prieteni dac-aș încerca așa ceva.

Jim aprobă. Nu mai avea nimic de adăugat deocamdată. Reveni la plicul de pe masă și îl cercetă cu interes. Mărcile erau franceze și Jack se întrebă cine o fi expeditorul. Bătrânul desfăcu plicul, scoase dinăuntru mai multe scrisori, dintre care una sigilată cu ceară roșie în mai multe locuri. Se uită la adresă și făcu o grimasă.

— Ah! exclamă nemulțumit, lăsând plicul nedesfăcut pe masă.

După ce termină de răsfoit restul corespondenței își privi fiul.

— Să nu te încrezi niciodată în oamenii despre care n-ai aflat tot ce-i mai rău, zise el. Mă va vizita azi un domn distins și onorabil care are un trecut mai negru decât pălăria mea. Voi face afaceri cu el fiindcă știu exact răul de care este în stare!

Jack râse. Conversația lor fu întreruptă de apariția musafirului lor.

— Bună dimineața, Yale! Cum ai dormit? întrebă bătrânul, apoi, fără să aștepte răspunsul, se întoarse spre fiul său: Jack, sună să aducă o ceașcă de calea proaspătă!

Vizita lui Derrick Yale îi făcea lui Jack o plăcere nespusă. Era la vârsta la care îl fascinau trăsăturile romantice și ar fi fost bucuros să se afle și în preajma unui detectiv obișnuit, darmite a unuia de faima lui Yale. Calitățile lui erau cu totul neobișnuite. Avea o figură delicată și distinsă, ochi pătrunzători și gravi, gesturi cumva ceremonioase, magice.

— Nu dorm niciodată, răspunse vesel detectivul, aranjându-și șervetul. Luă inelul șervetului în mână și-l privi câteva clipe. Jim și Jack îl urmăreau cu curiozitate și admirație.

— Ei! făcu bătrânul, nerăbdător.

— Cel care a ținut acest inel în mână a primit vești proaspete – probabil cineva din familia lui e bolnav.

Beardmore confirmă:

— Jane Higgins, servitoarea care a pus masa azi dimineață a aflat că mama ei e în agonie.

— Și asta ai simțit dumneata în inelul șervetului? întrebă surprins Jack. Cum se face că ai asemenea puteri, domnule Yale?

Derrick clătină gânditor capul.

— Nu încerc să explic fiindcă nu văd ce aș putea spune. Tot ce știu e că, luând inelul în mână, am simțit o mare mâhnire. Nu-i ciudat? întrebă liniștit.

— Dar de unde știai că e vorba despre familie?

— Am simțit pur și simplu. Și am dedus puțințel. Dumneata ai ceva vești, domnule Beardmore?

În loc de răspuns, bătrânul îi întinse cartonașul tocmai primit.

Yale îl cântări atent în palmă.

— A fost pus la poștă de un marinar. Un om care a stat la închisoare și în ultimul timp a pierdut mulți bani...

Beardmore se ridică de la masă râzând.

— Nu eu o să i-i restitui. Iei în serios amenințarea asta?

— Foarte, răspunse Derrick calm. Așa de în serios încât te-aș sfătui să nu ieși din casă fără mine. „Cercul purpuriu” acționează extrem de melodramatic, însă nu cred că pentru moștenitorii dumitale ar fi o consolare să știe că ai murit teatral.

Jim tăcu și fiul său îl privi tulburat.

— Tată, de ce nu pleci în străinătate?

Bătrânul se enervă brusc:

— La dracu' cu străinătatea! N-am de gând să fug de o bandă de pungași! Ducă-se...

Nu mai indică destinația, dar ceilalți doi o putură bănuî.

3. Fata misterioasă.

Jack se plimba îngândurat prin grădină. O luă, aproape inconștient, spre valea care despărțea proprietățile lui Beardmore de cele ale lui Froyant.

Dimineața era splendidă. Ploaia încetase, tot așa și vântul, iar soarele scălda totul într-o lumină proaspătă. Dincolo de pădurea Penton Hill se putea zări somptuosul castel al lui Harvey Froyant. „Mă întreb dacă va ieși din casă prin iarba asta udă.”

Sub ulmul cel mare din capătul grădinii se opri și privi de-a lungul gardului viu. Zări pavilionul clădit de fostul proprietar de la Tower-House. Harvey Froyant detesta prea mult singurătatea ca să cheltuiască pe asemenea excentricități.

Nu se zărea nici țipenie în jur și fu mâhnit. După vreo zece minute ajunse la spărtura făcută de el însuși în gard. Intră. Fata, auzindu-i pașii, ieși din pavilion ușor nemulțumită. Era foarte frumoasă: blondă, cu trăsături extrem de fine și nici o urmă de bucurie în ochi.

— Bună dimineața, zise cu răceală în glas.

— Bună dimineața, Thalia, răspunse el, iar ea se încruntă.

— Aș vrea să nu mai faci asta, zise ea.

Se vedea că nu glumește. Purtarea ei îl necăjea și îl puneă pe gânduri. Odată o văzuse alergând sprintenă ca o Diană după un iepure, altădată o auzise cântând cu toată bucuria vieții revărsate în cântec. Dar a văzut-o și posomorâtă de parcă ar fi fost suferindă.

— De ce ești atât de rece și convențională cu mine? întrebă el supărat.

Ea surâse vag.

— Pentru că am citit cărți destule în care secretare sărace au sfârșit-o rău fiindcă n-au fost reci și convenționale cu fiii de milionari.

Avea o sinceritate de-a dreptul enervantă.

— Și-apoi, continuă ea, rece și convențională se cuvine să te porți cu toată lumea în afara celor care-ți sunt dragi. Iar dumneata nu-mi ești drag.

Vorbise calm și așezat. Tânărul roși. Regretă amarnic că provocase asemenea vorbe dezgustătoare. Fata îl privi câteva clipe, apoi se simți datoare să reia.

— Domnule Beardmore, mai este ceva. Un tânăr naufragiat pe o insulă cu o fată e firesc s-o vadă tot mai frumoasă, cea mai frumoasă, unică. Am citit despre asemenea întâmplări, am văzut și filme. Am impresia că dumneata te găsești într-o astfel de situație. Petreci mult timp la moșie și nu vezi altceva decât iepuri, păsări și pe Thalia Drummond. Ar fi bine să mergi la oraș să întâlnești oameni din lumea dumitale.

Cu aceste vorbe se răsuci grăbită fiindcă observase apropierea stăpânului ei. Acesta o privi nemulțumit.

— Domnișoară, parcă trebuie să lucrezi la bilanț, spuse aspru.

Era un bărbat uscățiv, de vreo cincizeci de ani, energic și cu o chelie prematură. Rânjea dezvelindu-și dinții lungi și galbeni ori de câte ori puneă o întrebare ca și când s-ar fi așteptat la eschivări.

— Neața, Beardmore, mârâi un salut Jack. Nu-mi place să te văd pierzând vremea, se întoarce iarăși spre Thalia.

— N-o pierd, domnule, nici pe a mea nici pe a dumneavoastră, răspunse aceasta calm. Am terminat calculele, sunt aici, adăugă arătând o mapă jerpelită subsuoară.

— Puteai lucra în birou, nu era nevoie să vii în sălbăticia asta.

Froyant își frecă nervos nasul întorcându-și privirea spre tânărul tăcut.

— Asta-i tot! Jack, tocmai mergeam la tatăl dumitale. Mă însoțești?

Thalia plecase deja spre Tower-House, așa că nu mai avea de ce să rămână acolo.

— Te rog să nu mai abuzezi de timpul fetei, Beardmore! spuse Froyant morocănos. Are mult de lucru și nici tatălui dumitale nu cred că-i convine o asemenea legătură.

Jack tăcu. Îl disprețui pe acest om, acum mai mult ca oricând, după ce-l auzise răstindu-se la fată.

— Fetele astea, începu Froyant îndreptându-se spre poarta gardului viu, fetele de soiul ăsta... Se opri mirat. Cine dracu' a trecut prin gard? întrebă arătând cu bastonul spărtura.

— Eu, recunosc Jack inciudat. De altfel, e gardul nostru și așa se și scurtează drumul cu o milă. Haide, domnule Froyant!

Harvey Froyant se supuse și trecu prin gard. Urcă încet colina spre ulmul cel mare de unde privise adineauri Jack valea. Froyant tăcea ușor ofensat. Îi plăcea să arate că ține la tradiție. Când ajunseră sus se simți prins de braț. Se întoarce și-l văzu pe Jack privind fix trunchiul unui copac. Urmărindu-i privirea descoperi la rândul-i motivul surprinderii tânărului și se dădu un pas îndărăt, pălind. Pe copac era desenat un cerc purpuriu. Vopseaua era încă proaspătă.

4. Domnul Felix Marl.

Jack privi în jur. Un individ se îndepărta de ei, spre castel, cu o servietă în mână. Jack îl strigă. Individul se întoarce spre ei.

— Cine ești dumneata? Ce cauți aici?

Străinul era înalt și puternic. Servietă părea să atârne greu. Trecu un timp până se învrednici să răspundă.

— Numele meu este Marl, Felix Marl. Cred că ați auzit despre mine. Dacă nu mă înșel, sunteți tânărul domn Beardmore!

— Da, eu sunt, zise Jack. Dar ce cauți, totuși, aici?

— Mi s-a spus că pe aici drumul de la gară e mai scurt. Nu mi s-a părut, adăugă respirând greu. Sunt pe cale de a-i face o vizită tatălui dumneavoastră.

— Ai trecut pe lângă copacul acela? îl întreabă Jack.

— De ce să fi trecut pe acolo, întreabă arțăgos Marl. Nu v-am spus că am venit peste câmp?

Froyant se apropie de ei, desprinzându-se în fine de copacul însemnat. Părea să-l cunoască pe străin.

— A, domnul Marl. Ai văzut pe cineva dând târcoale copacului de colo?

Străinul clătină din cap contrariat. Era clar că nu pricepe nimic.

— Nu înțeleg ce spuneți. Ce s-a întâmplat, de fapt?

— Nimic, răspunse scurt Harvey Froyant.

Jack îi luă servietă și în scurt timp ajunseră toți trei la castel. Străinul nu făcea o impresie prea bună tânărului. Vocea îi era prea aspră, purtarea prea familiară. Jack se întreba ce relații puteau fi între acest individ și tatăl său.

Se apropiau de casă când deodată Marl scoase un țipăt de groază și sări înapoi, galben ca ceara și tremurând tot.

Jack și Froyant îl privesc uimiți.

— Ce dracu' ai? întreabă Froyant nervos. Nervii îi erau încordați și reacția tipului îl speriasc.

— Nimic, nimic, bâigui răgușit Marl. Am...

— Ai băut, se pare, se răsti Froyant.

Jack îl conduse pe Marl în casă, apoi porni în căutarea lui Derrick Yale. Îl găsi pe detectiv șezând pe un scaun de trestie într-un tufiș, cu bărbia în piept și brațele încrucișate.

Când auzi pașii tânărului ridică privirea.

— Nu pot să-ți spun, răspunse, înainte ca Jack să fi apucat să deschidă gura. Ai vrut să mă întrebi de ce s-a speriat Marl, nu? continuă râzând.

— Da, e adevărat, recunosc Jack râzând la rândul său. Domnule Yale, ești extraordinar! Ai văzut scena?

— Da, l-am văzut chiar puțin înainte. De aici se vede foarte bine poteca. Se încruntă: îmi amintește de cineva, nu-mi pot aminti de cine. Vine adeseori acest Marl?

— Îl văd pentru prima dată. Știu, însă, că tata și Froyant au mai făcut afaceri cu el. Am impresia că speculează terenuri. Tata e foarte interesat în așa ceva. Știi, continuă Jack, am văzut „cercul purpuriu” desenat pe copacul acela de lângă ulm.

Interesul lui Yale pentru Marl dispăru într-o clipă.

— Nu era acolo când am coborât. Pot s-o jur. Sigur a fost făcut în timp ce... în timp ce stăteam de vorbă cu un prieten. Ce crezi despre asta, domnule Yale?

— O, poate să fie extrem de neplăcut, răspunse Yale.

Se ridică și se plimbă se colo-colo pe alee, ignorându-l pe tânăr. Jack așteptă puțin, apoi îl lăasă singur, cu gândurile sale.

Între timp, Marl asista la o conversație despre terenuri. Părea în plus deși el adusese oferta avantajoasă despre care se vorbea acum. La insistențele celor doi proprietari, se recunoscu incapabil să intre în detalii.

— Îmi pare rău, domnilor. Astăzi am avut un fel de șoc.

— Ce s-a întâmplat?

Marl nu reuși să dea vreo explicație coerentă. Clătina doar din cap și se lamenta:

— Nu pot să-mi adun gândurile, regret. Va trebui să amânăm discuția pe mâine.

— N-am venit aici să aud aberațiile dumitale, se răsti Froyant. Vreau să tranșăm chiar acum afacerea și domnul Beardmore dorește același lucru.

Jim Beardmore, mai puțin grăbit, râse:

— Nu e chiar atât de urgent. Dacă domnul Marl e prea tulburat de ce să-l chinuim? Vrei să rămâi peste noapte aici, Marl?

— Nu, nu, nu, aproape ți-pă acesta. Nu, nu rămân aici, nu vă supărați, prefer să nu rămân!

— Cum dorești, încheie Jim adunându-și hârtiile de pe birou.

Se îndreptară toți trei spre ieșire. Mașina lui Beardmore îl conduse pe Marl la gară. De aici înainte comportarea acestuia fu cel puțin bizară. Servieta a predat-o la bagaje, el a coborât la prima stație și, fiind un om care detesta mersul pe jos, și, în general, eforturile fizice, dovedi mult eroism când refăcu cele 9 mile până la castelul lui Beardmore, de unde plecase, fără s-o ia pe scurtătură! Se așeză, obosit și plin de praf, într-un tufiș și așteptă căderea nopții. Din când în când cerceta revolverul scos din servietă înainte de a o depune la bagaje.

5. Fugara

— De ce n-o fi revenit? se încruntă Beardmore.

— Cine să revină? întrebă Jack plictisit.

— Marl, explică tatăl.

— Domnul acela voinic de ieri? se interesează Derrick Yale.

Se aflau pe terasă și aveau sub ochi întreg ținutul. Trenul de dimineață trecuse prin gară în nori de fum și dispăruse după coline.

— Da, răspunse în fine Jim. Trebuie să-i telefonez lui Froyant să nu vină degeaba până aici. Își frecă gânditor bărbia nerasă. Marl e o enigmă. Pe vremuri a avut necazuri cu poliția pentru furt. Acum pare destul de capabil. S-a îndreptat sau, cel puțin, așa sper! Jack! ce l-a înspăimântat așa ieri? Era palid ca moartea când a intrat ieri în birou.

— Habar n-am! Am avut impresia că suferă cu inima. De altfel a mărturisit că are, din când în când, crize de felul ăsta.

Beardmore zâmbi. Intră în casă și reveni cu bastonul în mână.

— Vreau să fac o mică plimbare. Nu-i nevoie să mă însoțești, Jack. Vreau să mă gândesc la ceva în liniște. Dumneata, Yale, poți fi sigur că nu părăsesc proprietatea, deși am impresia că dai prea mare importanță descreieraților ăloră.

— Dar semnul de pe copac? întrebă Yale.

Jim mormăi disprețuitor:

— Prea puțin ca să-mi stoarcă o sută de mii.

Coborî treptele spre grădină și le făcu semn cu mâna, îndepărtându-se încet.

— Crezi, într-adevăr, că tata e în pericol? întrebă Jack.

Yale, care îl urmărea cu privirea pe bătrân, se întoarse brusc:

— În pericol? repetă, apoi, după o ezitare, continuă:

— Da, așa cred. Zilele astea va fi în mare pericol.

Jack privi îngrijorat spre grădină.

— Sper să te înșeli. Tata nu pare să ia prea în serios toate astea.

— Tatăl dumitale nu are experiența mea, zise detectivul. A fost, după câte știu, la inspectorul Parr și acesta e și el convins că există un mare pericol.

Jack râse, cu toată îngrijorarea.

— Nu mă așteptam să fiți de acord, dumneata și inspectorul.

— Oh, eu îl admir pe Parr, zise Derrick încet. Nu se grăbește, însă e temeinic. Am auzit că e unul dintre cei mai conștiincioși inspectori de poliție, iar domnii cei mari nu s-au prea purtat frumos cu el la ultima crimă a „cercului purpuriu”. I s-a sugerat să se retragă dacă nu-i în stare să prindă toată banda.

Beardmore, bătrânul, nu se mai vedea. Intrase în pădurice.

— Am lucrat împreună, continuă Yale, și nu...

Se opri brusc. Se uitară unul la celălalt. Nu putea fi nici o îndoială. Din direcția pădurii răsunase o împușcătură.

Jack sări peste balustradă și o luă într-acolo, în fugă. Derrick îl urmă. La vreo douăzeci de pași de pădure îl găsiră pe Jim căzut cu fața la pământ. Era mort. Jack privea îngrozit cadavrul. Dinspre partea opusă apărură alergând o fată. Se opri cât să-și șteargă de iarbă mâna înroșită și dispăru în tufișuri. Nu întoarse nici măcar o dată capul înainte de a ajunge la pavilion. Thalia Drummond, căci ea era fata, era palidă și răvășită. Gâfâind, se opri în ușă și privi înapoi. Dispăru apoi în pavilion, căzu în genunchi și desprinse, tremurând, o scândura din podea. Sub ea era o scobitură. După o șovăire, dădu drumul revolverului din mână înăuntru și fixă la loc scândura.

6. „Thalia Drummond e o pungașă!”

Comisarul se uita la ziarul din fața lui și se trăgea nervos de mustață. Inspectorul Parr cunoștea bine acest tic.

Parr era mic și îndesat. Era de mirare că-l primiseră în poliție cu o asemenea înălțime. Deși împlinise cincizeci de ani, fața îi era netedă și lipsită

de orice urmă de inteligență și cultură. Ochii rotunzi și holbați aveau o expresie bovină. Nasul mare și cărnos, fălcile căzute, chelia, îl făceau să pară un oarecare.

— Vă rog să ascultați! zise comisarul și începu să citească articolul de fond din „Morning Monitor”: „Pentru a doua oară în acest an suntem martorii unui asasinat odios. O personalitate a ținutului nostru cade victimă <cercului purpuriu>. Trebuie să recunoaștem deschis că poliția este cu desăvârșire neputincioasă în acest caz. Inspectorul Parr, care are în sarcină urmărirea acestor șantajști ucigași, nu poate oferi decât vagi promisiuni, niciodată respectate. E nevoie de oameni tineri și competenți. Sperăm că Guvernul va lua măsurile cuvenite neîntârziat”.

— Ei, ce zici, Parr? întrebă colonelul Morton, alias comisarul.

Parr își frecă, tăcut, bărbia.

— James Beardmore a fost asasinat după ce prevenise poliția, reluă comisarul. A fost ucis în apropierea casei, iar criminalul e în libertate. Al doilea caz greu de rezolvat, Parr. Tare mă tem că va trebui să țin seama de sfatul ziarului. Lovi cu palma articolul de pe prima pagină. Data trecută laurii i-a cules detectivul Yale. L-ai întâlnit din nou, presupun?

Parr aprobă din cap.

— Și ce zicea?

Parr se foi jenat:

— Mi-a povestit tot felul de nerozii despre un om cu dureri de dinți.

— De unde a scos toate astea?

— De la cartuș... Nu vreau să mai aud despre prostiile lui psihometrice...

Comisarul se rezemă de speteaza scaunului și suspină:

— Dumneata, Parr, am impresia că nu vrei să știi nimic din ce ți-ar putea fi de folos. Să nu râzi de Yale. Are calități cu totul extraordinare, chiar dacă dumneata nu înțelegi nimic.

— Să nu-mi spui mie, domnule comisar, se aprinse Parr, că cineva care ia un glonte în mână poate să-ți spună cum arată și ce gândea cel care l-a avut ultima dată în mână! E absurd!

— Nimic nu-i absurd, îl contrazise liniștit comisarul. Psihometria e folosită de mulți ani. Există oameni atât de sensibili încât simt ceea ce nu simte toată lumea. Yale e unul dintre ei.

— Era acolo când s-a comis crima. Era cu fiul lui Beardmore la câțiva pași și, totuși, nu a prins criminalul.

— Nici dumneata n-ai reușit. Acum un an am aprobat planul dumitale de capturare a „Cercului purpuriu”, mi se păruse bun. Cred că ne-am înșelat amândoi. E cazul să încercăm altceva. Asta-i tot! N-avem încotro!

Parr nu reacționează un timp. Apoi, spre mirarea comisarului, își trase un scaun și se așază nepoftit.

— Colonele, trebuie să-ți spun ceva. Era atât de grav că Morton îl ascultă mirat, fără comentarii. Banda „Cercul purpuriu”, reluă Parr, e ușor de prins. Îi

voi aduce unul câte unul dacă-mi dați timp. Caut osia. Dacă am pus mâna pe osie, spițele nu mai contează. Însă trebuie să-mi dați putere mai mare.

— Putere mai mare? întrebă uluit comisarul. Ce naiba înțelegeți prin putere mai mare?

— Vă explic imediat.

Și explică atât de bine încât, când îl părăsi, comisarul era tăcut și îngândurat ca niciodată.

Parr se îndreptă de îndată spre un birou din centrul orașului. La etajul trei, într-un mic apartament, îl aștepta Yale. Deosebirea dintre cei doi frapa: Yale fremătând ca un visător sensibil ce era; Parr greoi, opac, incapabil de vreo idee originală.

— Cum a fost, Parr?

— Nu prea grozav, răspunse acesta trist. Comisarul nu prea are încredere în mine. Dumneata ai descoperit ceva?

— L-am găsit pe insul cu dureri de dinți. Îl cheamă Sibly – e marinar și a fost văzut dând târcoale casei. Ieri a fost arestat, fiind beat, și s-a găsit la el un revolver. Probabil arma crimei. Glonte care l-a ucis pe Beardmore era dintr-o armă de acest tip.

Parr îl privi mirat.

— Cum ai aflat toate astea?

— Dumneata, râse Yale, nu prea crezi în deducțiile mele. Ochii îi sclipeau, amuzați. Când am atins glonte eram așa de sigur de ceea ce simt că îl puteam vedea pe individ aievea. Așa că am trimis pe unul din oamenii mei să cerceteze și asta e rezultatul.

Îi întinse o telegramă.

Parr rămase încruntat o vreme.

— Așadar a fost prins, zise în sfârșit. Tare aș vrea să știu dacă el a scris asta. Scoase din buzunar un portofel și din el o bucătică de hârtie pe jumătate arsă, înnegrită.

Yale o luă grăbit:

— De unde o ai?

— Am scormonit în cenușă, la Beardmore.

Un scris mare și lăbărțat spunea următoarele: „D-ta singur eu singur. Block B. mituire”.

— „eu singur... Dumneata singur”, citi Yale. „Block B...mituire”?!

Clătină nemulțumit capul:

— E chinezește pentru mine. Cântări o vreme hârtia în palmă: Nu simt nimic. Focul distruge aura.

Parr puse hârtia la loc în portofel.

— Aș vrea să-ți mai spun ceva... Cineva care poartă pantofi cu vârfuri ascuțite și fumează a fost în pădure. Am găsit scrum de țigară și urme de pași pe rondurile de flori.

— Aproape de casă, așadar? se miră Yale.

— Da. Am impresia că cineva care a dorit să-l prevină pe Beardmore i-a scris scrisoarea asta și a dus-o când s-a întunecat. Bătrânul a citit-o și a azvârlit-o în foc. Bucățița asta era în cenușa din cămin.

Cineva bătu la ușă.

— E Jack Beardmore, șopti Yale.

Palid, tras la față, Jack înclină capul spre Parr și se îndreptă cu mâna întinsă spre Yale.

— Nimic nou? Dumneata, domnule Parr, ai fost ieri la noi în casă. N-ai găsit nimic?

— Nimic vrednic de atenție, răspunse Parr.

— I-am făcut o vizită lui Froyant. E în oraș, spuse Jack. N-a fost prea încântat. E cu nervii la pământ.

Că nici pentru el n-a fost plăcută vizita fiindcă Thalia Drummond lipsea, n-a mai spus. Oricum, unul dintre cei doi bărbați înțelegea și fără cuvinte.

Yale îi povesti despre cel arestat:

— Să nu-ți faci prea mari iluzii. Chiar dacă el a tras, nu-i decât un complice. Probabil va explica totul înduioșător: că era disperat, că șeful „cercului purpuriu” l-a ademenit... Suntem încă departe de rezolvarea cazului.

Ieșiră împreună în strada însorită. Jack avea întâlnire cu avocatul în legătură cu moștenirea. Până atunci, avea timp să-i conducă pe ceilalți doi la gară. Plecau spre orașul în care fusese arestat marinarul. Jack tresări violent. Pe partea cealaltă a străzii tocmai ieșea de la „Muntele de pietate” o fată.

— Afurisita! exclamă Parr printre dinți. N-am mai văzut-o de vreo doi ani! Jack căscă ochii perplex.

— N-ai mai văzut-o de doi ani? Vorbești de tânăra de colo?

Parr răspunse calm:

— Da, vorbesc de Thalia Drummond. E o pungașă și o escroacă!

7. Idolul furat.

Jack rămase ca trăsnit. Nu putea scoate o vorbă cu ochii la fata care tocmai oprise o mașină și plecase fără să-l observe.

— Ce naiba căuta acolo? se întrebă Parr.

— Pungașă! Escroacă! repetă Jack mecanic. Stai! Unde te duci? strigă după inspectorul care se pregătea să treacă strada.

— Vreau să aflu ce făcea acolo! răspunse Parr.

— Poate că avea nevoie de bani și a amanetat ceva. Nu-i o crimă! o apără neconvingător Jack.

Thalia Drummond hoată! Era de necrezut! Imposibil! Jack îl urmă pe inspector la casa de amanetare. Un funcționar le arată obiectul amanetat de fată: un mic Budha de aur!

— Mi s-a părut curios că nu vrea decât 10 lire pe această statueta care merită pe puțin o sută, îi spuse funcționarul lui Parr, după ce acesta se legitimă.

— A spus ceva? întrebă Yale.

— Da, că are nevoie de bani, că tatăl ei are o grămadă de statuete de astea și că le amanetează pe sume mici ca să le poată răscumpăra mai ușor.

— Și-a lăsat adresa?

— Thalia Drummond, Park Gate 29, citi funcționarul din registru.

— Dar asta-i adresa lui Froyant, exclamă surprins Yale.

Jack știa bine că asta-i adresa lui Froyant și-și mai aminti, descumpănit, că Froyant era un colecționar asiduă de antichități. Inspectorul semna o chitanță și vârî statueta în buzunar.

— Să-i facem o vizită lui Froyant, propuse Parr.

— Vă rog să nu-i faceți vreun rău fetei! Poate a fost o tentație de moment. Aranjez eu totul dacă se poate face asta cu bani!

Yale îl privi sever, cu subînțeles.

— Va să zică o cunoști pe domnișoara Drummond?

Jack recunoscuse, deprimat și disperat, cu o dorință copilărească de a fugi să se ascundă de toată lumea.

— Ce propui dumneata nu se poate, zise Parr ca un polițist care se respectă. Mă duc la Froyant să văd ce știe despre amanetarea acestui obiect.

— N-ai decât să mergi singur, zise Jack furios.

Gândul de a fi martor la umilirea fetei îl crispa.

— E groaznic, reluă Jack după ce rămase doar cu Yale. Fata asta nu poate fi vinovată de un lucru atât de oribil. Mai bine nu-i atrăgeam atenția asupra ei.

— El a văzut-o întâi, nu dumneata, Jack, zise Yale punându-i mâna pe umăr. De ce te interesează atât de mult domnișoara Drummond? Erați vecini, nu-i așa?

— Da, răspunse șovăind Jack... Dacă s-ar fi ostenit pentru rezolvarea cazului „cercului purpuriu” tot așa ca acum, lucrurile ar fi fost demult limpezite și tatăl meu în viață, reluă cu amărăciune.

Yale se strădui să-l liniștească. Îl luă la el la birou și-i abătu gândurile în direcții mai plăcute. După vreun sfert de oră sună telefonul. Era Parr.

— Ei? întrebă Yale.

— Am arestat-o și mâine depun dosarul de anchetă, raportă scurt Parr.

Yale lăsă jos receptorul și se întoarse spre Jack.

— Am arestat-o, așa-i? ghici Jack.

— Da, recunoscuse Yale, privind fața lividă a tânărului. Vezi, Jack, ai fost la fel de înșelat ca și Froyant. Fata e o hoată.

— Poate fi de o mie de ori hoată și criminală, tot o iubesc! răbufni, îndărătnic, Jack.

8. Acuzarea.

Convorbirea lui Parr cu Harvey Froyant fu scurtă. La vederea detectivului, uscățivul Froyant încremeni de spaimă. Știa că e implicat în dezlegarea cazului Beardmore.

— Ceva nou? întrebă tremurând. S-a mai întâmplat ceva cu afurisita aia de bandă?

— Nu e așa de grav, domnule, îl liniști Parr. Am venit numai să vă pun câteva întrebări. De cât timp lucrează la dumneavoastră Thalia Drummond?

— De trei luni, răspunse Froyant surprins. De ce?

— Cu cât o plătiți?

Froyant indică o sumă derizorie cu oarecare jenă în glas:

— Are și mâncarea asigurată și seri libere, încercă el o scuză.

— Vi s-a părut că are nevoie de bani în ultimul timp?

— Hm, da, îl privi mirat Froyant. Chiar ieri m-a întrebat dacă nu-i pot avansa cinci lire. Zicea că are o plată urgentă de făcut. Desigur, nu i-am dat. E împotriva principiilor mele să plătesc dinainte o muncă neîndeplinită, explică Froyant cu aroganță și automulțumire. Asta duce la ruină...

— Am auzit că aveți o grămadă de antichități. N-ați observat să vă lipsească vreuna?

Froyant sări ca ars. Ideea că s-ar fi putut să fie prădat îl panica. Fugi din încăpere. Se întoarse după câteva minute cu ochii ieșiți din cap.

— Budha! gemu el. Valorează o sută de lire. Azi dimineață era încă la locul lui!

— Chemați-o, vă rog, pe Thalia Drummond, zise scurt polițistul.

Thalia apăru rece, distantă și se opri lângă biroul stăpânului. La inspector abia se uită.

Conversația fu scurtă și neplăcută pentru domnul Froyant, fiindcă fata nu părea deloc tulburată.

— Dumneata... dumneata! începu Froyant cu voce pițigăiată, abia reușind să se stăpânească. Mi-ai furat o statueta! Hoăto!

— Te-am rugat să-mi dai bani, spuse fata liniștit. Dacă n-ai fi așa de avar mi-ai fi dat.

— Ești o... Ești o... bâigui Froyant, gâfâind. O acuz, domnule inspector. O acuz de furt! Ține minte, domnișoară!... Așteaptă numai... să văd dacă nu mai lipsește ceva!

— Poți să-ți cruți osteneala, îl opri fata. Nu l-am luat decât pe Budha, era cel mai urât.

— Dă-mi cheile imediat! strigă Froyant. Când mă gândesc că ți-am dat voie să-mi deschizi scrisorile de afaceri!

— Tocmai am deschis una care nu-ți va fi pe plac, domnule, zise, tot calmă, întinzându-i plicul pe care-l ținuse tot timpul în mână.

Froyant privi îngrozit cercul purpuriu și cuvintele care-l însoțeau. Ochii i se împăinjeniră și el se prăbuși pe scaun.

9. Domnișoara Drummond la poliție.

Judecătorul părea un om cumsecade. Se uita când la Parr, martorul, când la acuzata la fel de calmă și de impasibilă ca și martorul acuzării. Frumusețea ei era de-a dreptul șocantă în această sală cenușie și mohorâtă. Judecătorul citi de pe actul de acuzare: vârsta – douăzeci și unu, profesiunea – secretară. Experiența îl înarmase împotriva celor mai neverosimile întâmplări.

— Ce probe dețineți contra femeii? întrebă părându-i-se ridicol că vorbește despre o fată zveltă și frumoasă zicându-i „femeie”.

— A mai fost supravegheată, dar cu poliția n-a mai avut de-a face, sosi răspunsul.

Judecătorul o privi pe deasupra ochelarilor:

— Nu înțeleg cum ai putut ajunge în situația aceasta. Pari educată. Să furi, pentru câteva lire, un obiect de asemenea valoare! Probabil situația era disperată. Vreau să cred că ai avut mare nevoie de bani, deși asta nu e o scuză. Îți dau, totuși, șansa să te îndrepti. N-ai antecedente, însă ai grijă să nu se mai repete așa ceva!

Thalia se înclină și părăsi banca acuzaților lăsând loc cazului următor.

Harvey Froyant părăsi și el sala. Pentru el banul era totul. Ținea la fiecare monedă. Pentru banii lui ar fi arestat-o și pe maică-sa. Fapta Thaliei i se părea cu atât mai josnică din cauza ultimului serviciu pe care i-l făcuse: înmânarea avertismentului „Cercului purpuriu”. Încă nu-și revenise din spaimă. Înainta, adus de spate ca orice om înalt și uscățiv, meditănd la dreptul de proprietate și la încălcarea acestuia. Îi mărturisii lui Parr, care îl însoțea, nemulțumirea că fata nu fusese condamnată:

— O asemenea femeie e un pericol public, se văicări cu o voce ascutită și arțăgoasă. De unde să știu că nu e în legătură cu șantajistii? Îmi cer patruzeci de mii! Patruzeci de mii! E datoria dumitale să mă aperi, înțelegi? Trebuie să mă aperi!

— Da, sigur, aprobă plictisit Parr. Cât despre fată, nu cred că știe ceva despre „Cercul purpuriu”. E prea tânără.

— Tânără?! Acum ar trebui pedepsiți dacă vreți să scoateți oameni de treabă din ei!

— Poate că aveți dreptate, admise Parr. Copiii sunt o mare responsabilitate.

Froyant mârâi ceva și se îndepărtă grăbit fără să-și ia rămas bun. Urcă în mașina care îl aștepta și dispăru.

Inspectorul îl urmări surâzând. Se întoarse și-l descoperi pe Jack în ușă.

— Bună dimineața, domnule Beardmore. O așteptați pe domnișoara?

— Da. O mai țin mult? întrebă enervat.

Parr îl privi placid.

— Scuză-mă, domnule Beardmore. Însă îi acorzi prea mult interes, mult prea mult.

— Ce vrei să spui? Totul a fost o înscenare oribilă din partea lui Froyant, bestia de Froyant...

Inspectorul clătină din cap:

— Domnișoara Thalia a recunoscut că a luat statueta. Apoi, chiar noi am văzut-o ieșind de la Isaac. Nu e nici o îndoială.

— O fi avut un motiv ca să ticluiască povestea asta. Crezi că o fată ca ea poate fi hoată? De ce să fure? Eu i-aș fi dat tot ce dorea... E ceva ce nu înțeleg și cred că nici dumneata, inspectare...

În acest moment ușa se deschise și apărură fata. La vederea lui Jack tresări și roși.

— Ai fost în sală?

— Da.

— Nu trebuia să vii. De unde ai aflat? Cine ți-a spus? Părea că nu-l vede pe inspector. Pentru prima dată își pierduse stăpânirea de sine: îmi pare nespuse de rău că ai venit aici, domnule Beardmore, adăugă cu vocea tremurându-i de emoție.

— Nu-i nimic adevărat, ripostă tânărul. A fost o capcană. O înscenare ca să te distrugă, nu-i așa? întrebă cu o voce rugătoare.

— N-a fost nici o înscenare, spuse ea calm. Am furat.

— Dar de ce? De ce? întrebă el disperat

— Regret, dar nu-ți pot spune decât că aveam nevoie de bani. Nu-i destul de serios motivul? zâmbi ea.

— Nu cred. Figura lui era gravă și încordată. Nu poți fi o hoată.

— Domnule Parr, se întoarse ea spre inspector, poate reușești dumneata să-l convingi. Eu nu sunt în stare.

— Unde mergi? întrebă Jack.

— Acasă și te rog să nu mă urmărești.

— Unde acasă?

— Am o cameră mobilată, explică ea nerăbdătoare.

— Atunci te însoțesc, se încapătănă el.

Ea nu se mai împotrivi și porniră alături pe străzile orașului, tăcuți. La intrarea metroului ea se opri.

— De aici încolo merg singură, spuse blând.

— Ce ai de gând să faci? Cum te vei descurca? Doar ești acuzată!

— E chiar așa de teribilă acuzația? întrebă ea cu răceală, pregătindu-se să coboare în stația metroului.

— Ascultă-mă, Thalia, o trase el violent înapoi. Te iubesc și vreau să fii soția mea. Nu ți-am spus-o, dar ai înțeles, desigur, și singură, ce simt. Nu vreau să dispari așa. Mă înțelegi? Nu cred că ești hoată și...

— Domnule Beardmore, cred că ești puțin nebun și bizar. Nu pot admite să-ți ratezi viața din cauza mea, o hoată dovedită. Nu știi nimic despre mine decât că sunt o fată frumușică pe care ai cunoscut-o la țară. Aș putea să-ți fiu mamă sau mătușă. În ochi avea o urmă de veselie când îi întinse mâna: Poate ne vom întâlni după ce se va spulbera aura romantică din jurul meu. Rămâi cu bine! mai spuse și dispăru ca prin farmec.

10. „Cercul purpuriu” face apel.

Thalia Drummond se întoarse în camera pe care o ocupase înainte de a deveni secretara lui Froyant. Știrea despre furt i-o luase, evident, înainte. Gazda o primi cu răceală. Poate n-ar fi primit-o deloc dacă n-ar fi plătit chiria neîntrerupt. Era o cămăruță plăcută. Intră și încuie ușa. Petrecuse o săptămână dezagreabilă. Hainele păstrau mirosul îmbâcsit al închisorii Holloway. Închisoarea avusese un avantaj, totuși. Thalia se gândea la baia care

aici îi lipsea. O frământau o mulțime de gânduri. Froyant, Jack Beardmore... se încruntă și reveni la Froyant. Aproape îl ura. De dispreț nu mai vorbim. Timpul petrecut în slujba lui a fost cel mai neplăcut din viața ei. Mânca împreună cu servitorii și-și simțea fiecare îmbucătură măsurată, cântărită de către un om care nu semna cecuri mai mici de șapte cifre.

„Bine, cel puțin, că nu mi-a făcut curte”, zâmbi Thalia pentru sine. Nici nu și-l putea imagina pe Froyant îndrăgostit. Își amintea de zilele în care îl însoțea prin toată casa cu un registru în mână în căutarea de nereguli din partea servitorilor. Căuta urme de praf, controla argintăria, pipăia covoarele. Verifica, săptămânal, camera cu provizii. Număra sticlele goale, chiar și dopurile. Se lăuda că ar observa dispariția și a celei mai mici flori din vasta grădină plină de legume, fructe, flori pe care le trimitea la piață. Vai de capul grădinarului care și-ar fi îngăduit să culeagă pentru sine un măr copt! Harvey descoperea de îndată. Thalia râse disprețuitor la aceste amintiri. Se îmbracă și părăsi camera. Gazda o urmări cu privirea.

— Ți s-a întors chiriașă? o întreabă o vecină.

— Da! răspunse gazda cu ciudă. Minunată domnișoară. Prima dată când am în casă o hoată, dar și ultima! Astă seară îi voi spune să-și ia tălpășița.

Thalia ignoră această hotărâre. Urcă într-un omnibuz care o duse în City. Coborî în Fleet-Street și intră în biroul unui ziar cunoscut. Luă un formular pentru anunțuri și-l completă: „Secretară: tânără din colonii caută post de secretară. Locuință. Salariu convenabil. Steno și dactilografie”.

Plăti la ghișeu și ieși în stradă. La cină era din nou acasă, în Lexington Street. Gazda îi aduse mâncarea pe o tavă veche.

— Domnișoară, vreau să vorbesc cu dumneata.

— Poftim! zise fata, ironic.

— Am nevoie de camera dumitale săptămâna viitoare.

— Cu alte cuvinte, trebuie să plec.

— Cam așa ceva. Nu pot permite unei persoane ca dumneata să locuiască într-o casă cinstită. Sunt foarte decepționată. Eu care te credeam o fată cinstită, o doamnă.

— Poți să mă crezi în continuare, zise Thalia foarte calm. Mă port ca o doamnă.

Durdulia gazdă nu suferea să fie întreruptă.

— Ești într-adevăr distinsă, n-am ce zice. Mai mare cinste să-mi fii chiriașă. Mai ales după ce ai stat o săptămână în pușcărie. Credeai că nu știu, parcă eu nu citesc ziarele!

— Mă-ndoiesc, răspunse liniștit fata. Oricum, mi-e de ajuns, doamnă Bobd. Săptămâna viitoare voi pleca.

— Vroiam să mai spun că... începu gazda.

— Spune, te rog, afară, o opri Thalia, trântindu-i ușa în nas.

Curând se întunecă. Aprinse lumina și începu să-și lăcuiască unghiile. Pe la 9 fu întreruptă de poșta de seară. Auzi pașii grei ai gazdei pe scări.

— O scrisoare pentru dumneata, o strigă femeia.

Thalia deschise ușa și luă plicul.

— Ar trebui să-ți anunți prietenii că te muți, strecură gazda veninos, nemulțumită că n-a avut, mai devreme, ultimul cuvânt.

— O, nici nu le-am spus că locuiesc într-o casă atât de oribilă, răspunse Thalia și trânti din nou ușa.

Privi plicul. Adresa era scrisă cu litere de tipar. Întoarse plicul și se uită la timbru. Tresări la vederea lui. Înăuntru găsi un cartonaș pe care era un cerc purpuriu, mare, iar în interiorul cercului era scris, tot cu litere de tipar, următorul mesaj: „Avem nevoie de dumneata. Urcă mâine seară la ora zece în mașina care te va aștepta în colț cu Steyne Square”.

Puse cartonașul pe masă și rămase cu privirea ațintită pe el. „Cercul purpuriu” avea nevoie de ea. Se aștepta la acest apel, însă venise prea curând.

11. Destăinuirea.

În seara următoare o mașină închisă se apropie de Steyne Square și opri în colț, câteva minute înainte de zece. Îndată după aceea sosi Thalia Drummond. Era într-o pelerină neagră, iar pălăria îi era prinsă sub bărbie cu un voal. Fără urmă de șovăire, deschise portiera și urcă. Era întuneric, abia distingeau silueta șoferului. Acesta rămase nemișcat câteva clipe, apoi vorbi fără nici o introducere.

— Ai fost acuzată de furt de poliția din Marylebone. Ieri după masă ai dat un anunț în care susțineai că vii din colonii. Vrei să obții o nouă slujbă să poți fura mai departe.

— Interesant ce spui, zise Thalia, dar nu cred că m-ai chemat până aici numai pentru a-mi povesti trecutul. Am presupus că ai nevoie de ajutor, așa că despre asta să-mi vorbești.

— Dacă am chef, vorbesc, i-o retează bărbatul.

— Îmi închipui, surâse Thalia. Dar dacă mă înțelegeam cu poliția și veneam aici cu Parr și istețul de Yale?

— Acum erai moartă, pe trotuar, fu răspunsul calm. Domnișoară, vreau să te ajut să câștigi niște bani și să-ți găsești și un post bun. Nu mă privește dacă în timpul liber faci ce-ți place. Mă interesează să-mi îndeplinești dispozițiile. Clar?

Ea încuviință din cap, apoi, dându-și seama că n-o poate vedea, zise: „Da”.

— Vei fi bine plătită pentru tot ce vei face. Voi fi mereu în preajmă să te ajut când ai nevoie ori să te pedepsesc dacă-ți trece prin cap să mă trădezi. Ai priceput?

— Pe deplin, îl asigură fata.

— Nu e greu ce-ți cer să faci. Mâine te prezinți la banca „Brabazon”. Au nevoie de o secretară.

— Dar mă vor angaja? întrebă Thalia. Trebuie să mă prezint sub alt nume?

— Nu, te duci cu numele dumitale. Și nu mă tot întrerupe, adăugă morocănos. Pentru ce faci ai deocamdată două sute de lire. Poftim banii.

Thalia luă bancnotele. Cu mâna întinsă îl atinsese ușor și simțise ceva dur sub pelerină. „Probabil o vestă de zale”, își zise.

— Ce să-i spun domnului Brabazon despre trecutul meu? întrebă tare.

— Nu va fi nevoie nici să spui, nici să faci ceva. Din când în când, vei primi ordine.

Câteva minute mai târziu Thalia se afla într-un taximetru care o ducea spre casă. La o oarecare distanță, un alt taximetru îi luase urma, străduindu-se să nu se apropie prea mult. Când Thalia coborî la poartă și scoase cheia din poșetă, Parr se găsea la numai câțiva pași de ea. Dacă fata se știa urmărită, nu lăsa în nici un fel să se vadă.

Parr așteptă până când văzu lumina aprinzându-se la una dintre ferestrele casei, apoi se întoarse la mașină. Tocmai se pregătea să deschidă portiera când trecu pe lângă el un bărbat cu gulerul hainei ridicat. Inspectorul îl recunoscu imediat:

— Flush, strigă, și individul se întoarse spre el.

Era mic, negricios, cu mișcări agile. Când îl zări pe inspector, tresări speriat.

— Hei, domnule Parr, se prefăcu bucuros de revedere, cine ar fi crezut că te voi întâlni prin cartierul ăsta!

— Aș vrea să stăm puțin de vorbă, Flush. Ai ceva împotriva?

Invitația nu suna prea îmbietor.

— Mă ai cu ceva la mână? întrebă intimidat.

— Nu, cu nimic. Și-apoi nu te ocupi decât de afaceri cinstite, doar așa mi-ai promis când ai ieșit din închisoare.

— Adevărat, răsuflă ușurat Flush Barnet. Îmi câștig cinstit pâinea și sunt pe cale să mă însor.

— Ce vorbești? își exageră surpriza Parr. Cine-i fericita? Bella sau Milly?

— Milly, răspunse Flush blestemând ținerea de minte a inspectorului. Și ea a apucat-o pe drumul cel bun. Lucrează într-un birou, adăugă.

— Mai precis la banca Brabazon, zise inspectorul obsedat de un gând: „Aș vrea să știu, aș vrea să știu dacă-i așa!”

— Milly e o doamnă din cap până în picioare, se grăbi să adauge Flush. Cinstită, lucru mare – n-ar fura nici un ceasornic, pentru nimic în lume. Să nu crezi, domnule Parr, că-i o stricată, una din alea. Nu! Trăim amândoi o viață foarte cinstită.

Parr era gata să izbucnească în râs:

— Minunate vești aflu, Flush. Pe unde stă drăguța de Milly?

— Într-o cameră mobilată, dincolo de râu. Doar n-ai de gând să dezgropi morții, domn șef?

— Doamne ferește! Nicidecum! Aș vrea numai să schimb două vorbe cu ea. Dacă se poate. Nu-i nici o grabă, oricum. Ce noroc că te-am întâlnit, Flush!

Lui Flush îi era greu să fie de aceeași părere, deși se prefăcea din răspuțuri că e așa.

„Asta-i”, își zise Parr. Peste o jumătate de oră îl întâlni pe Yale la club și-i destăinuî bănuiala lui. Straniu era că, deși răsuciseră pe amândouă fețele secretul „Cercului purpuriu”, Parr nu pomeni nici un cuvîntel despre întâlnirea Thaliei cu un necunoscut în Steyne Square.

A doua zi dimineață, cei doi, Parr și Yale, luară trenul spre orașelul unde se afla reținut Ambrose Sibly, marinarul bănuît de crimă.

Jack Beardmore i-a însoțit însă nu a putut asista la interogatoriu. Sibly era o matahală de om, neras, jumătate scoțian, jumătate suedez. Nu știa nici să scrie, nici să citească și mai avusese de lucru cu poliția. Toate astea le-a aflat Parr din fișierul poliției.

La început acuzatul se încapătănă să nege totul. Până la urmă, încolțit de Yale, se văzu silit să mărturisească:

— Da, eu l-am ucis.

Se aflau toți într-o celulă. Un stenograf oficial scrisese declarația.

— Ați avut noroc că eram beat, altfel nu mă prindeați. Și dacă tot am ajuns la mărturisiri, aflați că eu l-am ucis și pe Harry Hobbs. În 1913 eram împreună pe Oritanga. De spânzurat numai o dată mă spânzură, așa că ascultați aici povestea... A fost pentru o femeie, în Newport, în America. De vreo lună scăpasem vaporul și stăteam în căminul marinăresc din Wapping. M-au dat afară fiindcă m-am îmbătat. Am făcut și carceră vreo opt zile. Dacă mă țineau vreo lună măcar închis, acum nu eram aici! Când am ieșit din carceră am luat-o spre Ostende. N-aveam o para chioară și-mi ardea buza după un pahar de băutură. Mă apucaseră și măselele de înnebuneam...

Parr se uită la Yale și acesta zâmbi.

— Umblam aiurea pe străzi, continuă marinarul istorisirea. Căutam mucuri de țigară și mă gândeam unde aș putea găsi un bîrlog și ceva haleală, începuse să plouă și se părea că mai trebuie să petrec o noapte în stradă. Deodată numai ce aud o voce: „Sari înăuntru!” Mă uit! Un automobil oprise lângă mine. Nu-mi venea să-mi cred urechilor. „Hei, dumneata, hai odată!” strigă iar cel din mașină și-mi spune pe nume. Am urcat. O vreme ne-am tot învîrtit pe străzi lăturalnice, fără o vorbă. Apoi a oprit mașina și a început să-mi spună despre mine – știa tot. Și povestea cu Harry Hobbs. La proces fusesem achitat. M-a întrebat dacă vreau să câștig 100 de lire. I-am spus „sigur” și atunci mi-a povestit că undeva la țară trăiește un domn în vîrstă care i-a făcut mult rău și că ar vrea să-l știe pe lumea cealaltă. La început m-am codit, nu mă bag în chestii de astea. El zicea că dacă nu vreau mă trimite la spânzurătoare pentru Hobbs și atîta m-a tot bătut la cap că-i o afacere sigură și că-mi dă și o bicicletă să pot fugi de acolo, că așa, că pe dincolo, până la urmă m-am învoit. La o săptămână după învoială ne-am întâlnit, tot în mașină, în Steyne Square. Asta ca să-mi dea toate amănuntele. Mi-a spus că bătrînul se plimbă în pădure în fiecare dimineață și că eu pot să mă ascund în apropiere încă de cu noapte. Eram de vreun ceas în pădure când am tras o spaimă grozavă. Am auzit pe cineva venind, am crezut că e vreun paznic. Era un ditamai omul, dar nu i-am văzut fața. Cam asta-i tot. A doua zi bătrînul a

venit și l-am împușcat. Nu mai știu chiar toate amănuntele că eram beat. Aveam o sticlă de whisky cu mine. Pe bicicletă, mă puteam ține. Dacă nu era beția, scăpăm!

— Asta-i tot? întrebă Parr după ce îi citi declarația, iar marinarul făcu o cruce dedesubt.

— Asta-i tot, aprobă marinarul.

— Nu știi cine te-a angajat?

— N-am idee. Da' ceva tot aș putea să vă spun despre el. Avea obiceiul să tot repete un cuvânt pe care nu-l mai auzisem niciodată. Nu am eu școală, dar am băgat de seamă că unii oameni au obiceiul ori plăcerea să tot repete câte o vorbă. Un căpitan pe care l-am cunoscut cândva spunea mereu „bolnăvicios”.

— Care era vorba? întrebă nerăbdător Parr.

Marinarul se scărpină în cap:

— Asta-i, că am cam uitat-o. Dar mi-o aduc aminte și v-o spun.

Îl lăsară singur cu gândurile lui, desigur nu prea plăcute.

După câteva ore paznicul îi duse mâncarea. Îl găsi culcat și-l scutură de umeri. Dar Sibly nu se mai deșteptă niciodată.

Era mort. Un pahar plin pe jumătate cu apă era pe noptieră. Înăuntru fu descoperită o cantitate zdravănă de acid prusic – destul să omoare cinzeci de oameni.

Nu otrava îl interesa pe Parr, ci cercul purpuriu de hârtie care plutea în pahar.

12. Pantofii cu vârful ascuțit.

Domnul Felix Marl era încuiat în dormitorul său și se îndeletnicea cu ceva ce-i trezea amintiri neplăcute. În urmă cu vreun sfert de veac era locatarul închisorii din Toulouse și făcea cizmărie. Se pricepea să dreagă orice încălțăminte. Acum, în schimb, tăia fâșii o pereche de pantofi de lac, pe care nu-i purtase mai mult de trei ori și arunca fâșiile în foc.

Există oameni care se consumă rapid și suferă cu intensitate. Marl era unul dintre ei. Putea trăi într-o zi groaza pe un deceniu întreg. Un ziar pomenea despre urmele găsite în cazul Beardmore. Știrea adăugă o grijă în plus unui om copleșit de necazuri. Era doar în cămașă și nădușea din greu. Focul duduia în cămin și încăperea era supraîncălzită.

Când ultima fâșie de piele se răsuci cuprinsă de flăcări puse cuțitul deoparte, se spală pe mâini și deschise ferestrele să iasă mirosul. Bine ar fi fost dacă ar fi urmat primul plan! Lașitatea îl făcuse să înlocuiască pana cu revolverul. Era sigur că nu-l văzuse nimeni. La oamenii de felul lui frica nemotivată și încrederea oarbă se urmau firească. Când coborî, mai târziu, în bibliotecă, uitase că-l amenința un pericol.

Scrisese o scrisoare aproape grețos de umilă și se întreba dacă o fi ajuns la destinație. Trăi un scurt moment de panică. Ph! făcu Marl alungându-și din minte varianta neplăcută a evenimentelor. Servitorul intră cu cina și așază tava pe o măsuță lângă biroul uriașului domn.

— Doriți să vorbiți acum cu acel domn?

— Hm! Care domn?

— V-am spus că e un domn care vrea să vă vorbească.

Marl își aminti că, în timp ce era ocupat cu distrugerea pantofilor, fusese deranjat de o bătaie în ușă.

— Cine e? întrebă.

— Am pus cartea de vizită pe masă, domnule.

— Nu i-ai spus că sunt ocupat?

— Ba da, însă a spus că vă așteaptă până coborâți.

Servitorul îi întinse cartea de vizită. Marl sări în sus, palid ca ceara.

— Inspectorul Parr, citi el. Ce vrea de la mine?

Măinile îi tremurau.

— Să intre, spuse în silă. Nu-l mai văzuse pe Parr până acum, însă apariția mărunțului personaj îl liniști brusc. Nu era nimic amenințător în figura micului polițist cu obrazul roșu.

— Luați loc, domnule inspector, zise Marl. Regret că am fost ocupat adineauri. Vocea îi era stridentă, ca un țipăt de pasăre, de câte ori se enerva.

Parr se așează pe marginea unui scaun, cu pălăria pe genunchi.

— Am așteptat să coborâți, domnule Marl, fiindcă doream să vorbesc cu dumneavoastră despre asasinarea lui Beardmore.

Marl tăcu. Își stăpânea cu greu tremurul mâinilor și se prefăcu interesat.

— L-ați cunoscut bine pe Beardmore? întrebă inspectorul.

— Nu prea bine. Am avut, e adevărat, legături de afaceri cu dânsul.

— Îl cunoșteți mai demult?

Marl ezită. Era un om care mințea cu mare ușurință, așa că nu-i fu prea greu nici de data asta:

— Nu. L-am văzut în urmă cu câțiva ani când nu-și lăsase încă barbă.

— Unde era Beardmore când ați intrat în casă? întrebă Parr.

— Pe terasă, răspunse Marl, cu un ton prea sus.

— Și acolo l-ați văzut?

— Da.

— Mi s-a spus, domnule Marl, continuă Parr răsucindu-și în mâini pălăria, că v-ați speriat la un moment dat. Domnul Jack zice că ați avut un fel de șoc. Care a fost motivul?

Marl ridică din umeri și zâmbi strâmb.

— Am spus-o, deja atunci. A fost un fel de junghi la inimă. Sunt cardiac, mai adăugă.

Parr își cerceta conștiincios căptușeala pălăriei și zise fără să ridice ochii:

— Nu cumva v-ați speriat la vederea domnului Beardmore?

— Cu siguranță nu! De ce era să mă sperii de domnul Beardmore? Doar corespondam de multă vreme și-l cunoșteam destul de bine...

— Dar nu l-ați întâlnit câțiva ani?

— Nu, nu-l mai văzusem demult.

— Așadar, motivul șocului a fost o criză de inimă, insistă Parr, ridicându-și în sfârșit privirea spre Marl.

— Nimic altceva, îl asigură Marl. Am și uitat acest incident până nu l-ați adus în discuție.

— Aș mai dori să lămuresc un punct, zise inspectorul, din nou captivat de pălărie. O sucea în fel și chip. Când ați fost la Beardmore, purtați pantofi cu vârful ascuțit?

Marl se încruntă.

— Nu-mi aduc aminte.

— V-ați plimbat prin împrejurimi când ați venit de la gară?

— Nu.

— Nu ați înconjurat clădirea pentru a-i admira arhitectura, de pildă?

— Nu, categoric nu. Am stat doar câteva minute în casă și apoi am plecat.

Parr își ridică privirea în tavan:

— V-aș cere prea mult dacă v-aș ruga să-mi arătați pantofii cu care erați în ziua aceea?

— Nicidecum, zise Marl, ridicându-se.

Reveni după câteva minute cu o pereche de ghete ascuțite la vârf.

Detectivul le luă în mână și le cercetă tălpile.

— Da, zise. Numai că nu pe astea le aveai atunci în picioare. Pe astea e praf și atunci plouase și pământul era umed.

Marl simți că i se oprește inima de emoție.

— Pe astea le purtam, reuși să spună aproape provocator. Ce numești dumneata praf e noroi uscat.

Parr își privi degetele:

— Cred că e o greșeală la mijloc, domnule Marl. Acesta e praf de var. Puse ghetele pe podea și se ridică: N-are importanță, mai spuse și rămase așa, privind covorul.

Marl își pierdu răbdarea:

— Vă mai pot fi de folos cu ceva, domnule inspector?

— Da. Aș vrea să știu adresa croitorului dumneavoastră Sunteți bun să mi-o scrieți aici?

— Croitorul meu? Ce naiba vrei cu croitorul meu? se enervă Marl, apoi răsă forțat: Ești un om ciudat, inspectare. Fie, îți satisfac capriciul.

Se duse la birou, luă o hârtie, scrise un nume și o adresă și o dădu inspectorului. Parr o puse în buzunar fără s-o privească.

— Îmi pare rău că am fost nevoit să vă deranjez, dar înțelegeți că toate persoanele care au fost la Beardmore în răstimpul crimei trebuie interogate... „Cercul purpuriu”...

— „Cercul purpuriu”? șuieră Marl privindu-l fix pe detectiv.

— Cum, n-ați știut că „Cercul purpuriu” poartă vina acestei crime?

Trebuie să spunem că asta era adevărul. Marl citise un articol despre asasinarea lui Beardmore și nimic altceva. Doar în „Monitor” se vorbea despre „Cercul purpuriu”, ziar pe care Marl nu-l citea niciodată. Se prăbuși tremurând pe un scaun.

— Cercul purpuriu"! Dumnezeule! N-aș fi crezut niciodată că...
— Ce n-ați fi crezut? întrebă blând Parr.
— Credeam că e numai... nu isprăvi ce avea de spus. Surpriza era prea mare. O oră după plecarea detectivului, Felix Marl mai ședea pe același scaun, cu capul în mâini.

„Cercul purpuriu"! Pentru prima dată în viață intersecta activitățile unei bande renumite și faptul îi dădea peste cap toate socotelile.

— Nu-mi place deloc! murmură, ridicându-se să aprindă lumina Toată seara și-o petrecu verificându-și conturile. Stătea bine. Dacă ar mai pica niște gologani ar fi mai bine...

13. Lui Marl îi mai pică.

Thalia, proaspăt agent al „Cercului purpuriu”, fu angajată la Brabazon fără nici o problemă. Tipul din automobil părea influent într-adevăr. Ciudat era, însă, că treceau zilele una după alta fără să primească vreo instrucțiune. Trecu o lună întreagă înainte de a primi un semn. Într-o dimineață găsi pe pupitru un plic. Înăuntru se trecea direct la subiect, fără nici o introducere: „Să faci cunoștință cu Marl. Află cu ce îl are la mână pe Brabazon și ce sume are depuse la bancă. Anunță-mă dacă Parr sau Yale au fost la bancă. Telefonează la Johnson, 23 Mildred Street, City”.

Thalia se execută conștiincios, dar îi trebuiră câteva zile până reuși să-l cunoască pe Marl. Yale fusese la bancă o singură dată. L-a recunoscut imediat după fotografiile care apăruseră în toate ziarele. Thalia a comunicat „Cercului purpuriu”. Parr n-a apărut.

Nici Jack. De altminteri, la Jack nici nu vroia să se gândească. Nu era plăcut.

Severul și impozantul președinte al băncii Seller, domnul John Brabazon, își trăda enervarea printr-un gest foarte curios: prindea între degete o șuviță din pletele albe de pe ceafă și o aducea, peste chelie, până pe frunte. Privindu-l de la distanță aveai impresia că se roagă.

Insul care se afla acum în fața lui era destul de șters. Mătăhălos de viață prea bună, respirând anevoie și cu mâinile încrucișate pe piept.

— Dragă Marl, începu moale și lingușitor bancherul, uneori îmi pui răbdarea la grea încercare. Ai niște pretenții cu totul fistichii.

Marl surâse:

— Dar îți dau toate garanțiile, Brabazon, mai poți sta la îndoială?

Brabazon tamburina o melodie pe marginea mesei:

— Ai venit la mine cu cele mai năstrușnice planuri și le-am finanțat pe toate. Dar a fost destul! Nu mai ai nevoie de ajutor. Ai un cont de o sută de mii de lire!

— Hai să-ți spun o istorioară. Un mic funcționar de bancă, lefter, se căsătorește cu văduva lui Seller, bancherul. Ea, bătrâna, muri subit în Elveția. Alunecase într-o prăpastie. Cum să nu știu toate astea dacă eram acolo și fotografiam peisajul? Splendid peisaj! Dumneata ești în fotografie deși

judecătorul de instrucție crede că erai la multe mile depărtare. Doar așa ai declarat, nu?

Brabazon îl asculta împietrit, cu ochii în pământ.

— Ca să nu mai vorbim că nici nu-i mare lucru! Și-apoi, vrei să te recăsătorești, nu-i așa?

Bancherul îl privi, încruntat:

— Ce vrei să spui?

Marl se înveseli brusc. Se lovea cu mâinile pe genunchi, se îneca de râs.

— E ceva în legătură cu persoana pe care ai întâlnit-o în Steyne-Square, într-o mașină mică și drăguță, așa-i? Să nu zici nu! Te-am văzut cu ochii mei!

Abia acum se observau semnele de enervare pe chipul lui Brabazon. Fața îi era pământie și descompusă, ochii adânciți și mai mult în orbite:

— Fie, ai împrumutul.

Satisfacția lui Marl fu întreruptă din manifestarea ei zgomotoasă de o bătaie în ușă. În birou pătrunse o fată la a cărei vedere vizitatorul uită de ce se află acolo. Fata adusese o hârtie la semnat. Marl o privea sorbind-o din ochi: aur, alb, purpuriu. Piele fină, delicată, buze ca fraga, părul – grâu copt. Bărbia puțin cam aspră. Lui Marl îi plăceau femeile blânde, supuse, cu care putea face tot ce dorea. Frumusețea fetei era uimitoare! Gâfâi ușor, excitat.

— Ca o regină! exclamă după retragerea fetei. Parcă o știu de undeva. Cum o cheamă?

— Drummond. Thalia Drummond, răspunse Brabazon, rece.

— Thalia Drummond? Asta-i fata de la Froyant, nu? Te-ai cam aprins, bătrâne! Ei? Ce spui, Brabazon?

— N-am obiceiul să mă îndrăgostesc de salariate, Marl. Domnișoara Drummond e foarte capabilă. Asta pretind personalului meu, competență!

Marl se ridică râzând:

— Măine dimineață vorbim despre cealaltă afacere. Râdea în hohote în timp ce Brabazon rămânea încruntat.

— La zece și jumătate. Sau, mai bine, la unsprezece!

— Fie, aprobă Marl, la unsprezece!

Abia se închise ușa după musafir că Brabazon se grăbi spre birou, luă o foaie de hârtie, desenă cu cerneală roșie un cerc și scrise dedesubt: „Felix Marl ne-a văzut în Steyne Square. Locuiește în Marisburg Place, 76”. Puse bilețelul într-un plic și scrise adresa: „Johnson, Mildred Street, 25, City”.

14. Thalia primește o invitație.

Marl trecu prin bancă și luă la rând ghișeele. Fata nu era nicăieri. În fine, descoperi o ușă întredeschisă spre un birou izolat. O zări înăuntru pe Thalia și intră imediat spre surprinderea dactilografei de alături:

— Sunteți foarte ocupată, domnișoară?

Thalia privi fața surâzătoare aplecată spre ea și răspunse amabil:

— Foarte.

— Nu e prea amuzant aici, nu?

— Nu prea.

— Cum vi s-ar părea un mic dineu și apoi o lojă la teatru?
Fata îl măsură de la părul cănit până la ghetete lustruite:
— Domnule, pari un donjuan periculos, însă ador dineurile! zâmbi ea.
Marl rânji cu aere de cuceritor flatat:
— Ce zici de „Moulin Gris”?
Fata strâmbă din nas, disprețuitor:
— De ce nu „Bomba apașilor”? Nu, ori la Ritz Carlton ori deloc.
— Ești o prințesă! exclamă Marl uluit și încântat. Vei avea o masă princiară. Astă seară e bine?
— Perfect.
— Vino deseară la mine pe la șapte și jumătate. Marisburg Place, Bayswater Road. Îmi vei găsi numele pe ușă.
Se opri așteptând un refuz, dar fata fu din nou de acord.
— La revedere, drăguțo! ieși el trimițându-i bezele cu degetele lui groase.
— Închide ușa, îi strigă fata fără să-și întrerupă lucrul.
După câteva minute se strecură în biroul fetei un nou vizitator. De data asta era o tânără cu mânecare negre – dactilografa care asistase la avansurile lui Marl. închise ușa și se așeză pe un scaun în fața Thaliei.
— Ei, Macroy, ce te roade? o întrebă brutal Thalia.
— Cine era babalâcul?
— Un admirator.
— Dar știi că-i pui pe foc! zise Milly Macroy cu invidie în glas.
— Ei, nu cumva ai venit aici să-mi vorbești despre flirturile mele?
— Dacă flirt înseamnă amant, răsă Milly, nu de asta am venit.
Drummond, hai să vorbim deschis.
— De asta am parte toată ziua, de discuții deschise, zise Thalia.
— Ți amintești de banii care au fost trimiși vinerea trecută, recomandat, la corporația Sellinger?
— Da.
— Presupun că știi și că plicul a ajuns la destinație plin de hârtii fără valoare?!
— Nu mai spune! Domnul Brabazon nu mi-a spus nimic, zise Thalia fără să clipească.
— Eu am pus banii în plic și dumneata ai făcut revizia, continuă, rar, Milly. Una din noi două a șterpelit banii. Jur că eu nu.
— Atunci trebuie să fi fost eu, zâmbi Thalia inocent. E o acuzație gravă pentru o fată nevinovată, Macroy!
Milly o privi cu admirație.
— Ești îngrozitor de versată! Acum o lună după angajarea dumitale aici, a dispărut a bancnotă de o sută de lire.
— Da, și? întrebă Thalia, calm.
— Și! Întâmplător, știi că dumneata ai luat această bancnotă și știi și unde ai schimbat-o. Dacă vrei îți dau adresa exactă!
Thalia o privi ușor încruntată.

— Dumnezeule mare, pe cine am în față? O detectivă? Vai, sunt descoperită! se lamentă, ironic.

Milly continuă destul de încurcată de siguranța Thaliei:

— Probabil nu știi ce-i aia conștiință. Însă dacă afacerea Sellinger se agravează o să ai nevoie de toate relațiile din lume pentru a scăpa basma curată.

— Ești în aceeași oală. Și dumneata ai avut banii în mână.

— Dar dumneata i-ai luat! Dacă nu ne certăm, povestea poate fi îngropată – eu voi jura că plicul a fost sigilat sub ochii mei.

Thalia ridică din umeri, înveselită:

— Bine, să nu mai vorbim despre asta. M-ai scăpat și vrei o răsplată, nu? Cât despre bani, i-am luat că aveam nevoie de ei. Am foarte des nevoie de bani. Și-apoi – atâtea furturi au loc la poștă! Și în ziare scrie! Ei! Spune, dă-i drumul!

Milly Macroy, care avusese de-a face cu destui pungași, o privea uluită:

— Doamne, ce versată ești! Dar să știi că trebuie să te lași de furțișaguri mărunte dacă vrei să dai lovituri serioase.

— Zău! Cine sunt complicitii duminale?

— Cunoscut un domn... începuse să șovăie Milly.

— Zi mai bine „bărbat”. Când spui domn mă gândesc la reclamele croitorilor.

— Bine, un bărbat! reluă nerăbdătoare Milly. E un prieten de-al meu. Te-a urmărit vreo două săptămâni și crede că ești destul de abilă ca să câștigi bani frumoși. Ar vrea să te întâlnească.

— Încă un adorator?

— A, nu, se întunecă Milly. Cu asta sunt ca și logodită.

— Ferească sfântul să mă amestec între două suflete care se iubesc, o asigură cu ironie mascată Thalia.

— Nu fi sarcastică, se răsti Milly. Nu va fi nici un flirt. E o afacere, pricepi?

Thalia se juca, distrată, cu cuțitul de tăiat hârtie:

— Dacă aș vrea să intru în asociație? Ce zici?

Milly o privi cu neîncredere:

— Hai să luăm masa împreună, după slujbă.

— Altă invitație la masă, murmură Thalia și Milly înțelese la ce face aluzie.

— Junele” te-a poftit la masă? Țasta da noroc! Fluieră admirativ. A câștigat o grămadă de bani dându-i cu dobândă. Parcă te văd într-o săptămână-două cu un colier de briliante.

Thalia se ridică:

— Slăbiciunea mea sunt perlele! Bine, Milly! Ne vedem deseară, adăugă reluându-și lucrul.

Milly o mai rugă, ezitând:

— Nu cumva să-i vorbești domnului despre ce ți-am spus, despre logodnă, adică...

— Fii liniștită! Nu voi sufla o vorbă! Nu-mi plac poveștile. Milly o privi cu foarte puțină prietenie și ieși.

Domnul Brabazon o sună. Thalia îl găsi la birou. Bancherul îi întinse un plic sigilat:

— Trimite-l prin curier.

Thalia luă plicul, citi adresa și îl privi pe Brabazon cu interes sporit. Constată că „Cercul purpuriu” are oameni în toate clasele.

15. Thalia intră în bandă.

Thalia părăsi ultima clădirea băncii. Se opri pe treptele de la intrare privind în jur în timp ce-și punea mânușile. O descoperi pe Milly așteptând-o și se îndreptă spre ea.

— Mult ți-a mai trebuit, Drummond, bombăni Milly. Amicului meu nu-i place să aștepte.

— Se va obișnui. Nu-mi fac probleme cu punctualitatea când e vorba despre bărbați.

Se îndreptară alături spre Ruder-Street, o stradă care voia să pară pariziană cu orice preț. „Moulin Gris” era un restaurant lung și îngust, cu o impresie de bogăție obișnuită cu oglinzi și poleială. Mesele erau goale. Mai erau două ore până la masă, iar „five o'clock”-ul nu intra în obiceiurile casei. Fetele urcară la etaj unde, la o masă, le aștepta un bărbat. Acesta le ieși în întâmpinare. Era îmbrăcat destul de la modă. Un miros de Origan, o mână mare și albă, niște ochi spălăciți și ficși, fură primele impresii recepționate de Thalia.

— Luați loc, domnișoară Drummond, i se adresă vesel bărbatul. Băiete, adu ceaiul!

— Ea e Thalia Drummond, vorbi fără rost Milly.

— Nu e nevoie de prezentări, răsă tânărul. Am auzit multe despre dumneata, domnișoară. Numele meu e Barnet.

— Flush Barnet, preciză Thalia.

— Oh, deci ai auzit despre mine? se miră el.

— Știe tot, îl informă Milly. Pe deasupra, astă seară cinează cu Marl. Barnet se uită suspicios de la una la alta.

— I-ai spus ceva? o întrebă amenințător pe Milly.

— N-am avut ce să-i spun. Știe tot.

— I-ai spus sau nu? repetă Flush.

— Despre Marl? Nu! Spune-i tu!

Fu adus ceaiul.

— Sunt un om sincer, domnișoară, spuse Flush. O să vorbesc deschis! Știi cum te-am poreclit?

— Sunt foarte curioasă! zise Thalia, fixându-l.

— Thalia priceputa”. Îți place? Eram în sală când te-a acuzat Froyant de furt. Ești foarte șireată, adăugă mișcând glumeț din cap.

— Ești plin de informații ca almanahul de anul trecut, spuse Thalia, sec. M-ai chemat să schimbăm complimente?

— Nu, sigur nu, se grăbi Flush s-o îmbuneze. Milly Macroy observă, geloasă, influența pe care o avea invitata asupra amantului ei. Te-am chemat pentru afaceri, reluă Barnet. Suntem toți prieteni și învârtim afaceri serioase. Nu suntem niște pârliti care o duc de azi pe mâine.

Thalia îl asculta atentă și la micul defect de pronunție al bărbatului.

— Am în spate oameni serioși în stare să pună la bătaie sume grase dacă afacerea e bună. Dumneata, Thalia, cam strici piața.

— Ah, da? La ce te referi?

— Fată dragă, i se adresează Barnet cu un reproș binevoitor, cât timp crezi că vei rezista furând bancnote și înlocuindu-le cu hârtii? Dacă amicul meu Brabazon n-ar fi convins că poșta e de vină, demult te-ar fi înhățat poliția. Și când zic „amicul meu Brabazon”, află că nu exagerez deloc! îi plăcea să se laude, dar se temea și să nu-i scape mai mult decât trebuia.

— Acum, ascultă! se aplecă Barnet spre ea. Eu și Milly „lucrăm” banca vreo două luni. Dar nu banii băncii direct, ci ai clienților. Brabazon mi-e prieten... Uite, de pildă, Marl e un om cu depuneri serioase.

Thalia zâmbi.

— Te cam înșeli. Cu banii lui Marl poți cumpăra o baniță de fasole cel mult.

El o privi neîncrezător și se întoarse spre Milly:

— Parcă vorbeai de o sută de mii?!

— Da, zise fata.

— Până astăzi așa era, explică Thalia. Dar astăzi pe la prânz Brabazon s-a dus, cred, la Banca Angliei – bancnotele erau noi – am văzut teancurile de bani pe biroul lui. Zicea că vrea să isprăvească „afacerea” Marl, că nu-i un client serios. Mai târziu s-a dus la Marl și apoi mi-a adus cecul și mi-a spus: „Sper că am scăpat definitiv de acest șantajist, domnișoară!”

— Știa că Marl te-a invitat la masă? întrebă Milly.

— Nu.

— Era o sumă mare? întrebă Flush gânditor.

— Șaizeci și două de mii.

— Și banii ăștia sunt acum acasă la el? întrebă roșu de emoție. Șaizeci și două de mii! Auzi, Milly? Și dumneata, Thalia, cinezi cu el? Ei, ce crezi despre asta?

— Despre ce? întrebă Thalia nedumerită.

— E o ocazie unică. Era răgușită de agitație. Te duci acolo! Ai ceva împotriva să-i dai cu ceva la nas?

Thalia nu răspunse.

— Cunosce casa, e o bijuterie. În Kensington. Costă o avere să locuiești acolo. Marisburg Place...

— Știu adresa, îl întrerupse fata.

— Are trei servitori, dar nu-s acasă niciodată când primește femeii. Pricepi?

— Dar nu acasă m-a invitat!

— Ce-are a face? Dacă după spectacol accepți un supeu în doi? La ora aia nu mai e nimeni în casă, ți-o jur! îl cunosc pe Marl.

— Ce-ai vrea să fac? Să-l jefuiesc? Să-i pun pistolul în piept și să-i strig: Banii sau viața?

— Nu fi caraghioasă! Barnet renunțase la manierele de lume bună. Nu trebuie decât să iei masa cu el și să pleci. Înveselește-l, fă-l să râdă. Nu te teme. Voi fi acolo și te voi ajuta la o adică.

Thalia se juca preocupată cu lingurița.

— Dacă nu-și expediază servitorii?

— Despre asta nu încapă discuție. Sfinte Sisoe, ce ocazie minunată! Vrei?

— Afacerea e prea riscantă pentru mine. Pentru voi, mă rog! Eu sunt bună de furtișaguri mărunte.

— Bah! exclamă Barnet cu dispreț. Ești nebună! Vrei să dai cu piciorul la o ocazie ca asta? Acum e de tine, nu te știe poliția ca pe mine. Ei, te-nvoiești ori ba?

— Bine, acceptă ea. Spânzurătoarea e tot aia.

— Ori o sută ori șazeci de mii, nu? întrebă Barnet vesel și chemă chelnerul.

Thalia o luă spre casă. Avea de trecut prin fața băncii și renunță la taximetru să n-o vadă Brabazon risipind. Se strecura printre valurile de trecători când, deodată, se simți prinsă de braț. Se întoarse și descoperi alături un tânăr frumos și trist care-i rosti numele:

— Thalia!

— Domnule Beardmore! spuse ea, tulburată o clipă.

Obrajii lui Jack erau îmbujorați.

— Vreau să-ți vorbesc câteva minute. De o săptămână aștept un prilej.

— Știai, deci, că sunt la Brabazon. De unde?

— Inspectorul Parr mi-a spus. Văzând-o că surâde, se grăbi să adauge: Bătrânul Parr nu-i un om rău, n-a mai spus nimic rău despre dumneata, te asigur.

— Și ce importanță are asta? întrebă Thalia. Acum, domnule Beardmore, te rog să mă scuzi. Am o întâlnire importantă.

Jack o ținea încă strâns de mână:

— Thalia, nu vrei să-mi spui de ce ai făcut asta? Cine te-a îndemnat?

Thalia râse.

— Trebuie să existe un motiv serios ca să te complaci într-o asemenea tovărășie.

— Ce tovărășie? întrebă surprinsă.

— Ai fost cu unul Flush Barnet, un criminal cunoscut, cu un trecut cam negru. Și cu Milly Macroy, complicea lui la furtul din Darlington. Și ea a făcut închisoare. Acum lucrează la Brabazon.

— Ei, și? făcu Thalia.

— Nu-i cunoști, așa-i? insistă Jack.

— Dar de unde-i cunoști dumneata? Ai procurat singur atâtea informații ori te-a ajutat minunatul domn Parr? Te pregătești cumva pentru cariera de detectiv?

Jack o privi mirat:

— Crezi că Parr nu-l va informa pe patronul dumitale cu cine te înhăitezi? Pentru Dumnezeu, Thalia! Nu-ți dai seama că ești în pericol?

Thalia râse din nou.

— Vai de mine, departe de mine gândul de a împiedica un detectiv să-și facă datoria. Deși, recunosc, mi-ar conveni dacă Parr ar fi mai puțin conștiincios și nu s-ar duce la Brabazon să mă toarne. Sunt gata să primesc sfaturile bine intenționate ale poliției. Cei slabi și rătăciți trebuie aduși pe calea cea bună. Însă, dacă s-ar însărcina cu treaba asta un patron, lucrurile ar putea fi extrem de neplăcute pentru o fată, nu crezi?

Jack râse palid.

— Thalia, ești prea bună pentru lumea în care te învârți și pentru drumul pe care ai apucat-o, reluă serios. Știu că n-am nici un drept să mă amestec, însă te pot ajuta, dacă vrei. Mai ales dacă ai făcut ceva cu care acești indivizi te au la mână.

— La revedere, spuse ea amabil și-l lăsă acolo, ținut în mijlocul străzii.

Traversă repede și luă o mașină. Coborî pe Marylebone Road în fața unei case foarte frumoase. Portarul în livrea o conduse cu liftul până la etajul al doilea unde se afla un apartament drăguț și elegant mobilat. Apăsă butonul unei sonerii și apăru o femeie în vârstă.

— Martha, i se adresă Thalia, astă seară mănânc în oraș. Te rog să-mi pregătești rochia albastră de seară și să telefonezi la garajul Waltham să vină o mașină la șapte douăzeci și cinci.

Thalia câștiga la bancă patru lire pe săptămână.

16. Domnul Marl petrece

— Ai venit? o întâmpină Marl pe fată. Ei, dar arăți grozav. Ești adorabilă!

Îi luă mâinile și o conduse într-un salonaș decorat în alb și auriu.

— Încântătoare! șopti iar. Trebuie să mărturisesc că mă cam temeam de fața pe care ai putea-o face la Ritz Carlton. Nu te superi că sunt sincer, nu-i așa? Dorești o țigară?

Luase dintr-un buzunar al fracului un etui de aur și i-l oferi deschis.

— Ai crezut că voi apărea în vreo toaletă de două parale? râse Thalia aprinzându-și o țigară.

— Drept să-ți spun, nu ești departe de adevăr. Am avut atât de multe ocazii să fiu decepționat, zise Marl lăsându-se într-un fotoliu. Le-am văzut în cele mai caraghioase toalete.

— Vrei să spui că obișnuiești să inviți destul de des tinerele drăguțe la dumneata? îl atacă Thalia, așezându-se într-un fotoliu în fața căminului și privindu-l printre gene.

— He! He! râse satisfăcut Marl. Doar nu-s destul de bătrân să nu-mi mai placă societatea femeilor! Dumneata ești absolut adorabilă!... Mergem să

mâncăm apoi vom vedea, la palatul de iarnă, o piesă drăguță. Pe urmă, dacă n-ai nimic împotrivă, te invit la un mic supeu.

— Un mic supeu? Nu mănânc atât de târziu, se opuse Thalia.

— Ei, două-trei fructe vei putea gusta, nu? insistă Marl.

— Dar unde să mergem? La ora aceea toate restaurantele sunt închise!

— De ce nu ne-am putea întoarce aici? sugeră Marl. Asta dacă nu ești foarte mofturoasă!

— Nu prea sunt, zâmbi Thalia.

— Te voi conduce pe urmă acasă cu mașina, îi promise el.

— O, mulțumesc! Am mașina mea.

Marl rămase o clipă cu gura căscată apoi începu să râdă în hohote tot mai puternice până sfârși într-un acces astmatic. Horcăi, în fine: Șireato!

Seara se dovedi interesantă pentru Thalia, cu atât mai mult cu cât îl zări în holul hotelului și pe Flush. După spectacol, când așteptau să fie trasă mașina la scară, Thalia se mai codi puțin însă în cele din urmă cedă insistențelor reînnoite ale domnului Marl. La unsprezece și jumătate se aflau în holul locuinței acestuia. Thalia remarcase că nu fu chemat nici un servitor să deschidă. Marl descuie singur. Supeul era pregătit în sufrageria tapetată cu trandafiri.

— Te rog să te servești. Nu mai chemăm servitorul.

Thalia refuză:

— Nu pot mânca nimic și, oricum, nu pot întârzia mult.

— Te rog, mai rămâi puțin. Aș vrea să vorbesc cu dumneata despre Brabazon. Pot să-ți fiu de folos, Thalia. Cine ți-a dat acest nume?

— Nașul meu, cutare sau cutare, răspunse Thalia grav. Marl izbucni în râs. Se aplecă prefăcându-se că vrea să ajungă la un platou și o prinse în brațe încercând s-o sărute. Fata îi alunecă din mâini.

— Cred că e mai bine să plec!

— Prostii! se enervă Marl și uită să se mai poarte galant. Haide, vino aici, așează-te lângă mine.

Ea îl privi lung, gânditoare, apoi se îndreptă brusc spre ușă. Apăsă pe clanță: era încuiată.

— Cred că ar fi bine să descui, îi ceru ea.

— Ei, bine, eu cred că ar fi mai bine să nu descui, rânji el. Thalia, fii, te rog, fetița dulce pe care mi-am închipuit-o!

— Nu vreau să te dezamănesc, zise ea sec. Deschide ușa, te rog!

— Bine, o deschid.

Se prefăcu că-și caută cheia prin buzunare apropiindu-se de ușă. Apoi, pe negândite, o strânse în brațe. Era un bărbat puternic, cu un cap mai înalt decât ea și cu mâini vânjoase care o strângeau ca-ntr-un clește.

— Lasă-mă, ceru calm Thalia, fără să-și piardă cumpătul și fără vreun semn de spaimă.

Lui Marl i se păru că a învins-o și-i dădu drumul gâfâind.

— Lasă-mă să mănânc ceva, zise ea, iar el se lumineă.

— Ei, vezi, dragă, poți fi și fată bună... Ce-i asta?!

Ultimele cuvinte erau un țipăt de spaimă.

Thalia scosese din poșeta de pe masă un obiect întunecat, de forma unui ou, din care trase un fel de ac și-l așează pe masă. Marl știa prea bine ce e. Avusese de-a face cu asemenea obiecte în război: bombe Mill.

— Arunc-o, adică nu, vără acul la loc, nebuno! strigă el îngrozit.

— Nu te teme. Mai am una în poșetă. Acum deschizi ușa?

Tremurând, el reuși să răsucescă, în sfârșit, cheia în ușa.

Ea ieși afară ținând bomba ucigătoare în mână. El o urmări până la poartă, trânti ușa cea mare în urma ei și reveni, tremurând mereu, în dormitor.

Flush Barnet, ascuns după un dulap, auzi zgomotul cheii în broască și al zăvorului. În curând casa se scufundă într-o liniște deplină. Din dormitorul lui Marl nu răzbătea nici un sunet. Singurul semn că e cineva în odaie era pata de lumină reflectată pe tavanul holului printr-o gură de ventilație fixată în perete.

În timpul războiului această casă fusese un sanatoriu pentru ofițeri așa că era plină de instalații igienice, nu toate estetice.

Flush păși tiptil până la ușă și ascultă. I se păru că-l aude pe Marl vorbind singur. Căută cu privirea vreun obiect pe care să urce ca să încerce să se uite în cameră. Descoperi o măsuță de stejar. O trase lângă perete, se urcă pe ea și privi prin gura ventilatorului. Marl se plimba agitat prin încăpere. Deodată Flush auzi un zgomot de pași ușori pe covor. Coborî repede și se strecură spre capul scărilor. Mai degrabă simți decât văzu că pe scară se află cineva. Nu a putut distinge dacă era femeie sau bărbat. Putea fi un servitor care se întorsese acasă în ciuda dispozițiilor stăpânului. Se furișă la capătul coridorului și așteptă. Nu văzu pe nimeni trecând. De altfel era și greu să vadă pe fondul acela întunecat. Reveni după o vreme. Chiar dacă ar fi putut forța ușa lui Marl, n-avea nici un rost. Cotrobăise în liniște casa de bani din bibliotecă. „Controlul” a durat două ore. Avea la el toate instrumentele necesare unei asemenea delicate îndeletniciri, însă nu acolo erau banii cei mulți – doar ceva mărunțiș. Noaptea era prea înaintată ca să mai verifice o dată dormitorul. Strânse instrumentele cu grijă, le vârî într-un buzunar și prada în celălalt. Marl o fi avut banii în haine, ori în vreo casetă. Contase pe această din urmă posibilitate. Se strecură până în încăperea vecină unde-și lăsase ghetetele, paltonul și jobenul. Umblase în ciorapi tot timpul. Alunecă de-a lungul casei până la o ușă ce dădea în grădină. Ajuns aici, simți deodată atingerea unei mâini și auzi o voce cunoscută:

— Am nevoie de dumneata, Flush. Sunt inspectorul Parr, ți-amintești de mine, nu?

— Parr! izbucni Barnet înjurând furios.

Se smulse din brațele lui Parr și o zbughi în stradă. Acolo căzu drept în brațele a trei polițiști care-l așteptau și-l duseră imediat la postul cel mai apropiat.

Între timp, Parr, însoțit de un polițist, inspectă clădirea. Ajunseră la etaj, unde se afla dormitorul.

— Uite o cameră locuită, zise polițistul văzând lumina. Bătură, dar nu răspunse nimeni.

— Încearcă să scoli servitorii, îi ceru Parr. În scurt timp omul se întoarse cu vestea surprinzătoare că nu e nimeni în toată casa.

— Aici e, totuși, cineva, spuse Parr luminând cu o lanternă holul. Zări măsuța de stejar. Sări pe ea cu repeziciune uimitoare și se uită prin gura ventilatorului.

— Văd un om lungit în pat, anunță el. Hei! Trezește-te!

Nici o mișcare. Mai bătură o dată în ușă, fără rezultat însă.

— Du-te și caută un topor. Vom sparge ușa. Nu-mi miroase a bine povestea asta.

Polițistul reveni cu un ciocan.

— Luminați un pic aici, domnule Parr! îl rugă polițistul. Parr îndreptă fascicolul de lumină spre ușă. Era vopsită în alb și avea pe ea, imprimat proaspăt, un cerc purpuriu.

— Sparge ușa, ceru scurt Parr.

După vreo cinci minute reușiră să pătrundă în dormitor. Cel din pat nu mișca. Luminarea ardea încă, pe noptieră. Omul era întins pe spate cu un surâs înghețat pe buze. Era mort.

17. Baloane de săpun.

Era târziu după miezul nopții. Derrick Yale se afla în cochetul său birou cu vedere spre parc când auzi un ciocănit ușor la ușă. Se duse să deschidă. În prag stătea inspectorul Parr.

— De ce nu m-ai anunțat și pe mine? îi reproșă Yale, apoi adăugă zâmbind: Iartă-mă! Mă amestec mereu în treburile dumitale. Cum o fi izbutit criminalul să dispară? Ziceai că ați încercuit casa preț de două ceasuri. Fata a plecat?

— Fără doar și poate! A plecat acasă.

— Și n-a mai intrat nimeni?

— N-aș putea să jur, zise Parr. Dacă mai era cineva în casă era acolo mult înainte de a veni Marl de la teatru. Am mai descoperit o ieșire prin grădină pe care n-o știam. Habar n-aveam că are și grădină casa asta. Sigur pe acolo a scăpat!

— Ai vreo bănuială împotriva fetei?

Parr clătină din cap.

— Nu înțeleg, totuși, de ce ai încercuit casa? întrebă Derrick Yale serios.

— Fiindcă Marl e pus sub urmărire de când s-a întors la Londra. Mai ales de când am constatat că el a scris bilețelul descoperit în cămin, cel pe jumătate ars. Am comparat cu scrisul de pe hârtia cu adresa croitorului.

— Marl? se miră Yale.

— Nu știu ce era între Marl și bătrânul Beardmore, nici ce căuta la castel. Am încercat să-mi imaginez scena. Ți amintești că Marl avusese un fel de șoc la sosirea lui la moșie.

— Da, îmi amintesc. Mi-a povestit Jack întâmplarea. Și?

— N-a vrut să rămână în casă și a motivat că trebuie să se întoarcă urgent la Londra. În realitate, nu s-a dus decât până la Kingside, o haltă de vreo opt mile. Și-a trimis servieta la Londra și el s-a întors pe jos. E posibil ca el să fie persoana pe care a văzut-o asasinul în pădure. De ce s-a întors după ce fusese atât de înspăimântat încât a fugit, nu înțeleg. Apoi de ce a scris scrisoarea aceea care trebuia predată noaptea când a avut, în timpul zilei, destul timp să vorbească despre tot ce dorea cu Beardmore?

După un răstimp de tăcere Yale întrebă:

— Cum a fost omorât Marl?

— Nu-mi pot explica. Ucigașul n-a putut intra în încăpere. Am vorbit cu Flush Barnet. Nu știa încă nimic despre crimă. A mărturisit că a cotrobăit toată casa în căutarea unei prăzi pe care o bănuia bogată. La un moment dat a auzit mișcare, pași, dar s-a ascuns. A mai spus că a auzit un zgomot straniu, un fel de sâsâit ca atunci când țâșnește aerul dintr-o țeavă. Un amănunt ciudat e că pe pernă s-a descoperit o pată rotundă, umedă, lângă capul victimei. La început am crezut că e semnul „Cercului purpuriu”, apoi am descoperit aceeași pată pe plapumă. Doctorul n-a putut stabili cauza morții. Motivul, în schimb, e clar. Am vorbit cu Brabazon la telefon adineauri. Marl, se pare, a ridicat o sumă mare de bani ieri, când s-au certat și i-a încheiat contul. Casa de bani a deschis-o Flush, dar n-a găsit ce căuta. L-au percheziționat, de altfel. A furat doar niște fleacuri, cât să nu plece cu mâna goală. Atunci cine a luat banii?

Yale se plimba prin cameră cu mâinile la spate și bărbia în piept.

— Ce știi despre Brabazon? întrebă.

— Numai că e bancher și face afaceri mari în străinătate.

— Solvabil? întrebă Yale direct, ridicându-și ochii tulburi.

— Nu. Am avut chiar două reclamații asupra felului în care proceda.

— Marl și Brabazon au fost prieteni?

— Destul de buni, fu răspunsul. Din mai multe „fire” am putut să deduc că Marl avea o oarecare putere asupra lui Brabazon.

— Așadar Brabazon nu e solvabil, repetă Yale pe gânduri. Marl și-a încheiat contul după prânz. Cum a procedat? A fost el la bancă?

Parr îi povestește pe scurt cele întâmplate. Părea bine informat. Yale începuse să-l prețuiască pe acest om pe care îl disprețuise până acum socotindu-l mărginit.

— Am putea vizita casa lui Marl în noaptea asta?

— Tocmai vroiam să propun. Am cerut mașinii să aștepte în acest scop.

Tot drumul până la Bayswater, Yale n-a scos nici un cuvânt. A deschis gura abia în holul casei:

— Ar trebui să găsim undeva un mic cilindru de oțel.

Sergentul care rămăsese de gardă făcu un pas înainte și raportă:

— Am găsit în garaj un bidon de oțel, domnule.

— Aha! exclamă Yale triumfător. Exact la ce mă așteptam! Urcă grăbit scările spre coridorul de la etaj.

Măsuța de stejar era încă sub ventilator. Yale se apropie, se lăsă în genunchi și începu să miroasă covorul. Imediat se ridică tușind, cu fața congestionată.

— Arată-mi cilindrul, ceru polițistul.

Era de fapt un „bidon”, cum îl descrieseră sergentul. Se termina cu o țevă îngustă cu un robinet minuscul.

— Trebuie să fie și o casetă pe aici, se uită Yale în jur. Sau o sticlă...

— În garaj, lângă cilindru era aruncată o sticlă, dar era spartă, explică sergentul.

— Adu-o iute. Vreau să cred că nu e chiar cioburi să nu mai fi rămas nimic în ea.

Parr îl privi încruntat.

— Ce înseamnă toate astea?

Yale râse:

— O metodă de ucidere, dragă Parr. Hai în dormitor.

Corpul lui Marl era lungit pe pat, acoperit cu un cearșaf. Pata rotundă nu se uscaseră încă. Ferestrele erau deschise și perdelele fluturau.

— Aici n-ai cum să mai simți mirosul, zise Yale ca pentru sine.

Mai îngenunche o dată să miroasă covorul și tuși din nou.

Sergentul apărură cu un rest de sticlă în care mai erau câteva picături de lichid. Yale o goli în palmă.

— Apă și săpun. La asta mă și așteptam. Acum am să vă explic cum a fost omorât Marl. Hoțul dumitale, Flush, a auzit un fel de zgomet șuierat. Era zgometul unor gaze care țâșneau din cilindru. Poate mă înșel, însă cred că a fost aici otravă suficientă să ne omoare și pe noi. E un gaz dintre acelea care se lasă în jos.

— Dar cum a putut să-l ucidă pe Marl? L-au pompat prin ventilator?

Yale a continuat liniștit:

— Cercul purpuriu” a apelat la o metodă mult mai simplă și mai ucigătoare. A folosit baloane de săpun.

— Baloane de săpun?!

— Da. Vârful cilindrului, poți vedea încă urmele, a fost muiat într-o soluție de săpun și trecut printre grătile ventilatorului. La deschiderea robinetului se forma un balon care era scuturat și cădea spre capul lui Marl. Două-trei baloane par să fi ratat ținta. Se vede o urmă pe pernă, alta pe plapumă, una pe perete. Alte baloane s-au spart de obrajii lui și l-au omorât pe loc.

Parr îl privea cu gura căscată.

— Mi-am imaginat toate detaliile pe drum înapoi. Ideea mi-a venit de la pata de pe pernă, continuă Yale. Mi-am amintit de experiențele mele din copilărie și de muștrul pe care am căpătat-o când m-am jucat în dormitor. Când mi-ai spus de ventilator și de șuierat n-am mai avut nici o îndoială. Cum vezi, totul s-a confirmat.

— N-am simțit mirosul de gaze când am intrat, mărturisiri Parr.

— Curentul a împrăștiat mirosul. Dar mai este destul gaz aproape de podea. Privește! Yale aprinse un chibrit și-l apropie de covor. La câțiva centimetri se stinse brusc.

— Da, e clar, zise Parr.

— Dăm o raită prin casă? Poate vă pot fi de folos, zise Yale, dar oferta lui nu fu primită bine.

Polițiștii care ascultaseră explicațiile lui Yale știau ce simte inspectorul. Și Yale înțelegea. Râse, se scuza și plecă spre casă. Sunt momente când poliția trebuie lăsată în pace. Nimeni nu înțelegea mai bine asta decât Derrick Yale.

18. Flush Barnet povestește.

După ce termină cercetarea minuțioasă a casei, Parr se duse la postul de poliție unde se afla Flush pentru a-l ancheta. Abătut și agitat, acesta nu era în stare să adauge lucruri noi.

Prada sa era înșirată la vedere: câteva inele, un cec fără valoare, un ceasornic, o sticlută de argint. Curios era că mai fuseseră descoperite și două bancnote noi-nouțe de câte o sută de lire despre care Flush susținea că sunt ale lui. Numai că pungășii de teapa lui Flush nu „lucrează” când au bani la buzunar. Cu cele două sute în pungă Flush n-ar fi încercat spargerea.

— Vă asigur, domnule Parr, că sunt ai mei. Cum aș putea să vă mint?

— Uite că poți, zise Parr, fără să se agite. Dacă zici că-s ai tăi, de unde-i ai?

— De la un prieten.

— De ce ai aprins focul în bibliotecă? Întrebă cu același ton, pe neașteptate.

Flush tresări.

— Mi-era frig, explică după o clipă.

— Hm! făcu Parr ca pentru sine: are două sutare noi-nouțe, face o spargere, golește casa de bani și face focul. De ce face focul? De ce? Ca să ardă ceva găsit în dulapul de fier?

Barnet asculta fără să zică o vorbă, dar evident îngrijorat.

— Ai fost plătit cu cele două bancnote ca să spargi casa lui Marl, să iei ceva din casa de bani și să arzi. Așa-i că am ghicit?

— Să mor acum, pe loc, dacă... începu Flush.

— Iadul te mănâncă, zise inspectorul calm. Acolo se duc toți mincinoșii... Barnet, cine-i amicul pentru care lucrezi? Ai face bine să-mi povestești frumușel totul. Nu de alta, dar nu știu ce să fac: să te acuz de crimă...

— Crimă?! sări Barnet speriat. Ce crimă? N-am comis nici o crimă!

— Marl e mort – ăsta-i adevărul. A fost găsit mort în pat.

Îl lăasă, abătut și descurajat, să-și rumege gândurile. A doua zi dimineața reluă anchetarea. De data asta Flush povesti tot.

— Nu știu nimic despre „Cercul purpuriu”, domnule Parr. Te rog să mă crezi. Să mă bată Dumnezeu dacă nu spun tot ce știu. Am o prietenă care lucrează la Brabazon. Într-o seară o așteptam să iasă de la bancă. Eram pe

stradă. Un domn a ieșit dintr-o ușă laterală și mi-a vorbit. M-a mirat că știe cum mă cheamă. Pe urmă i-am văzut fața și era să pic din picioare de surpriză.

— Era Brabazon?

— Da. El era. M-a poftit în biroul lui. Credeam că e ceva în legătură cu Milly, că l-o fi supărat cu ceva...

— Spune mai departe!

— Trebuie să-mi scap pielea. Așa că spun. Mi-a povestit că Marl îl șantajează, că are scrisori de-ale lui în casa de fier și că e gata să-mi dea o mie de lire dacă i le aduc. Mi-a mai dat să înțeleg că Marl are și mulți bani gheață acasă. N-a spus-o direct. Așa, pe ocolite. Știa că am mai fost închis și mă socotea cel mai potrivit pentru treaba asta. Am primit. M-am dus întâi să văd cum e casa. Părea greu de intrat – era plină de servitori, bărbați, mai tot timpul. Dar am văzut că de câte ori primea vreo femeie, rânji Flush, casa era pustie. Mă gândeam ce și cum să fac când am aflat că era la bancă o domnișoară după care se topea Marl.

— Thalia Drummond?

— Da, domnule. Soarta a hotărât așa. Când am aflat că a invitat-o la dineu, mi-am zis că era o ocazie cum nu se poate mai bună. Se părea că voi primi banii degeaba fiindcă auzisem că Marl și-a lichidat contul de la bancă. Am intrat în casă, am deschis casa de bani – n-a fost cine știe ce de lucru, și am găsit plicul. Nu erau scrisori, numai o fotografie. Un bărbat și o femeie, undeva în străinătate că se vedeau munții. Părea că el o împinge în prăpastie. Ea încerca să se țină de un pomișor. Poate era vreo scenă dintr-un film. Eu, în tot cazul, am ars-o.

— Înțeleg. Asta-i tot?

— Asta-i tot, domnule. N-am găsit banii.

Cu un mandat în buzunar și însoțit de doi polițiști, Parr se înființă la Brabazon acasă. Era ora șapte dimineața. Un servitor, încă în pijama, le deschise și le arătă camera bancherului. Era încuiată. Parr o forță fără să stea pe gânduri. Încăperea era goală. Fereastra deschisă și scara de incendiu erau martore ale felului în care se evaporase Brabazon. Patul nedesfăcut arăta că o făcuse înainte de venirea poliției.

Lângă pat era un telefon și Parr ceru centrala.

— Vreau să știu dacă a cerut, azi-noapte, cineva legătura aici. Sunt inspector Parr, de la poliție.

— Două numere, fu răspunsul. Unul de la Bayswater...

— Acela era al meu. Al doilea?

— De la Western Exchange, pe la două și jumătate.

— Mulțumesc!

Parr puse receptorul la loc, își frecă nasul cu înverșunare și zise:

— Thalia Drummond va ocupa, în fine, postul pe care-l merită!

19. Thalia primește o ofertă.

O săptămână întreagă se lucră la falimentul băncii lui Brabazon. La capătul ei Thalia părăsi banca fără nici o perspectivă imediată, doar cu banii pe o săptămână înainte în poșetă.

Parr o interogă în fața mai multor martori.

— Ai noroc că te-am văzut cu ochii mei plecând de la Marl și pe el închizând ușa după dumneata! Nimic nu te-ar fi scăpat de o acuzație gravă!

— M-aș fi bucurat grozav dacă puteam scăpa și de predică zise Thalia cu răceală, părăsind biroul.

— Ce ai de gând? întrebă Parr. Ce faci cu ea?

— E o enigmă, răspunse Derrick Yale, căruia îi fusese adresată întrebarea. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât e mai mare enigma. Milly Macroy susține că a comis mai multe furturi mărunte de când e la bancă. Însă nu există nici o dovadă! Singurul care m-ar putea lămuri e amicul Brabazon care lipsește cu desăvârșire! De ce n-ai citat-o ca martoră în procesul lui Barnet?

— Fiindcă am fi avut declarațiile ei contra declarațiilor lui Barnet. Pe de altă parte cazul lui Barnet e clar ca lumina zilei.

Yale se încruntă ușor:

— Aș vrea să știu...

— Ce-ai vrea să știi?

— Aș vrea să știu dacă fata asta nu știe cumva mai multe lucruri despre „Cercul purpuriu”. Aș vrea s-o angajez la mine.

Parr mormăi ceva în barbă.

— Știu că mă crezi nebun. Însă am un plan. La mine în birou nu e nimic de șterpelit. Fata ar fi sub ochii mei permanent și dacă ar lua legătura cu „Cercul” aș afla imediat. Apoi, mă și interesează.

— A, de-aia i-ai strâns mâna!

— Da. Voiam să-mi fac o impresie psihică asupra ei. Am avut senzația că o forță misterioasă îi influențează destinul. Fata asta nu lucrează de capul ei, ascultă de...

— Cercul purpuriu”? îl ironiză Parr.

— S-ar putea, zise Yale, serios. Oricum, voi sta de vorbă cu ea.

În aceeași zi, după masă, Yale îi făcu Thaliei o vizită acasă. Servitoarea îl conduse în salonaș. După câteva minute apărură Thalia. În ochi îi jucă o lumină când îl recunosc:

— Ah, domnule Yale! Ai venit să-mi ții și dumneata o predică?

— Nu tocmai. Am venit să-ți ofer o slujbă.

Thalia îl privi mirată.

— Ai nevoie de un ucenic? Sau pornești de la principiul că dacă ai șoareci poți atrage pisica? Ori, pur și simplu, vrei să mă aduci pe calea cea bună? Sunt o mulțime de candidați la treaba asta!

Se așeză lângă pian, cu mâinile la spate. Yale știa că-l ironizează, dar nu abandonă:

— De ce furi, domnișoară Drummond?

— Pentru că așa îmi vine. De ce să fie cleptomania privilegiul exclusiv al celor bogați?

— Ți face plăcere? Te întreb ca om interesat de misterele omenirii.

Thalia îi arată cu un gest apartamentul:

— Am plăcerea de a avea o locuință plăcută, o servitoare bună și, probabil, nu voi muri de foame. Toate astea îmi aduc o mare mulțumire. Acum, te rog, vorbește-mi despre post. Voi deveni detectivă?

— Nu chiar, zâmbi Yale. Am nevoie de o secretară de încredere. Afacerile mele prosperă și nu mai prididesc cu corespondența. Oricum, trebuie să te avertizez că biroul meu nu e cel mai propice pentru viciul dumitale. Sunt gata să risc, de altfel.

— Dacă riști dumneata, risc și eu, îl privi Thalia. Unde e biroul dumitale? Yale îi dădu adresa.

— Măine dimineață la zece voi fi la dumneata. Ascunde-ți cecurile și mărunțișul.

„Stranie fată” se gândi Yale întorcându-se spre oraș. Thalia i se părea într-adevăr enigmatică, deși el avusese de-a face cu tot soiul de criminali și știa mai mult despre lumea lor chiar decât Parr. Sărmanul Parr, cine știe dacă o să-l mai țină în slujbă după al treilea eșec cu „Cercul purpuriu”.

Parr era frământat de aceleași gânduri. Primise, tocmai, un comunicat oficial pe care-l citise cu îngrijorare. „Asta-i doar începutul!” își spuse, amărât.

A doua zi fu chemat acasă la Froyant unde îl găsi și pe Derrick Yale. Deși în bune relații, afacerea „Cercului purpuriu” îi punea într-un fel de concurență. Toată lumea știa că dizgrația lui Parr se datora nu atât eșecurilor repetate cât succeselor supranaturale obținute de acest rival neoficial. Yale se străduia să îmblânzească situația, dar în zadar.

Froyant – cu toată zgârcenia și cunoscând onorariul lui Yale – îl angajă de îndată ce primi amenințarea. Încrederea sa în poliție dispăruse și nici nu-și da osteneala să ascundă acest lucru.

— Așadar, domnul Froyant e hotărât să plătească, spuse inspectorul.

— Sigur că voi plăti! se răsti, iritat ca de obicei, Froyant.

Lui Parr i se păru îmbătrânit cu zece ani. Fața palidă era și mai trasă și, cumva, mai scofâlcit tot trupul.

— Dacă poliția permite ca o bandă de ticăloși să terorizeze pe cei mai pașnici și mai onorabili cetățeni și nu e în stare să le pună viața în siguranță, ce-i de făcut decât să plătești? Prietenul meu, Pindle, a primit o amenințare asemănătoare și a plătit. Nu mai suport starea asta de neliniște și teamă, țipă Froyant agitându-se de colo-colo prin bibliotecă, surescitat la culme.

— Domnul Froyant va plăti, repetă rar Yale. Însă sunt de părere că „Cercul purpuriu” a mers prea departe de data asta.

— Cum adică? întrebă Parr.

— Mai aveți scrisoarea, domnule? întrebă Yale. Froyant trase furios un sertar și azvârli pe masă cartonașul.

— Când a sosit? se interesă Parr, luându-l în mână și observând cercul deja obișnuit.

— Azi dimineață, cu prima poștă.

Parr citi cuvintele înscrise în cerc: „Vineri după masă vom veni la biroul domnului Yale să ridicăm banii. Bancnotele să nu fie în serie. Dacă nu-i vom găsi acolo, vei muri în aceeași noapte...”

Inspectorul citi încă o dată textul și oftă:

— Lucrurile se simplifică în cazul ăsta, nu credeți? Dar firește că nu vor veni!

— Ba eu cred că vor veni, îl contrazise Yale. Îi voi aștepta și aş dori, Parr, să fii pe aproape.

— Sigur. Cu toate că nu cred că vin.

— Dă-mi voie să te contrazic. Oricine ar fi creierul „Cercului purpuriu”, e un tip îndrăzneț și plin de curaj. Și pe urmă, vei găsi la mine în birou o veche cunoștință.

20. Cheia casei de lângă râu.

S-a stabilit ca Froyant să ridice joi dimineața bani de la bancă și să plătească, Yale să ducă banii la birou, iar Parr să pregătească din timp măsurile necesare pentru „primirea” vizitatorilor.

Drumul spre poliție trecea prin fața casei în care locuia, retras, Jack Beardmore. Întâmplările ultimelor săptămâni îl schimbaseră mult. Dintr-un băiețandru capricios devenise un bărbat așezat și rezonabil. Moștenitor al unei averi uriașe, și-a pierdut libertatea de mișcare. Noile răspunderi nu-l făceau, însă, s-o uite pe Thalia Drummond. Imaginea ei îl urmărea zi și noapte. Se străduia s-o uite, dar fără nici un rezultat. Dimpotrivă, obesia era tot mai adâncă.

Între Parr și Jack se țesuse o prietenie ciudată. La început îl urâse, aproape, pe omul ăsta scund și rotofei. Între timp înțelesese că nu era altceva decât luciditatea unui polițist cu experiență, netulburată de sentimente și pasiuni, nicidecum răutate în păreri sale, chiar și în legătură cu Thalia.

Inspectorul se opri în fața casei, nehotărât. După câteva momente de șovăială, urcă treptele de la intrare și sună la ușă. Îi deschise un servitor dintre aceia care prin atitudinea lor scorțoasă fac să pară casa și mai pustie. Jack era în sufragerie la un dejun întârziat.

— Intră, domnule Parr, îl întâmpină tânărul. Desigur, ai dejunat demult! Ce noutăți ai?

— Nimic decât că Froyant s-a hotărât să plătească.

— Într-adevăr? se miră disprețuitor Jack. Mare lucru! N-aș vrea să fiu „Cercul purpuriu”!

— De ce nu? întrebă Parr, deși bănuia răspunsul.

— Tata zicea că Froyant se lamentează pentru fiecare centimă pe care trebuie s-o plătească și nu se liniștește până n-o pune la loc în buzunarul lui. Dacă îl lasă frica, va urmări „Cercul purpuriu” până va redobândi ultimul bănuț de care e silit să se despartă acum.

— Tot ce se poate. Banii încă n-au ajuns la șantajști. Îi povesti lui Jack despre scrisoarea primită de Froyant.

— Nu riscă prea mult? zise Jack. Probabil că e un om în stare să-l depășească pe Derrick Yale în ingeniozitate!

— Așa cred și eu, zise inspectorul așezându-se picior peste picior. Yale e un tip grozav. Am toată admirația pentru el.

— Yale și puterile lui psihometrice! zâmbi Jack.

— Nu știu destul despre asta ca să pot judeca, zise Parr. Așa că nu la aceste calități mă refeream. Sunt ciudate și nu înțeleg mare lucru. Mă gândeam la celelalte calități ale lui.

Parr tăcu și căzu pe gânduri, abătut.

— Nu te simți prea bine la poliție, așa-i? Presupun că șefii dumitale nu sunt mulțumiți că nu se rezolvă cazul „Cercului purpuriu”.

— Da, recunosc Parr. Nu stau prea pe roze. Dar nu-mi fac prea mari probleme... Știai că prietena dumitale are o nouă slujbă?

— Prietena?... Vrei să zici domnișoara?...

— Da, vreau să zic domnișoara Drummond. Derrick Yale a angajat-o. Îi venea să râdă de uluiala lui Jack.

— A angajat-o? Glumești!

— Și eu am crezut că glumește când mi-a spus-o. Dar Yale e un om ciudat, cum știi.

— Se pare că are mare trecere la poliție, spuse Jack și-și dădu imediat seama că făcuse o gafă.

Parr, însă, nu lăsă să se vadă că s-ar fi simțit ofensat.

— Ei, nu-i de colo! râse Parr. Dacă ar avea trecere oricine nici pe dumneata nu te-ar împiedica nimeni, nu? Numai că prietenul nostru, deși are multe calități, e considerat un detectiv-amator cam scrântit.

Se apropiară amândoi de fereastră și priviră strada liniștită.

— Ei, aceea nu-i domnișoara Drummond? întrebă Jack, tresărind. Parr o observase deja. Era clar că e în căutarea unei adrese. În fine, trecu strada spre casa lui Jack.

— La mine vine! se miră Jack. Mă-ntreb ce... Nu-și termină vorba. Ieși din cameră grăbit. Ajunse la ușă chiar când Thalia se pregătea să sune.

— Ce bine-mi pare că te văd! o luă Jack de mâini. Hai, intră. În sufragerie vei găsi un vechi prieten.

— Nu cumva Parr? se încruntă Thalia.

— Ai ghicit! Vroiai să-mi vorbești între patru ochi?

— A, nu. Vroiam să te rog, din partea domnului Yale, să-mi dai cheia casei dumitale de lângă râu. Între timp ajunseră în sufragerie. Parr o privi fix, dar fără expresie. Thalia îl salută scurt. „Nu-l prea iubește!” își zise Jack, urmărind scena.

— Tatăl meu are o casă nelocuită pe malul râului, îi explică Jack lui Parr. Reparația ar costa o avere, așa că e lăsată în paragină. Nu știu de unde i s-a năzărit lui Yale că Brabazon s-ar putea ascunde acolo! E adevărat că Brabazon

fusese, la un moment dat, însărcinat să se ocupe de vânzarea ei. El administra și o parte din averea tatălui meu. Să se fi ascuns, oare, acolo?

Parr clipi des, ȋtuguindu-Ți buzele:

— Singurul lucru de care sunt sigur este cȃ Brabazon n-a ieȚit din țarȃ. Nu-mi vine sȃ cred cȃ s-ar ascunde ȋntr-o casȃ care poate fi oricȃnd percheziȚionatȃ. DeȚi, nu-i exclus. Are o cheie? Ce fel de casȃ e?

— Locuințȃ Ți magazie ȋn acelaȚi timp. N-am vȃzut-o niciodatȃ, ȋnsȃ am ȋnțeles cȃ e o casȃ dintre acelea care le plȃceau negustorilor de acum douȃ sute de ani cȃnd se trȃia la un loc cu prȃvȃlia, spuse Jack deschizȃnd un sertar plin de chei, fiecare cu etichetȃ.

— Cred cȃ asta este, domniȚoarȃ! i se adresȃ Thaliei. Cum ȋȥi place noua slujbȃ?

Fȃcuse un efort uriaȚ sȃ punȃ firesc ȋntrebarea. Prezențȃ ei ȋl fȃcea sȃ tremure.

— Foarte interesantȃ, dar nicidecum seducȃtoare, zȃmbi Thalia. De altfel, nici n-am avut cȃnd sȃ-mi dau seama. Abia azi dimineațȃ am ȋnceput sȃ lucrez. Domnule Parr, se ȋntoar-se batjocoritoare spre inspector, dumneata poȥi fi liniȚtit. Nu se aflȃ ȋn birou decȃt un press-papier de argint Ți nici scrisorile nu le duc eu la poȥtȃ. Clȃdirea are un sistem american – din biroul domnului Yale corespondențȃ merge direct ȋn cutia poȥtalȃ de la poartȃ. O decepție! DeȚi spusese toate astea extrem de serioasȃ, ȋn ochi ȋi jucau luminițe ȥtregȃreȥti.

— Thalia Drummond, eȥi o persoanȃ ciudatȃ, zise Parr. Eu ȋncȃ mai cred cȃ existȃ Ți ceva bun ȋn dumneata.

Fata ȋncepu sȃ rȃdȃ ȋn hohote. Jack ȋi ținu isonul. Parr, ȋnsȃ, rȃmase grav. O privea pe fatȃ cu atȃta serioasȃ insistențȃ ȋncȃt acesteia i se curmȃ rȃsul.

— Fii prudentȃ, domniȚoarȃ.

— Am sȃ fiu, domnule Parr. Ți dacȃ voi avea vreun necaz te voi chema.

— Mȃ-ndoiesc, zise Parr pe gȃnduri.

21. Casa de lȃngȃ rȃu.

Thalia se ȋntoar-se la birou. Yale era ȋngropat ȋntr-un maldȃr de corespondențȃ.

— Asta-i cheia? Mulțumesc! Pune-o acolo! Thalia, cred cȃ va trebui sȃ rȃspunzi singurȃ la aceste scrisori. E vorba de o sumedenie de tineri naivi care vor sȃ devinȃ detectivi. Gȃseȥte o formulȃ de rȃspuns-tip, valabilȃ pentru toȥi. Acestei doamne, adȃugȃ ȋntinzȃndu-i o scrisoare, scrie-i cȃ sunt prea ocupat acum ca sȃ mȃ angajez ȋn alte afaceri.

Yale luȃ cheia de pe masȃ Ți o cȃntȃri ȋn palmȃ.

— L-ai ȋntȃlnit pe Parr?

— Domnule Yale, eȥi teribil, rȃse Thalia. Da, l-am ȋntȃlnit, de unde ȥtii?

— Nu-i mare lucru Ți nu mȃ laud deloc cu aceastȃ ȋnsuȥire. Tot aȥa cum nici dumneata nu faci caz de obiceiul dumatile de a ȥterpeli tot ce gȃseȥti ȋn cale.

— M-am ȋndreptat.

— Cu timpul, poate. Ești un caz extrem de interesant! Poți să pleci, acum.

Thalia țacănea de zor la mașina de scris când Yale apărură în ușă:

— Încearcă să-l prinzi la telefon pe Parr. Numărul lui e în agendă.

Thalia reuși să stabilească legătura abia după o jumătate de oră. Fata auzea totul prin ușa lăsată întredeschisă de Yale.

— Vreau să mă duc la casa de la râu. Am un fel de presimțire că Brabazon e acolo!... După dejun, bine... Vino aici pe la trei, Parr.

Thalia trăgea cu urechea și înregistra tot. La trei a venit Parr. Thalia nu l-a văzut fiindcă biroul lui Yale avea și o intrare directă, din coridor. A auzit însă vocea. Au plecat împreună curând. Thalia a așteptat până s-au îndepărtat de casă, apoi a expediat pe adresa lui Johnson, 23 Mildred Street, City, următoarea telegramă: „Derrick Yale percheziționează casa Beardmore de lângă râu”.

Orice s-ar spune, oricâte defecte i s-ar putea găsi, Thalia, trebuia recunoscut, era conștiincioasă!

Casa, părăsită și neglijată, se afla lângă un mic debarcader, și el ruinat, gata să se prăvălească în apă. Gardul spart, curtea năpădită de bălării. Buruieni încâlcite, urzici, făceau anevoioasă înaintarea. Casa trebuie să fi fost arătoasă pe vremuri. Acum, însă, ferestrele erau țandări. Lemnăria spălăcită, roasă de ploi, tencuiala căzută – o adevărată ruină. Alături se afla o magazie mare, zidită din piatră, probabil în legătură cu casa. În timpul războiului vreun obuz spărsese un colț al zidului și o parte din acoperiș. Prin spărtură se vedea lemnul putred al podului.

— Admirabil! exclamă Yale. Mă tem că nu e chiar locul în care și-ar putea cineva închipui că trăiește elegantul Brabazon.

Gangul era plin de praf. Pânze de păianjen atârnav pretutindeni. Casa pustie, fără viață. Trecură dintr-o cameră în alta fără să descopere vreo urmă a fugarului.

— Uite, aici e o mansardă, arată Yale niște trepte înguste care duceau spre o trapă în tavanul ultimului etaj.

Yale urcă grăbit, împinse trapa și dispărură. Parr îi auzea pașii. Se întoarse curând.

— Nu-i nimic, zise trântind ușa podului.

— Nici n-am crezut că vei găsi pe cineva, zise Parr părăsind primul casa.

Se îndreptară pe poteca năpădită de buruieni spre poartă. De la o ferestruică prăfuită, de la mansardă, îi urmărea cu privirea un bărbat cu fața palidă. Obrajii arătau că nu s-a mai ras de o săptămână. Nici prietenii cei mai apropiați n-ar fi recunoscut în el pe Brabazon, marele bancher.

22. Solie din partea „Cercului”

— Ești nebun, domnule. Un tâmpit! Credeam că ești un detectiv capabil și când colo nu ești decât un cretin, striga Froyant într-o stare de spaimă și furie de nedescris. Motivul enervării sale se afla pe birou: un teanc mărișor de

bancnote. Ideea de a se despărți de acești bani îl înnebunea. Nu-și putea desprinde privirea îndurerată de la ei.

Derrick Yale era un om greu de ofensat.

— Poate ai dreptate, domnule Froyant, însă dă-mi voie să-mi fac meseria cum cred eu de cuviință. Dacă cred că fata asta mă va duce la „Cercul purpuriu” înseamnă că așa este!

— Ascultă ce-ți spun, strigă Froyant. Fata face parte din bandă. O să vezi că ea e solia, ea va ridica banii.

— Atunci va fi arestată imediat. Crede-mă, domnule Froyant, că nu am de gând să pierd din ochi banii dumitale. Iar dacă „Cercul purpuriu” va pune mâna pe ei, eu răspund, nu dumneata. Datoria mea e să-ți scap viața, să atrag răzbunarea „Cercului” asupra mea.

— Foarte bine, foarte bine! zise Froyant. E un punct de vedere excelent. Văd că ești, totuși, priceput. Fă cum crezi! Mângâie bancnotele, le puse într-un plic și le înmână detectivului.

— Despre Brabazon n-ați aflat nimic? Pungașul ăsta m-a făcut să pierd două mii de lire într-o afacere prăpăstioasă de-a lui Marl.

— Știi mai multe despre Marl?

— Știu că era un șantajist.

— Altceva nimic? întrebă Yale, răbdător.

— Cred că a venit din Franța. Beardmore ne-a făcut cunoștință. Am auzit că în Franța se ocupa de afaceri frauduloase cu terenuri și a făcut și pușcărie. Poate sunt numai bârfe. Eu am câștigat, în general, când am lucrat cu el. Trebuie să recunosc.

Yale se amuză în sinea lui la gândul că Froyant ar fi în stare să-i ierte pierderile de mai târziu în amintirea vechilor câștiguri.

În biroul lui, Yale îi găsi pe Parr și Jack așteptându-l. Bănuia că Jack venise cu gândul de a o întâlni pe Thalia. Plin de tact, explică:

— Parr, pe domnișoara Drummond am trimis-o acasă. Afacerea de astăzi ar putea fi destul de brutală, n-am vrut să fie amestecată.

Se întoarse, apoi, spre Jack:

— Sper că ești pregătit?!

— Aș fi deșeptat dacă ar fi altfel, zise Jack, vesel.

— Câteva minute înainte de a veni trimisul, mă voi retrage în camera mea. Amândouă ușile vor fi încuiate. Pe cea dinspre camera asta o încuiați voi, pe cea dinspre coridor o încui eu. Vreau să înlătur orice surpriză. Cum auziți bătăi în ușă veți ști că a venit omul și vă postați pe coridor, în fața ușii.

— Pare destul de simplu, zise Parr.

Se apropie de fereastră și făcu semne cu batista. Yale surâse aprobator:

— Câți oameni ai mobilizat?

— Vreo optzeci. Vor încercui casa.

— Bun. Trebuie să ne gândim la toate variantele. Poate va veni un curier care ar trebui urmărit. Vreau ca banii să ajungă în mâinile șefului cel mare. Asta-i foarte important.

— De acord, zise Parr. Nu cred că va veni chiar el după bani. Pot să-ți văd biroul?

Yale îl conduse alături. Parr inspectă atent camera. Avea doar o fereastră, într-un colț, un dulap în perete. Înăuntru – nimic în afara unui palton.

— Te rog să mă lași puțin singur, dacă nu te superi, imploră aproape umil Parr. Nu-mi pot aduna gândurile când sunt urmărit.

Yale ieși râzând și Parr închise ușa. O deschise pe cea de-a doua și se uită de-a lungul coridorului. Îl auziră după puțin timp închizând-o la loc.

— Puteți intra, strigă Parr. Am văzut tot ce era de văzut.

Încăperea era simplă, dar confortabil aranjată. Era răcoare fiindcă în marele cămin nu ardea focul.

— Sper că nu va zbura pe coș, glumi Yale. Eu nu fac niciodată focul aici. Am sângele fierbinte, nu mi-e frig niciodată.

Jack ridică de pe masa detectivului un mic revolver și-l inspectă curios.

— Ai grijă, cocoșul sare foarte ușor, zise Yale. Scoase din buzunar pachetul cu bani și-l așeză alături de armă. Se uită la ceas.

— Haideți să trecem dincolo, se apropie ora, zise apoi și încuie ușa dinspre coridor.

— Ce enervante sunt toate astea, șopti Jack emoționat.

— Sper să nu fie nimic într-adevăr iritant, spuse Yale.

Parr și Jack trecură în camera alăturată și îl încuiară pe Yale în birou. Jack se așeză pe scaunul Thaliei Drummond. Își aminti aluzia făcută deunăzi de Parr. O fi făcând parte Thalia din bandă? Nu-i venea să creadă, cum nu credea până la capăt nimic rău despre ea, în ciuda dovezilor vizibile cu ochiul liber. Nu putea judeca limpede fiindcă Thalia îi concentra tot mai mult gândurile și simțirea. Era o creatură excepțională în mintea lui, chiar și vinovată fiind... Ridică ochii și descoperi privirea lui Parr ațintită asupra lui.

— Nu mă pricep la psihometrie, șopti Parr, dar aş putea paria că te gândești la Thalia Drummond.

— Așa-i, recunosc Jack. Crezi că-i chiar atât de coruptă, domnule Parr?

— Vrei să știi dacă cred că ea a furat statueta de la Froyant? Dacă la asta te referi, nu-i vorba de crezut ori nu. E absolut sigur.

Jack tăcu. Nu spera să-l convingă pe acest polițist încăpățânat de nevinovăția fetei. Era conștient și de nebunia sa de a o crede nevinovată după ce-și mărturisise ea însăși fapta.

— Faceți prea mult zgomot, se auzi vocea lui Yale.

Parr mormăi ceva drept răspuns, după care tăcură amândoi. O vreme se mai auziră mișcările lui Yale după care se potoli și el. Ora hotărâtă se apropia.

Inspectorul Parr scoase ceasornicul din buzunar și îl așeză pe masă. Era ora patru. Trimisul trebuia să intre în scenă. Parr ședea aplecat, cu urechile ciulite. Nu se auzea nimic de alături. Apoi răsună o bufnitură, un zgomot surd, ciudat ca și cum Yale s-ar fi trântit greoi pe scaun.

— Ce se întâmplă? strigă Parr.

— Nimic. Totul e în ordine. M-am împiedicat eu de ceva, îi liniști Yale.

Mai stătură încordați vreo cinci minute. Parr întrebă din nou.

— Yale, e-n regulă?

Nici un răspuns.

— Yale! strigă Parr încă o dată. Mă auzi?

Tăcere. Parr sări la ușă, o descuie și se repezi în birou. Jack îl urmă.

Priveliștea ar fi întors pe dos și pe un om cu mai multă experiență chiar decât Parr.

Întins pe podea, cu mâinile în cătușe, cu picioarele legate și un prosop pe față, Yale zăcea nemișcat. Fereastra era deschisă și se simțea un miros puternic de eter și cloroform. Pachetul cu bani, desigur, dispăruse. Trei secunde mai târziu un poștaș bătrân, cu un sac de corespondență în spate, părăsea casa. Poliția, la pândă de jur împrejur, îl lăsă să plece nestingherit.

23. Femeia din dulap.

Parr luă prosopul de pe fața detectivului. Acesta deschise ochii și se uită uluit înjur.

— Ce s-a întâmplat? bâigui el în timp ce Parr îi desfăcea cătușele, iar Jack se chinuia, cu mâinile tremurânde, să-i dezlege picioarele. Îl ajutară să se ridice și îl așezară pe un scaun.

— Ce s-a întâmplat? repetă Yale întrebarea.

— Asta aș vrea și eu să aflu, zise Parr. În ce direcție au fugit?

— Nu știu, nu-mi amintesc. Ușa e încuiată?

Jack probă clanța – era încuiată. Pe dinăuntru. Pe acolo, așadar, n-o luaseră. Fereastra, în schimb, era deschisă. Parr privi afară. Un abis de vreo optzeci de picioare și nici urmă de scară de care să se fi folosit hoții.

— Nu știu ce s-a întâmplat, zise Yale revenindu-și încet. Ședeam pe scaun când, deodată, am simțit o cârpă umedă pe față. Două brațe puternice m-au cuprins cu forță nebănuită. Înainte de a putea scoate un sunet ori de a încerca să mă apăr mi-am pierdut cunoștința.

— Nu m-ai auzit strigându-te?

— Nu.

— Dar, domnule Yale, interveni Jack, noi am auzit un zgomot și domnul Parr a întrebat dacă e totul în ordine, iar dumneata i-ai răspuns că te-ai împiedicat!

— Nu eram eu. Nu-mi amintesc nimic decât cârpa umedă pe față.

Parr era la fereastră. O ridică, o coborî, se mai uită la pervaz, după care izbucni în râs.

— E cea mai dibace treabă pe care am văzut-o vreodată!

— Nu văd nici o dibăcie, îl contrazise Jack. Erau cât pe-acum să-l omoare pe Yale și pe urmă au șters-o!

— Chiar dacă, tot dibăcie rămâne, insistă Parr. Mă duc să vorbesc cu oamenii care făceau de pază.

Numai că aceștia nu aveau prea multe lucruri de raportat. În afară de poștaș, n-a intrat și n-a ieșit nimeni.

— În afară de poștaş? întrebă îngândurat Parr. Ah, da... poștaşul! Foarte bine, sergent, poți da drumul oamenilor.

Luă ascensorul și se întoarse în biroul lui Yale. Acesta stătea la birou cu capul în mâini.

— Eu sunt vinovatul, e clar. Dumneata n-ai nici o vină, Parr. Încerc să pricep cum au ajuns la fereastră și apoi la mine fără cel mai mic zgomot.

— Erai cu spatele la fereastră?

— Da. Nici nu mi-am făcut probleme în legătură cu fereastra. Mă așezasem în așa fel încât să pot supraveghea ambele uși.

— Erai, deci, cu spatele la cămin?

— Pe-acolo nu puteau veni. Nu mi s-a întâmplat ceva mai straniu. Povestea asta e chiar mai interesantă decât banda însăși. Se ridică încet. Acum trebuie să-i povestesc totul bătrânului Froyant. N-ar strica să veniți cu mine să mă ajutați să-i țin piept. Va fi furios, bătrânul!

Plecară împreună. Yale încuie ambele uși și puse cheile în buzunar.

Furios era un cuvânt prea blând pentru a descrie starea furibundă a lui Froyant.

— Mi-ai promis că voi primi banii înapoi, urlă el, și acum vii să mi te plângi că te-au narcotizat! Dumneata unde erai, domnule Parr?

— Alături. Tot ce-a povestit Yale e adevărat.

Deodată furia lui Froyant se stinse ca prin farmec.

Transformarea era de admirat. Reuși să spună liniștit, chiar cu demnitate:

— Bine. Nu mai putem face, oricum, nimic. „Cercul purpuriu” are banii și cu asta povestea s-a încheiat. Îți sunt foarte recunoscător, domnule Yale. Trimite-mi, te rog, nota de plată.

Cu aceste cuvinte îi concedie. În stradă se întâlnește cu Jack care-i aștepta nerăbdător.

— Nu mai înțeleg nimic, zise Parr, perplex. La început am crezut că-l lovește damblaua și pe urmă... Ai văzut cum s-a schimbat?

Yale încuviință tăcut. În momentul în care Froyant își schimbase atitudinea în capul lui se născuse o idee. O bănuială teribilă, înspăimântătoare, dar care prinse rădăcini.

— Și acum, glumi galben Parr, serviciu contra serviciu. Te-am însoțit la Froyant, hai și dumneata cu mine la șeful Poliției să le povestești cum s-a întâmplat.

Biroul lui Yale era tăcut și părăsit. De vreo zece minute zgomotul ascensorului amuțise. Deodată se auzi un țâcănit scurt. Ușile dulapului din perete se deschiseră încet și din el ieși Thalia Drummond. Închise ușile cu grijă, privi în jur, scoase o cheie, descuie ușa dinspre coridor, ieși, încuie la loc.

Nu chemă ascensorul. La capătul coridorului se afla o scară de serviciu. Coborî pe acolo, ajunse în curte și se amestecă printre funcționarii care părăseau clădirea.

24. Zece mii de lire „Banca Associated Merchants oferă suma de zece mii de lire drept recompensă celui care va demasca pe conducătorul bandei <Cercul purpuriu>. Ministerul de Interne dă libertate deplină de acțiune cetățenilor care ajută la prinderea răufăcătorului și-i iartă de eventuale infracțiuni, cu excepția crimei”.

Tipărit cu litere mari și roșii, acest afiș împânzise orașul. Derrick Yale se gândi la efectul pe care îl va avea asupra membrilor mărunți ai bandei. Thalia citi afișul în timp ce trecea cu omnibuzul pe lângă un panou de afișaj și zâmbi. Cea mai ciudată impresie o provocă asupra lui Froyant. Acesta se îmbujoră, ochii începură să-i sclipească – părea că întinerise. Se întoarse din drum, scoase din sertar lista lungă a seriilor banilor pierduți de curând, bani furați de „Cercul purpuriu”. Toată dimineața și-o pierdu făcând o copie după această listă întocmită cu trudă și dragoste. Scrise apoi o scrisoare, îi anexă lista și le expedie pe amândouă pe adresa unei firme celebre care se ocupa cu descoperirea banilor furați. Plicul îl puse în cutie cu mâna lui. Heggitt, șeful firmei, îl mai servise și altădată. Era un om mic, uscat ca o smochină, care se prezentă a doua zi la Froyant. James Heggitt nu putea spune că se bucura de respect. Nici el, nici firma lui nu erau văzuți cu ochi buni de cei din aceeași breaslă. Cu toate acestea era unul dintre birourile avocațești cele mai căutate. Clienții – dintre cei cu conștiința nu tocmai curată, dar serviseră din când în când și oameni cinstiți. Cine dorea să reintre în posesia unor bunuri pierdute în situații necurate, ilegale, apela la Heggitt. Pe o cale misterioasă acesta punea mâna pe vreun „gentleman” care „auzise” despre respectivele bunuri. De cele mai multe ori acestea se întorceau la fostul proprietar.

— Am primit scrisoarea dumitale, domnule Froyant, începu omulețul. Îți pot spune că niciuna dintre bancnote nu va merge pe calea obișnuită. Cel mai mare tăinuitor, continuă umezindu-și buzele cu limba, a dispărut, așa că nu-i mai fac nici un rău spunând asta.

— La cine te referi?

— La Brabazon, fu răspunsul uimitor pentru Froyant care clipi mirat.

— Brabazon, bancherul?

— Da. Cred că făcea cele mai mari afaceri cu bani furați. N-avea rival în Londra. Banii treceau prin banca lui fără să știe cineva despre treaba asta. Avea afaceri cu străinătatea așa că putea schimba oricând bani fără să dea de bănuț, darmite să fie prins. Noi știam, adică, mai bine zis, bănuiam. Dacă știam sigur, anunțam autoritățile, ne obliga probitatea profesională, se grăbi să adauge Heggitt. Ți-am spus toate astea, domnule, ca să te previn că va fi greu să dăm de urma banilor dumitale. De obicei banii furați sunt plasați la curse, dar cea mai mare parte pleacă peste graniță, unde se pot schimba mai ușor. Dumneata crezi că „Cercul purpuriu” e implicat în asta?

— Îl cunoști pe șef? întrebă curios Froyant.

— N-am avut de lucru cu el, dar am auzit destule, așa că-mi pot da seama ce colaboratori rafinați trebuie să aibă. E foarte posibil ca Brabazon, conștient ori nu, să fi lucrat pentru ei. Dacă-i așa, vor avea nevoie de alt

tăinuitor și nu-i deloc ușor să găsești unul. Ce să fac dacă găsesc o bancnotă și aflu persoana care a plasat-o?

— Vii neîntârziat și-mi dai de știre, numai mie, nimănui altcuiva. Să nu uiți că mi-e viața în joc. Dacă „Cercul purpuriu” ar afla că vreau să reintru în posesia banilor s-ar putea să fiu în pericol.

— Desigur, fu de acord avocatul. Povestea cu „Cercul purpuriu” îl interesa și-și descusu clientul cât putu mai discret ca să afle tot ce știa acesta despre bandă. „Cercul”, continuă el, e o noutate în lumea criminalilor. În Italia, unde există Mafia, să obții bani amenințând cu moartea e ceva obișnuit. N-aș fi crezut că va apărea și la noi ceva de genul ăsta. Mă uimește cât de bine e organizată această bandă. Cred că e o singură persoană care angajează o mulțime de tipi care nu se cunosc unul pe altul și care primesc instrucțiuni individuale. Altminteri ar fi fost descoperit demult. Numai așa, necunoscându-l nimeni direct, s-a putut menține în siguranță atâta vreme.

Heggitt își luă pălăria:

— L-ai cunoscut pe Felix Marl, domnule Froyant? Un client de-al nostru, un oarecare Barnet e acuzat în cazul Marl.

Despre Flush, Froyant nu auzise. Pe Marl, însă, l-a cunoscut. Avocatul părea să fie la fel de interesat de „Cercul purpuriu” ca și de Marl.

— Da. L-am cunoscut pe Marl. De ce întrebi?

— Un om ciudat – zâmbi avocatul. Chiar foarte straniu, aș putea spune. Făcea parte dintr-o bandă care excroca băncile franceze. Nu știai, așa-i? Avocatul lui m-a căutat astăzi. Se pare că a apărut o doamnă Marl care ridică pretenții asupra averii rămase. Marl și cu unul Lightman au făcut bani serioși în Franța înainte de a fi prinși. Lightman a fost decapitat, însă Marl a scăpat devenind martor al acuzării.

— Un om adorabil acest Marl, comentă ironic Froyant.

— Suntem toți admirabili dacă ne privim viața fără farduri și pomezi! surâse micul avocat.

Froyant simți reproșul mascat și se enervă. Îi plăcea să se laude că viața lui e ca o carte deschisă. Poate că dacă ar fi zis „registru” ar fi fost mai aproape de adevăr.

Așadar, Brabazon era tăinuitor de bani furați, iar Marl un fost condamnat pentru escrocherii! Froyant se mira de felul în care Marl depășise asprimea condamnării. Îi părea bine că afacerile lui cu mortul n-au fost chiar păguboase.

Se îmbracă și ieși să ia masa la club. Trecând cu mașina prin Pall Mall, zări un afiș care-i aminti că era mai sărac cu 40.000 de lire decât dimineața! Zece mii recompensă! Bah! Cine s-ar încumeta să fie martor într-o asemenea afacere? Nici chiar Brabazon n-ar risca.

Nu-l cunoștea pe Brabazon...

25. Locatarul casei de lângă râu.

Brabazon stătea în mansarda casei de lângă râu și mânca pâine cu brânză. Purta încă fracul în care fugise, acum prăfuit și boțit. Cămașa albă

devenise cenușie, gulerul și-l desprinsese, iar barba țepoasă accentua impresia generală de mizerie.

Isprăvind cu mâncatul, deschise fereastra precaut și aruncă fărâmiturile. Coborî în bucătărie. Nu avea nici prosop, nici săpun. Se spală cum putu și se șterse cu batista. Nu venise decât cu hainele de pe el. Douăzeci și patru de ore a stat nemâncat până când a apărut un individ misterios și i-a lăsat un coș cu provizii. Nervii îi erau zdruncinați. O săptămână întreagă în ruina asta de casă, fără să vadă față de om. Hăituirea îi desfigurase trăsăturile. Se știa căutat și nu putea spera o pedeapsă ușoară în cazul în care ar fi fost prins. Când au fost aici cei doi, Brabazon a stat ascuns după ușa spre pod. Au fost momente de coșmar! Se așeză pe micul scaun din casă și se pregăti să mai petreacă o noapte. Trebuia să sosească și cel cu proviziile, așa cum l-a anunțat data trecută. Privea în gol, prost, când se auzi o cheie în ușa de la intrare. Se apropie tiptil de trapa mansardei. „Vino jos!” se auzi vocea puternică a necunoscutului. Brabazon se supuse. Prima lor convorbire avusese loc în gangul întunecat. Între timp se obișnuise cu întunericul și coborî fără poticneli scările.

— Oprește-te unde ești, îi strigă vocea. Ți-am adus mâncare și îmbrăcăminte. Rade-te să arăți ca oamenii.

— Dar unde voi fi dus? întrebă Brabazon.

— Am reținut un loc la un vapor spre Noua Zeelandă. Pașaportul și biletul sunt în geamantan. Fii atent! Mustața să ți-o lași, dar rade-ți sprâncenele, sunt prea mari, sari imediat în ochi.

Brabazon se miră când îl văzuse străinul?! Își ridică automat mâna și-și pipăi sprâncenele. Trebuia să-i dea dreptate.

— Nu ți-am adus bani, continuă vocea. Ai șazeci de mii de lire de la Marl. Te așteptai să rezolv eu cu Marl, ceea ce am și făcut. Socotelile au fost încheiate.

— Cine ești dumneata?

— Ce întrebare! „Cercul purpuriu”! Doar ne-am mai întâlnit.

— Da, adevărat, băigui Brabazon. Locul ăsta mă înnebunește. Când pot pleca de aici?

— Măine. Așteaptă să se întunece. Vaporul pleacă doar poimăine, dar te poți imbarca de mâine.

— Nu va fi supravegheat vaporul? Nu-i primejdios? bâlbâi bancherul.

— Pentru dumneata nu va fi nici un pericol. Dă-mi banii!

— Ce bani?

— Banii dumitale, preciză vocea cu un timbru atât de funest că Brabazon se execută tremurând.

Două pachete voluminoase trecură în mâna înmănușată a necunoscutului.

— Haide, ține asta! zise necunoscutul.

Brabazon luă în mână un teanc de bancnote. Le pipăi. Erau noi.

— Le poți schimba cum ajungi.

— N-aș putea pleca chiar astă seară? Brabazon își auzi dinții clănțănind: Nu mai suport casa asta.

— Cum vrei – fie! răspunse vocea după o vreme de gândire. Însă nu uita că e periculos! Acum du-te sus! îi ordonă scurt și hotărât. Brabazon se retrase tăcut. Auzi ușa închizându-se. Privi pe fereastra prăfuită. Văzu o umbră dispărând pe potecă în noapte.

Brabazon căută geamantanul adus și-l cără în bucătărie. Numai acolo putea aprinde lumina fără teama că va fi descoperit. Găsi un rest de luminare și deschise geamantanul. Avea tot ce-i trebuia. Banii primiți erau din serii diferite. Ai lui fuseseră toți cu aceeași serie. Brabazon știa că nu-i ușor să procure bancnote noi. Desigur, „Cercul purpuriu” șterpелise banii de la cineva căruia i-a pretins să fie din serii diferite.

Se schimbă. După un ceas un Brabazon fercheș trecu prin grădină cu geamantanul în mână. Sprâncenele rase îi schimbau mult înfățișarea. Un agent pe care îl cunoștea l-a lăsat să treacă fără probleme. Închirie o cameră într-un hotel de lângă gara Easton. Se culcă imediat. Era frânt după o săptămână de pândă și de spaimă. A doua zi o petrecu în cameră. Nu avea curaj să iasă pe lumină. Seara, însă, mănca ceva și ieși la aer. Era convins că va putea trece neobservat și pe lângă paza din port. Se plimbă, totuși, pe străzile lăturalnice. Un afiș îi atrase atenția. Se opri să-l citească. „Zece mii de lire și scutire de pedeapsă!”. Un gând licări de îndată în capul bancherului. Nici nu era chiar așa de sigur că va reuși să scape a doua zi! Ba, dacă se gândește bine, ar fi mult mai probabil să-l prindă. Și chiar dacă scapă, ce viață va avea de aici înainte? Va fi un biet câine fugărit, oricâți bani ar avea. Zece mii de lire și libertatea! Nimeni nu știa de banii cu care-i înșelase pe urmașii lui Marl. Mâine dimineață îi va depune într-un seif și va merge la poliție să spună tot ce știe despre „Cercul purpuriu”.

— Asta voi face! zise cu voce tare, privind țintă afișul.

— Mi se pare extrem de rezonabil! auzi o voce lângă el.

Se întoarse repede. Un omuleț îl urmărise neauzit. Brabazon îl recunoscuse imediat:

— Inspector Parr! bâlbâi.

— Exact. Domnule Brabazon, ești dispus să facem o plimbare împreună sau ai de gând să-mi faci greutăți?

Când intrară la poliție se ciocniră de o femeie în care Brabazon nu-și recunoscuse fosta angajată. Fu dus în celulă și i se citiră toate acuzațiile – un pomelnic întreg.

— Poți scăpa de multe neplăceri, domnule Brabazon, dacă spui adevărul. Știu la ce hotel stai, ai ajuns acolo aseară târziu. Mai știi și că vaporul Itinga are un loc înregistrat pe numele Thomson, alias Brabazon.

— Dumnezeule! exclamă Brabazon, uimit. Asta de unde o știi?

Parr nu răspunse. Brabazon nu părea pus pe minciuni. Povesti tot ce știa. Tot, din momentul în care, primind amenințarea, s-a hotărât să fugă.

— Va să zică ai stat tot timpul în casa de la râu? Cum ai reușit să scapi de inspecția lui Yale?

— Ah! Yale era? Credeam că ești dumneata. Era o despărțitură, un fel de cămară după ușa podului. Acolo am stat. Eram mort de frică.

— Așadar, Yale a avut din nou dreptate! Acolo erai! Și-acum ce ai de gând, Brabazon?

— O să-ți povestesc tot ce știu despre „Cercul purpuriu”. Cred că știu destule încât să-l poți aresta. Numai să fiți destul de șireți.

Parr îl asculta atent. Nu-i scăpă tonul lăudăros la care revenise bancherul.

— Mi-a cerut să schimbăm banii. Așadar, are la el bancnotele mele, toate din aceeași serie, E19. Dacă vrei îți spun și numerele. Nu cred că avea curajul să-i schimbe pe ai lui.

— Ăștia erau banii de la Froyant, cei pe care ți i-a dat. Continuă!

— Va încerca să schimbe banii mei și atunci îl veți avea la mână.

Inspectorul îl chemă pe Froyant la telefon, după ce Brabazon fu dus din nou în celulă, și îi povestește pe scurt cele întâmplate.

— Ai banii? strigă Froyant fericit. Vino imediat la mine.

— O să-i aduc, însă îți atrag atenția că nu sunt ai dumitale deși au seriile corespunzătoare.

Mai târziu, ajuns la Froyant, îi explică mai pe îndelete cum stau lucrurile. Uscățivul domn nu-și putea ascunde dezamăgirea. Era convins că, indiferent prin ce mijloace, banii trebuiau să se întoarcă la el. În sfârșit, înțelese punctul de vedere al lui Parr și discutară liniștiți toată seara.

— Seria bancnotelor ajunse în mâna lui Brabazon o ai? întrebă la un moment dat Froyant.

— Desigur. Nimic mai ușor de reținut. Parr îi dictă seria și numerele bancnotelor, iar Froyant notă totul conștiincios.

26. Sticluța cu cloroform.

Thalia Drummond scria o scrisoare când primi o vizită. La oricine s-ar fi așteptat numai la Milly Macroy, nu. Aceasta părea bolnavă și obosită. Cu toate acestea se opri să admire salonașul în care o primise Thalia. Servitoarea era liberă peste noapte.

— Asta e un palat! zise Milly impresionată. Te descurci de toată frumusețea, mai bine decât bietul Flush.

— Ce mai face distinsul domn? întrebă Thalia ironic.

— Ascultă, se întunecă Milly, nu-ți permit să vorbești despre el cu tonul ăsta! Pricepi? El se află acum unde ar fi trebuit să fii tu. Nu ești mai nevinovată decât el.

— Nu te prosti, o calmă Thalia. Scoate-ți haina și șezi. Îmi vin în minte vremurile trecute când te văd.

Milly bolborosi ceva, dar acceptă invitația.

— Aș vrea să vorbesc cu tine despre Flush. Se pare că va fi acuzat de crimă. Tu știi cel mai bine că nu el a făcut-o!

— Eu? De unde să știu eu? se miră Thalia. Nu știam nici măcar că e în casă, abia dimineața am aflat din ziare. Presa știe să scoată știrile pe tavă ca pâinea caldă!

Milly nu venise până aici să vorbească despre iscusința presei. Așa că reveni la Flush și la șansele pe care le putea avea să scape de acuzație.

— Drummond, n-am de gând să mă cert cu tine. Tot ce spui o fi adevărat, nu știu! Problema e ce crezi despre Flush? Îi cunoști pe toți tipii ăștia, pentru Yale chiar lucrezi, mârâi ea. Yale l-a pus în gardă pe Parr în legătură cu afacerea, Parr nu avea destulă minte s-o descopere singur.

— Mă faci să râd, zise Thalia. Am lucrat pentru Yale! I-am dus corespondența și i-am făcut ordine pe birou. Dacă și asta se mai poate numi „lucrat”! Și-apoi despre ce tipi vorbești? Ce-aș putea face eu pentru Barnet?

— Poți merge la Parr să-i torni o poveste după rețeta veche: că Flush s-a îndrăgostit de tine, că te-a văzut intrând în casa lui Marl și că, urmărindu-te, n-a mai putut ieși de acolo...

— Și despre reputația mea ce-mi spui? întrebă Thalia sec. Nu, Milly Macroy – inventează ceva mai bun. Și nici nu cred că au de gând să-l acuze de crimă. Cel puțin n-am înțeles nimic de genul ăsta din spusele lui Yale. Se ridică și se plimbă prin cameră cu mâinile la spate: De fapt ce interes am eu să-mi pun obrazul pentru amicul tău?

— Îți spun imediat, zise, arțăgoasă, Milly, ridicându-se și punându-și, agresiv, mâinile în șolduri: Dacă afacerea Brabazon se ia la purecat mă voi duce martoră și cine mă va împiedica să spun ce matrapazlăcuri ai învățat cât ai fost secretara lui? Ce mai spui, domnișoară? Să te-aud!

— Dacă afacerea Brabazon se ia la purecat? întrebă foarte calm, Thalia. Vrei să spui că l-au prins?

— Da, astăzi, au pus mâna pe el. Parr l-a prins. Tocmai ieșeam de la poliție și i-am văzut pe amândoi. Am fost să văd ce bani poate să-mi lase Flush.

— Brabazon arestat! repetă Thalia la fel de liniștită. Sărmanul Brabazon! Macroy o privi printre gene. Niciodată n-o putuse suferi pe Thalia, dar acum simțea că o urăște de-a dreptul. Îi era și frică de ea – avea ceva sinistru, amenințător în firea ei rece.

— Am să fac tot ce pot pentru Flush, se hotărî deodată Thalia. Nu că m-aș teme de mărturia ta care ar fi mai neplăcută pentru tine decât pentru mine. Dar, așa, fiindcă micul nemernic e nevinovat...

Macroy înghiți în sec această caracterizare a iubitului ei.

— Vorbesc mâine cu Yale, reluă Thalia. Nu știu dacă va fi de folos, dar voi vorbi cu el deschis.

— Mulțumesc, zise, mai prietenoasă, Milly.

Thalia o pofți să-i vadă casa. Milly se lansă în exclamații admirative.

— Ce-i aici?

— Bucătăria, răspunse Thalia, fără să pară dispusă să i-o arate.

— Ai pe cineva? întrebă Milly și, indiscretă, împinse ușa și intră.

Bucătăria era mică și pustie. Lumina era aprinsă. Thalia zâmbi observând decepția fetei, dar veselia îi dispăru când Milly se îndreptă spre coșul de gunoi și ridică dinăuntru o sticlă.

— Ce-i asta? întrebă citind eticheta. Sticlă era goală pe jumătate. Milly nu-i scoase dopul fiindcă se lămurise ce-i: cloroform și eter, citi cu voce tare.

— Pentru ce ți-a trebuit cloroformul?

Thalia își pierdu o clipă cumpătul, apoi izbucni în râs:

— Oh, Milly, când mă gândesc că bietul Flush e la închisoare trebuie să fac ceva ca să-mi alung gândurile negre. Așa că miros eter!

— Ești groaznică, Drummond, izbucni Milly trântind sticlă pe masă. Sper să fii întrebată într-o bună dimineață dacă mai ai să le spui un ultim cuvânt prietenilor!

— Îngropați-mă alături de Flush!” asta voi cere!

Milly găsi replica potrivită abia când ajunsese în Marilebone Road. Își dădu seama, totodată, că promisiunile Thaliei erau extrem de vagi.

27. Mama inspectorului Parr.

Jack Beardmore plecă la poliție să-l vadă pe Parr îndată ce află de arestarea lui Brabazon. Acolo i se spuse că „destoinicul inspector” plecase acasă.

— Dacă e ceva important îl puteți găsi în Stamford Avenue, unde locuiește, domnule Beardmore, îl lămură polițistul de serviciu.

Interesul pentru „Cercul purpuriu” îl făcea să-l caute pe Parr. Yale îi spusese la telefon că Parr speră să afle dovezi zdrobitoare prin Brabazon. Nici nu-l văzuse încă pe bancher, dar va asista mâine la interogatoriu. Acum Yale era la teatru, așa că Jack porni spre casă pe jos. Mașina o trimisese înainte, simțea nevoia de mișcare. O luă prin parc să scurteze drumul. Se surprinse întrebându-se ce viață de familie o fi având Parr? Niciodată nu vorbea despre familia lui. Viața lui particulară era un secret la fel de mare ca și cel al „cercului purpuriu”. Jack nu știa unde-i Stamford Avenue. La un moment dat i se păru că aude pași în urma lui. Se întoarse. Nu era fricos de felul lui și în alte împrejurări nu s-ar fi sinchisit deloc. Jack iuți pașii. Nu mai auzea nimic suspect, dar când se întoarse din nou i se păru că vede un bărbat strecurându-se prin iarbă. Jack se opri. Se opri și celălalt. Situația începea să devină caraghioasă. Nu vedea de ce n-ar fi putut să fie un cetățean inofensiv care se plimba, întâmplător, în același timp și în același loc ca și el. Din față se apropie un alt bărbat. După ținută recunoscu polițistul în patrulare. Spre surprinderea lui se simți ușurat. Privi înapoi – nu mai era nimeni. Celălalt dispăruse. Fusesse un ins mic de statură, poate vreun copil cerșetor care-l pândea să-i ceară câțiva cenți. Oricât de caraghios ar fi, trebuia să recunoască bucuria pe care o simțea ieșind din parc în strada luminată. îl opri pe polițist și-i ceru lămuriri.

— Stamford Avenue? Luați omnibuzul de colo ori mai bine un taximetru, în zece minute ajungeți.

Parr nu se va supăra că e deranjat acasă, la ora asta? Ce scuză să invoce? Se hotărî: opri o mașină și în scurt timp se afla în fața casei

inspectorului Parr. Șovăi o vreme, apoi sună. Îi deschise chiar Parr. Fața lui nu arăta nici bucurie, nici iritare. Vizita aceasta târzie nu-i făcea nici o impresie vizibilă.

— Poftește, domnule Beardmore. Tocmai luam masa. Dumneata ai mâncat?

— Firește. Nu te deranja, domnule Parr. Mă interesează arestarea lui Brabazon, de aceea am venit să te văd.

Inspectorul îl conduse spre sufragerie. Deodată se opri tresărind și exclamă, aproape speriat: „Dumnezeule!” Jack nu înțelegea ce se putuse întâmpla:

— Te rog, așteaptă-mă o clipă! Parr părea încurcat, lucru extrem de rar la el: Trebuie să-i spun mătușii cine ești. Primim atât de rar vizite. Eu sunt văduv și mătușa se ocupă de gospodărie.

Dispăru în sufragerie închizând ușa după el. Jack rămase încurcat în mijlocul coridorului. Parr reveni curând:

— Poftește și iartă-mă că te-am făcut să aștepți.

Camera era bine și cu gust aranjată. Jack se muștră în gând că se așteptase la altceva. Mătușa lui Parr era o bătrânică distrată care părea să-i dea mult de furcă. Îi urmărea mișcările prin odaie iar când începu să spună ceva o întrerupse, politicos dar hotărât. Mâncarea inspectorului se afla pe o tavă.

— Scuză dezordinea de la noi, domnule... spuse bătrâna doamnă.

— Beardmore, se prezintă Jack.

— Tot n-o să-l țină minte, șopti Parr.

— Eu nu-s așa de pricepută gospodină ca mama, mai zise mătușa.

— Sigur că nu, o întrerupse Parr. E cam distrată, îi șopti lui Jack. Ei, domnule Beardmore, ce vrei să știi?

— Crezi că arestarea lui Brabazon ne va fi de folos în afacerea asta încâlcită? întrebă cu un zâmbet de scuză Jack.

— Nu știu. Este posibil. Am lăsat pe unul dintre oamenii mei de pază lângă celulă și i-am interzis să intre la Brabazon.

— Te gândești la otrăvirea marinarului Sibly?

— Da. Nu ți se pare că a fost una dintre cele mai misterioase crime?

Parr vorbea calm dar avea o lumină jucăușă în ochi, pe care Jack o interceptă.

— Îți vine să râzi! De ce? A fost într-adevăr misterioasă! Nu crezi și dumneata la fel?

— O, ba da, confirmă inspectorul. Oricum, sunt sigur că otrăvirea lui Sibly ne va fi de mai mare folos ca arestarea lui Brabazon în dosarul „Cercului purpuriu”.

— Nu mai tot vorbești despre crime și criminali, se agită bătrâna. John, mă calci pe nervi. Mamei îi plac chestiile astea, dar...

— Ai dreptate, mătușico. Iartă-mă, spuse Parr grăbit.

Mătușa părăsi încăperea. Curiozitatea lui Jack era mai puternică decât buna creștere.

— Mama pare să fie exemplară! zise Jack râzând, dar cu teama de a nu face o gafă.

— Da, a fost exemplară. Momentan nu e aici.

— E vorba despre mama dumitale, Parr?

— Nu, despre bunica, zise acesta, iar Jack rămase perplex.

28. O împușcătură în noapte.

Inspectorul părea să aibă vreo cincizeci de ani. Jack socoti câți ani ar avea această minunată bunică interesată de crime și în stare să țină gospodăria.

— Trebuie să fie grozavă bătrâna doamnă, zise Jack. O interesează și „Cercul purpuriu”?

— Dacă o interesează? zise Parr râzând. Dacă ar avea puterea mea, banda ar fi încă în această seară la poliție, după gratii. Cum stau lucrurile, însă, nu e cazul!

Jack simți o oarecare dezordine în cameră fără să-și explice din ce pricină avea această impresie. Nici nu avu timp să se gândească prea mult fiindcă Parr era în vervă. Avea chef de vorbă și îi povesti și despre necazurile lui cu șeful.

— E normal să fie iritat de aceste crime în lanț, spuse Parr. N-am mai apucat așa ceva de pe vremea lui „Jack Spintecătorul”. O oroare! „Cercul purpuriu” este singura organizație criminală care ne-a dat de lucru de atunci încolo. Bandele de spărgători sunt șubrede fiindcă se bazează pe onorarea membrilor săi, ceea ce nu prea există. Cât despre „Cercul purpuriu”, pare mai degrabă să fie o singură persoană, un ins care n-are încredere în nimeni. Lucrează în așa fel încât nu poate fi trădat fiindcă nu are cine s-o facă. Nici măcar membrii cei mai mărunți nu se cunosc între ei și, deci, nu se pot trăda. Sunt convins că nu se cunosc nici după nume, nici din vedere.

Parr îi povesti despre tot felul de cazuri care de care mai interesante, până se făcu douăsprezece. Jack se ridică, în sfârșit, și-și luă rămas bun.

— Te însoțesc până la poștă. Ești cu mașina?

— Nu, am venit cu un taximetru, răspunse Jack.

— Mi s-a părut că aud o mașină. Sunt destul de rare pe strada asta. Poate fi vreun doctor chemat la vreun pacient.

Deschise poarta. Era într-adevăr o mașină oprită la câțiva pași. Cred că pe asta am auzit-o, zise Parr ieșind în stradă. În clipa următoare se auzi o detunătură puternică. Parr se prăbuși în brațele lui Jack care era în spatele său. Mașina demară și porni cu toată viteza, dispărând în noapte, cu farurile stinse. Apărură oameni pe la ferestre și în porți. Veni în fugă și un polițist. Parr fu dus în sufragerie. Mătușa se culcase deja și nu părea să fi auzit zgomotul.

Parr deschise ochii.

— Afurisită întâmplare, se strâmbă el de durere. Își pipăi vesta și extrase o bucată de turtită de metal: Bine că n-a avut un automat. Văzu privirea mirată

a lui Jack și rânji: După câte știu, suntem trei cu vestă de zale – eu, „Cercul purpuriu” și, se pare, Thalia Drummond!

Un timp tăcu. Apoi îl rugă pe Jack:

— Cheamă-l la telefon pe Yale și spune-i ce s-a întâmplat. Cred că o să-l intereseze.

O jumătate de oră mai târziu Yale fu acolo:

— Nu vreau să fiu nepoliticos, zise el după ce ascultă istoria, dar ești ultima persoană la care m-aș fi așteptat să fie împușcată!

— Mulțumesc! zise Parr, tamponându-și ușor rana.

— Nu mă refer la prestigiul dumitale, nicidecum! Însă nu credeam că vor avea curaj să sfideze poliția. Se încruntă și continuă ca pentru sine: Nu înțeleg de ce m-a întrebat azi dimineață Thalia Drummond adresa dumitale. Știu că nu-i trecută în anuar și nici în cartea de telefon.

— Ce i-ai spus?

— Am răspuns evaziv, însă, acum îmi dau seama că nu era nici o problemă pentru ea s-o caute în agenda mea de pe birou.

Jack oftă mâhnit:

— Nu cumva crezi, domnule Yale, că Thalia ar putea fi autoarea atentatului? Ar fi ridicol. O, știu ce vrei să zici – e imorală, a făcut tot felul de mici delikte, dar nu înseamnă că e și criminală!

— Ai dreptate, recunoscui Yale. Mai ales că vreau să-i dau ocazia să se îndrepte. Trebuie să-i acord mai mult credit. De altfel, Parr, chiar vroiam să-ți vorbesc. Ce zici de această obrăznicie? zise el scoțând din buzunar un cartonaș și așezându-l pe masă, în fața inspectorului.

— Când l-ai primit?

— Era în cutia de poștă. Ciudat e că l-am descoperit abia când am ieșit să vin încoace. Trebuie să recunoști că le întrece pe toate!

Cartonul avea semnul de acum familiar: un cerc roșu. Jack simți un fior numai privindu-l. Textul suna așa: „Dumneata lucrezi de partea celor care pierd. Lucrează pentru noi și vei fi răsplătit înzecit. Dacă nu te astâmperi vei muri în cea de-a patra zi a lunii viitoare”.

— Ți-ai mai dat vreo zece zile! murmură Parr, palid și din cauza răniilor.

— Evident, nu iau în seamă amenințarea, însă sunt nevoit să admit că au puteri supranaturale. Cel puțin după întâmplarea din biroul meu.

— Zece zile! repetă inspectorul. Ți-ai făcut vreun program pentru atunci? În mod normal, unde ar urma să fii în patru?

— Ciudat că mă întrebi. Plănuiesc să merg la Deal, la pescuit. Un prieten mi-a împrumutat o barcă cu motor și aveam de gând să-mi petrec noaptea pe canal. Am făcut, deja, toate pregătirile pentru excursia asta.

— Treaba dumitale ce pregătiri ai făcut, dar e sigur că nu vei pleca singur. Acum, poți pleca, adăugă Parr. Mulțumește cerului că mătușa doarme și mama nu-i aici.

Ultimele cuvinte fură adresate, cu un zâmbet cu subînțeles, lui Jack.

29. Cercul purpuriu.

Harvey Froyant se lăuda că nu are încredere în nimeni. Până la un punct avea încredere în avocatul lui, numai că acesta era în relație cu tot felul de oameni dubioși și, deci, se păstra rezervat și față de el.

La două zile după atentatul asupra lui Parr, micul avocat se prezentă, tremurând de emoție, la clientul său. Dăduse de urma uneia dintre bancnotele pe care „Cercul purpuriu” le luase de la Brabazon.

— Acum avem o pistă bună, îl asigură pe Froyant. În curând voi da de cel de la care a plecat bancnota.

Froyant nu voia să lase mai departe afacerea pe mâinile acestui om. Firma Heggitt își încheiase, din punctul lui de vedere, misiunea. Mai departe se va ocupa el. Îl făcu și pe avocat să înțeleagă ce intenții are.

— Regret că nu mă lași să continui, zise Heggitt dezamăgit. Am lucrat personal la treaba asta și nu mai sunt decât câțiva pași.

Froyant știa asta. Jack avusese dreptate zicând că acest om nu va renunța la bani cu una cu două. Pierderea lor îl chinuia și-l făcea să născocască tot felul de planuri de recuperare. Nu dormea noaptea, dimineața se trezea disperat. Acum, că terenul era pregătit, putea duce singur urmărirea la bun sfârșit. Averele și-a început-o cumpărând și vânzând terenuri pe toate continentele. A început aproape fără capital iar acum avea milioane. Nu le-a făcut stând în birou și bizuindu-se pe alții, ci lucrând din greu: voiaje lungi, cercetări epuizante, indiscreții, riscuri toate au fost necesare. Așa că, și de data asta, se puse cu râvnă pe treabă. Parr și Yale nu aveau habar de planurile lui...

A găsit urma bancnotei în trei locuri. Mai întâi la o casă de schimb pe chei, apoi într-o agenție de voiaj și, în fine, la o bancă. Spre norocul lui era filiala unei bănci cu care lucra el însuși. Trei zile scotoci prin registre. Nu-i ajungea să știe cine a fost primul schimbător. Directorul băncii nu știa ce caută de fapt Froyant și nici împotriva cui erau îndreptate cercetările.

Într-o dimineață Froyant plecă în Franța. La Paris făcu o escală de numai două ore și porni spre sud. La 9 dimineața se afla la Toulouse. Și avu noroc. Unul dintre funcționarii înalți ai primăriei fusese, pe vremuri, agentul său în afaceri cu terenuri. Monsieur Brassard îl primi, așadar, bine. Sigur, și din cauza unei afaceri pe care o puseseră la cale și din care avea să iasă un câștig bun. Când află, însă, scopul vizitei lui Froyant, entuziasmul îi scăzu brusc.

— Nu mă ocup cu asemenea lucruri, Froyant. Deși sunt avocat, nu m-am băgat în afaceri penale. Mângâindu-și barba lungă, adăugă: De Marl îmi aduc aminte. Marl și încă unul, un englez parcă.

— Nu cumva Lightman?

— Ba da, ăsta-i ticălosul. Dumnezeuule! Da! zise scârbit. Ce poveste. Niște lichele! Unul dintre ei l-a împușcat pe casierul băncii din Nîmes. Au mai fost câteva crime aici la Toulouse în care au fost amestecate și numele lor. Și pe urmă incidentul ăla teribil!

— Ce incident? întrebă, curios, Froyant.

— Când Lightman a fost dus la eșafod. Cred că de vină a fost băutura, călăii erau morți de beți. Ghilotina n-a funcționat. A căzut o dată, de două ori.

Abia i-a atins gâtul. Mulțimea s-a înfuriat, știi că francezii se aprind repede, așa că l-au condus pe condamnat înapoi în temniță. Da, da, „Cercul purpuriu” a scăpat de ghilotină.

Froyant scăpă ceașca de cafea din mână și sări ca ars:

— Cine? strigă el.

Brassard se uită la el cu gura căscată:

— Ce ai, dom'le? întrebă, privind cu reproș covorul pătat.

— Cercul purpuriu"! Despre ce vorbești! se bâlbâi de emoție Froyant.

— Așa îl chema pe Lightman, răspunse Brassard, tot mai mirat de efectul vorbelor sale. Asta era porecla lui. Secretarul meu știe mai multe despre asta. Stai să-l chem.

Sună și apăru un bărbat în vârstă.

— Jules, îți mai amintești de „Cercul purpuriu”?

— Cum să nu, domnule. Chiar foarte bine. Am fost de față la execuție. A fost teribil, gesticulă el convingător.

— De ce i se spunea „Cercul purpuriu”?

— Din pricina unui semn. Avea un cerc roșu în jurul gâtului și încă înainte de execuție toată lumea vorbea că nu-l poate atinge nici un cuțit. Un fel de semn miraculos. Din naștere cred. Mulți gură-cască din apropierea eșafodului preziceau că nu va avea loc nici o execuție, că Lightman e fermecat. Ar fi fost mai corect, după părerea mea, domnule, dacă s-ar fi spus că atât de beți vor fi călăii încât nu vor fi în stare să fixeze ca lumea ghilotina.

Froyant asculta agitat. Adevărul ieșea, încetul cu încetul, la iveală. Lucrurile se limpezeau.

— Ce s-a întâmplat cu „Cercul purpuriu”?

— Nu știu, dădu din umeri Jules. A fost deportat pe o insulă. În schimb, Marl a scăpat fiindcă a acceptat să fie martorul procurorului. Am auzit că Lightman ar fi evadat nu demult. Nu știu dacă e adevărat.

Froyant avea motive să creadă că e adevărat. Restul zilei și-l petrecu scotocind mai departe prin hârtoage. Făcu apoi o vizită procurorului și directorului închisorii. La acesta din urmă cercetă un teanc de fotografii. Froyant se culcă în seara aceea complet satisfăcut. Izbutise acolo unde cea mai destoinică poliție a eșuat. Pentru el „Secretul Cercului purpuriu” încetase a fi un secret.

30. Froyant e silit să tacă.

Viața lui Froyant în Franța n-a trecut neobservată. Derrick Yale și Parr știau că e plecat. Știa și „Cercul purpuriu”, dacă telegrama Thaliei a ajuns la destinație. Tocmai aceste telegrame ale Thaliei au fost motivul vizitei la Poliție a lui Yale în seara revenirii triumfătoare a lui Froyant din Franța. Când Parr intra în biroul lui îl găsi distrând un grup de polițiști cu ciudatele lui însușiri. Cu un inel al unui inspector în palmă fu în stare să povestească nu numai istoria inelului cu pricina, ci și o mică întâmplare secretă din viața posesorului. Un curier îi aduse lui Parr un plic sigilat. Acesta îl depuse în palma întinsă a lui Yale, râzând:

— Spune-mi de la cine e?

— De la un tip scund, cu barbă galbenă. Vorbește pe nas și are o prăvălie, recită, răsând la rândul lui Yale. Numai că asta nu e psihometrie. Absolut întâmplător știu că plicul e de la Johnson din Mildred Street.

Inspectorul rămase perplex. După ce ieșiră ceilalți, Yale îi dezlegă misterul:

— Am aflat că știi adresa unde sunt expediate toate comunicatele pentru „Cercul purpuriu”. Eu o știam de mult și citisem toate știrile primite de acesta. Domnul Johnson mi-a spus că ai ajuns cu cercetările până la el. L-am rugat să-ți dea toate lămuririle.

— Așadar, ai știut tot timpul?! întrebă Parr, răgușit de mirare.

— Da. Știam că toate scrisorile mergeau pe adresa unei mici agenții de anunțuri și că în fiecare zi venea un băiețaș să le ridice. E umilitor că trebuie să recunosc că n-am fost în stare să descopăr cine îi golea buzunarele!

— Îi golea buzunarele? se miră iar Parr spre amuzamentul lui Yale.

— Cum ai auzit! Băiatul avea ordin să pună mesajul în buzunar și să se ducă în Hugh-Street unde este întotdeauna aglomerație. Ei bine, cineva îi golea la un moment dat buzunarul fără ca băiatul să-și dea seama!

— Ești grozav! Și ce ai mai descoperit?

— Ceea ce am bănuit mereu: că Thalia e în legătură cu „Cercul purpuriu” și îl informează despre tot ce se întâmplă.

— Și acum ce ai de gând?

— Ți-am spus că ea ne va conduce la țintă. Mai devreme sau mai târziu prezicerea mea se va împlini. Sunt deja două luni de când l-am convins pe prietenul meu de la agenție să-mi dea mie întâi să citesc toate mesajele. Am pus la bătaie o artilerie întreagă de argumente până l-am înduplecat să consimtă la această mică înșelăciune. E un om cinstit. Nu știu dacă ai observat că oamenii cei mai cinstiți sunt gata să comită cele mai teribile înșelătorii dacă li se spune că sunt pentru o cauză dreaptă. Mi-am permis a-i da să înțeleagă că sunt de la poliție. Sper că n-ai nimic împotriva.

— Nu de puține ori m-am gândit că n-ar fi rău să chiar fii „de la poliție”. Va să zică Thalia Drummond e amestecată?

— O țin mai departe la mine. Cu cât e mai aproape, cu atât e mai puțin periculoasă.

— Ce a căutat Froyant în Franța?

— Nu știu exact. Probabil vreo nouă afacere. Știi că o treime din viile din Champagne sunt ale lui, nu?

— Da, răspunse scurt Parr.

Tăcură o vreme amândoi, fiecare cu gândurile sale. Parr tot se mai întreba ce-o fi făcut Froyant la Toulouse.

— De unde știai că a fost la Toulouse? întrebă Yale.

Întrebarea venise pe neașteptate, în continuarea gândurilor lui Parr și acesta tresări violent:

— Pentru Dumnezeu! Și gândurile le citești?

— Uneori, răspunse serios Yale. Eu credeam că a fost la Paris.

— A fost la Toulouse, întâri scurt inspectorul fără altă explicație.

Era încă tulburat de felul în care Yale îi citise gândurile – asta i se părea cea mai stranie dintre însușiri. Era aproape speriat.

Sună telefonul. Era Froyant:

— Parr? Aș vrea să veniți imediat până la mine. Dumneata și Yale.

Trebuie să vă comunic ceva extrem de important.

Parr așeză încet telefonul în furcă.

— Ce naiba o fi aflat? se întrebă Parr.

În ochii lui Yale zări o luminiță ciudată.

Thalia Drummond isprăvisese cu masa și cosea niște ciorapi. Ocupația ei de căpetenie era, însă, să-și alunge gândurile în legătură cu Jack. Erau momente când amintirea tânărului era o adevărată tortură. Singurătatea și liniștea făceau gândurile acestea și mai acute. Puse lucrul deoparte și căută ceva mai captivant de făcut. Tocmai atunci se auzi soneria de la intrare. Era un comisionar care îi adusese un pachet de mărimea unei cutii de pantofi. Adresa era scrisă cu cerneală, cu litere de tipar. Inima începu să-i bată mai puternic la vederea expeditorului.

Se retrase în dormitor și desfăcu pachetul. Deasupra era o scrisoare de la „Cercul purpuriu” cu următorul text: „Cunoști casa lui Froyant. Din grădină există o intrare spre camera blindată de sub biroul lui. Du-te acolo la ora nouă și ia cu dumneata și conținutul acestei cutii. Așteaptă acolo până la noi instrucțiuni.”

În cutie se afla o mănășă mare, bărbătească, până la cot, pentru mâna stângă și un cuțit lung, ascuțit, cu mâner lat. Îi încercă tăișul. Era brici. Privi multă vreme îngândurată aceste obiecte. Se sculă în cele din urmă și încercă un număr de telefon. De la Centrală i se spuse că nu răspunde nimeni.

La ora nouă... Era opt... nu avea vreme de pierdut. Puse mănășa și cuțitul într-o geantă de piele, își îmbracă paltonul și ieși.

Peste o jumătate de ceas, Yale și Parr urcau scările casei lui Froyant. Îi primi un servitor. Yale remarcă lumina puternică din hol. De altfel și pe scări ardeau toate lămpile, lucru ciudat dacă avea în vedere zgârcenia lui Froyant. De obicei casa era scufundată în întuneric. Biblioteca se afla imediat lângă intrare. Și ea era luminată ca ziua. Harvey Froyant ședea la birou cu un zâmbet pe buze. Deși evident obosit, toate gesturile lui arătau o mare satisfacție.

— Domnilor, începu el vesel, vă voi spune ceva ce vă va mira și amuza în același timp. Frecându-și mâinile, se întoarse spre dolofanul inspector: L-am anunțat telefonic pe comisarul general că vă aflați aici. Să nu vi se întâmple ceva când părăsiți casa. E un secret primejdios. Și-acum, domnilor, faceți-vă comozi. Povestea pe care vreau să v-o spun e destul de lungă.

Sună telefonul. Yale și Parr urmăriseră convorbirea.

— Da, da, colonele. Am de făcut o declarație extrem de importantă. Pot să sun peste câteva minute? Foarte bine.

Închise telefonul și, încruntat, se adresă celor doi.

— Cred că-l voi suna chiar acum, dacă nu aveți nimic împotrivă să treceți în camera alăturată și să închideți ușa. Nu vreau să stric surpriza pe care v-am pregătit-o.

— Se înțelege, fu de acord Parr părăsind odaia.

Yale ezita.

— Convorbirea va fi în legătură cu „Cercul purpuriu”?

— Vei afla mai târziu, zise Froyant... Mai ai răbdare. Cinci minute și vei avea cea mai mare surpriză din viața dumitale.

Yale râse. Se auzi și râsul lui Parr de alături.

— E greu să mă surprindă ceva, zise Yale ieșind. Cu mâna pe clanță mai adăugă: Pe urmă o să-ți povestesc eu ceva despre tânăra noastră prietenă, Thalia Drummond. Știu că fata nu te interesează, dar istorioara va fi la fel de surprinzătoare ca a dumitale.

Parr privea din prag și avu impresia că Froyant bolborosea ceva cu totul nepoliticos la adresa Thaliei.

Yale închise încet ușa.

— Aș vrea să știu, Parr, despre ce surpriză e vorba și ce naiba are de vorbit cu colonelul?

În salon era foarte multă lumină, ca, de altfel, în toată casa.

— Ce se întâmplă, Steeve? se adresă Yale servitorului pe care îl cunoștea.

— E o ciudățenie, domnule, recunosc imposibilitatea servitor. Domnul Froyant nu e prea risipitor. Astăzi mi-a spus că nu vrea să se expună deloc. N-am înțeles ce vroia să zică. Găsesc la fel de ciudat și faptul că are două revolvere încărcate în buzunar. Domnul Froyant are oroare de arme.

— De unde știi că are revolvere? întreabă Parr.

— Eu le-am încărcat, domnule, răspunse servitorul. Am făcut armata la cavalerie și mă pricep să mânuiesc armele. Unul dintre revolvere e, de altfel, al meu.

Yale fluieră de surpriză și uitându-se la Parr zise:

— Am impresia că nu numai că-l cunoaște pe „Cercul purpuriu”, dar îi chiar așteaptă vizita. Ai ceva oameni prin preajmă?

— Da, pe stradă. Le-am spus să stea pe aproape pentru orice eventualitate.

Vocea lui Froyant vorbind la telefon nu se putea auzi din cauza zidurilor groase. Casa era masivă. După o jumătate de ceas Yale își pierde răbdarea.

— Steeve, du-te și-l întreabă pe stăpânul dumitale dacă nu are nevoie de noi!

— Îmi pare rău, domnule, dar n-am voie să-l deranjez. Niciunul dintre noi nu poate intra dacă nu e sunat. Puteți să mergeți dumneavoastră.

Parr a deschis ușa. Lămpile ardeau. Froyant era prăbușit într-un fotoliu. Parr înțelesese imediat că e mort. În partea stângă a pieptului se vedea mânerul lat al unui cuțit. Pe masa stropită cu sânge se vedea o mână bărbătească, mare. La strigătul de groază al lui Parr, Yale se repezi în încăpere. Inspectorul era palid de oroare. Priviră amândoi împietriți de surpriză.

În fine, Parr își veni în fire.

— Cheamă-i pe oamenii mei. Să nu părăsească nimeni casa. Spune lui Steeve să adune tot personalul în bucătărie.

Cercetă cu de-amănuntul camera. La ferestrele mari ce dădeau spre grădină atârnavă perdele grele de pluș. Le dădu deoparte. Jaluzelele erau trase.

Cum a fost omorât Harvey Froyant?

Biroul se afla în fața căminului. Era mai îngust decât unul obișnuit. Froyant lucra însă cu plăcere la el. Din ce parte o fi venit asasinul? Prin spate? Cuțitul era împlântat de sus în jos. Probabil că atentatorul s-a apropiat pe neobservate. La ce folosea mânușa? Parr o ridică – era o mănușă de care poartă de obicei șoferii, mare și urâtă.

Telefonă comisarului de poliție. Acesta era în așteptarea telefonului lui Froyant.

— Va să zică n-ați vorbit?

— Nu. Dar ce s-a întâmplat?

Parr îi povestește pe scurt întâmplarea și înghiți fără să crâcnească înjurăturile șefului său.

Trecu în hol. Acolo îl așteptau oamenii lui. Organizează percheziționarea amănunțită a casei. Reveni, apoi, la Yale care-l aștepta curios și nerăbdător:

— Ei?

— Nimic. Nici un suspect printre cei prezenți. Cum a intrat, totuși, asasinul?

— Poate, o trapă în podea? sugerează Yale.

— Casele din West-End n-au trape, declară Parr.

Însă o cercetare mai atentă avu un rezultat surprinzător. Era într-adevăr, sub covor, o trapă. Steeve povestește că în timpul războiului, de teama bombardamentelor, Froyant a construit un adăpost blindat sub birou, în pivniță. Se ajunge acolo prin această trapă.

Parr coborî precaut. Ajunse într-un fel de celulă cu o ușă încuiată. Cu cheia găsită în buzunarul lui Froyant o deschise. Urma a doua ușă, de oțel, care dădea în grădină.

— Nimic mai ușor decât să pătrunzi în casă prin ușa aceasta din grădină, zise Yale care coborâse și el. Sunt convins că asasinul a intrat pe aici.

Cu o lanternă lumină podeaua adăpostului. Se lăsă în genunchi:

— Aici e o urmă proaspătă. De femeie! exclamă el surprins.

Parr se uită și el. Nu era nici o îndoială. Era o urmă proaspătă!

— Dumnezeule! Ce plan infernal! exclamă Yale aproape îngrozit.

Recunoscuse urma Thaliei Drummond.

31. Thalia răspunde la întrebări.

Derrick Yale stătea aplecat deasupra unui ziar. Răsfoise deja o duzină.

— Sub ochii poliției”, citi el titlurile. „Neputința inspectorului”. Presa nu are nici un cuvânt bun despre bietul Parr și totuși i-a fost absolut imposibil să împiedice crima. Tot așa cum mi-a fost mie sau duminică, Thalia Drummond.

Thalia părea obosită în dimineața asta. Avea cearcăne adânci, fața trasă. Nimic din veselia ei obișnuită.

— Cine se ocupă cu meseria asta trebuie să se aștepte la neplăceri. Poliției nu-i pot merge toate după plac, zise liniștită Thalia.

Yale o privi curios:

— Nu prea admiri metodele poliției, așa-i?

— Nu prea, admise Thalia sortând corespondența. N-am pentru ce să-i dau certificat de capacitate!

Yale râse:

— Ești o fată ciudată! Îmi vine să cred, uneori, că nu știi ce-i aceea milă... Dumneata ai lucrat și pentru Froyant, nu?

— Da, răspunse ea scurt.

— Ai locuit în casa lui?

Thalia amână răspunsul privindu-l în ochi:

— Da, am locuit o vreme acolo. De ce întrebarea asta?

— Mă gândeam că poate știai și de adăpostul subteran.

— Bineînțeles că știam. Bietul Froyant se lăuda la toată lumea cu soliditatea lui. Mi-a spus de câteva ori și cât l-a costat, adăugă fata, râzând.

— Unde ținera cheia?

— Pe birou. Vrei, poate, să sugerezi că puteam ajunge la ea și că, prin urmare, sunt complice la crima de aseară?

— Nu vreau să zic nimic, domnișoară, zâmbi Yale. Știu că dumneata cunoști mai bine ca oricare altul casa și întreb pur și simplu. Crezi că putea fi ridicată trapa fără zgomot?

— Cu siguranță, răspunse ea. Se manevrează prin contrabalans.

Răspunzi dumneata la vreuna dintre scrisori?

Yale dădu teancul de scrisori deoparte cu mâna:

— Cum ți-ai petrecut timpul aseară, domnișoară Thalia?

Întrebarea era mai personală decât cele de până acum.

— Am fost acasă, răspunse Thalia, ducându-și mâinile la spate cu un gest pe care Yale i-l cunoștea deja.

— Toată seara?

Ea tăcu.

— E adevărat că pe la opt și jumătate ai ieșit să duci un pachet?

Thalia tot nu răspunse.

— Unul dintre oamenii mei te-a văzut întâmplător și apoi te-a pierdut din vedere. Unde ți-ai petrecut seara? Ai ajuns acasă abia pe la unsprezece.

— Am făcut o plimbare, răspunse Thalia cu răceală. Dacă-mi dai o hartă a Londrei îți arăt pe unde m-am plimbat.

— Dar dacă o parte din drum e cunoscut deja?

Thalia îl privi cu ochii mijiți.

— Perfect! Înseamnă că voi fi scutită de o parte din răspuns.

Yale se aplecă peste masă:

— Acum, te rog să mă asculți. Sunt absolut convins că în sufletul dumitale nu ești o ucigașă. Văd că te cutremură acest cuvânt oribil. Însă sunt câteva momente, în mișcările dumitale de ieri, foarte suspecte. Încă nu i le-am comunicat lui Parr.

— M-am obișnuit să fiu bănuită, spuse Thalia. Dacă știi deja așa de multe nici nu mai am ce povesti.

Yale nu se putea împiedica să nu-i admire calmul. Zise, ridicând din umeri:

— De altminteri, nici nu are importanță unde ai fost.

— Sunt aproape de aceeași părere, spuse Thalia batjocoritor și se instalează la mașina de scris punând capăt discuției.

„Ciudată ființă”, își zise Yale. În general, nu-l prea interesau femeile. Thalia, însă, era cu totul neobișnuită. Frumusețea ei nu-l impresiona. Știa că e frumoasă, tot așa cum știa că ușa biroului e vopsită brun și că moneda de un penny e roșcată.

Luă ziarul și citi articolul despre incompetența poliției. Curând apărură Parr. Era agitat și se trânti pe un scaun.

— Comisarul mi-a cerut să-mi dau demisia, zise vesel, spre mirarea celui alt. Nu mă supără deloc. Aveam de gând s-o fac încă de acum trei ani, de când am primit moștenirea de la fratele meu.

Yale aflase că Parr e un om bogat.

— Ce vei face? îl întrebă.

— Dacă autoritățile îți cer demisia, ți-o dai. Ce altceva poți face? Nu voi pleca, însă, decât la sfârșitul lunii viitoare. Trebuie să aștept să văd ce ți se întâmplă și dumitale.

— Mie? se miră Derrick. Ah! Te referi la amenințarea cu moartea? Chiar așa! Nu mai am de trăit decât două-trei zile, zise ironic, privind în calendar. N-are rost să mai aștept!... Dar să vorbim serios – de ce să-ți dai demisia? Nu vrei să vorbesc eu cu comisarul?

— Nici vorbă. Nici nu te-ar lua în seamă. Iar afacerea „Cercului purpuriu” n-o las din mână, oricum, până la demisie. Comisarul a fost de acord. Datorită dumitale!

— Mie?

— Da, râse rotofeiul de inspector. I-am spus că viața dumitale e atât de valoroasă încât e absolut necesar să mă îngrijesc să treci peste data fatală!

În acest moment apărură Thalia cu niște scrisori:

— Bună dimineața, domnișoară Drummond!

— Am citit despre dumneata în ziar, zise Thalia. Măine-poimăine ești o personalitate de rangul unu.

— Ce nu face omul pentru puțină reclamă, murmură inspectorul, deloc supărat. În schimb, numele dumitale nu l-am mai văzut demult.

Aluzia la povestea cu furtul părea să-l distreze.

— Toate la timpul lor, zise Thalia. Ce noutăți mai aveți despre „Cercul purpuriu”?

— Cea mai nouă știre, zise Parr liniștit, este că toată corespondența trimisă lui la agenția din Mildred Street trebuie trimisă acum în altă parte.

Observă schimbarea ei la față. Un singur moment, dar Parr era satisfăcut pe deplin.

— Nu cumva oamenii Cercului își deschid birouri în City? Își regăsi stăpânirea de sine Thalia. Nu înțeleg, de altfel, de ce n-ar face-o. Oricum, fac tot ce doresc. Ar putea deschide o agenție mare, cu reclamă luminoasă, poate reușește s-o vadă și poliția!

— Sarcasmul la o tânără domnișoară nu e doar nepotrivit ci și necuviincios! o mustră Parr.

Yale urmărea surzând această discuție. Dacă Thalia îl uimea uneori, trebuia să recunoască, erau momente când și Parr îl uimea. Putea fi atât de răutăcios.

— Unde ai fost aseară, domnișoară Drummond? întrebă Parr privind în pământ.

— În pat, visam!

— Probabil ești somnambulă, altfel nu-mi explic ce făceai pe la nouă și jumătate în spatele casei lui Froyant.

— Asta e, va să zică? Ai găsit delicatele mele urme în grădină? La asta făcea aluzie și domnul Yale adineauri. Nu, domnule inspector, nu sunt somnambulă. M-am plimbat prin parc. Îmi place singurătatea.

Parr privea covorul cu mare atenție.

— Delicată domnișoară, dacă te mai plimbi prin parc păstrează distanța cuvenită între dumneata și Jack Beardmore. Ultima dată când l-ai urmărit l-ai cam speriat!

De data asta nimerise ținta. Thalia roși și încruntă sprâncenele.

— Domnul Beardmore nu se sperie așa de ușor și apoi... și apoi...

Se întoarce și ieși repede din cameră. Când Parr plecă trecând prin biroul ei, Thalia îl privi supărată:

— Sunt momente când te urăsc sincer, domnule inspector! zise ea furioasă.

— Mă uimești, zise el calm.

32. O excursie la țară.

Poliția trecea prin momente grele. Coloane întregi prin ziare scriau despre ultima tragedie pusă în seama „Cercului purpuriu”, se făceau interpelări în parlament, se țineau conferințe cu ușile închise, iar Parr era întâmpinat cu nedisimulată răceală. Liste ale crimelor Cercului apăruseră în mai toate ziarele. Se făceau comentarii aspre la adresa lui Parr, cel însărcinat cu rezolvarea cazului. Parr ceru învoire pentru a face niște cercetări în Franța. Abia plecat, se discuta înlocuirea lui. Nu avea în conducerea poliției decât un singur susținător, pe colonelul Morton, comisarul șef. Morton îl sprijinea din răspuțeri deși știa că e în van. Yale trecu și el pe la șefi și preciză unele detalii în legătură cu mersul anchetei, sperând să-și reabiliteze prietenul.

— Eram și eu acolo, cu datoria de a-l apăra pe Froyant, numai așa se explică scăderea vigilenței lui Parr. Am și eu o parte de vină, insista Yale.

— Nu vreau să te jignesc, domnule Yale, zise comisarul, lăsându-se pe spate în fotoliul adânc, însă acțiunile dumatiale nu sunt oficiale și nu cred că-l poți ajuta pe Parr în vreun fel. A avut destule ocazii să-și dovedească destoinicia și le-a ratat pe toate.

Yale se pregăti să plece, dezamăgit. Comisarul îl mai reținu cu o întrebare:

— Dumneata ne poți da deslușirile necesare în legătură cu omul care l-a ucis pe James Beardmore. Ți-l amintești pe Sibly, marinarul?

— Desigur, zise Yale așezându-se din nou.

— Cine mai era în celulă când l-ai interogat?

— Eu, Parr și un stenograf.

— Bărbat sau femeie?

— Bărbat. Cred că era din serviciul poliției. Nimeni altcineva. Gardianul a intrat o dată sau de două ori. A adus apa în care a fost pusă la un moment dat otrava.

Comisarul scoase dintr-un dosar o coală de hârtie.

— Asta-i declarația gardianului. O să sar introducerea. Iată ce spune: „Deținutul ședea pe pat. Domnul Parr stătea în fața lui, iar domnul Yale cu spatele la ușa celulei, care era deschisă. De la robinet am umplut un pahar pe care l-am lăsat puțin jos până m-am dus în altă celulă, unde am fost chemat. După câte știu era imposibil să se întâmple ceva cu paharul între timp, deși ușa spre curte era deschisă. Când am intrat, domnul Parr mi-a luat paharul din mână și mi-a cerut să nu-i mai deranjez”. Cum vezi, despre stenograf nu spune nimic. Crezi că era din penitenciar?

— Sunt aproape sigur că era din serviciul Poliției.

— Trebuie să-l întreb pe Parr, zise comisarul.

Parr, întors din Franța, le spuse că omul fusese angajat chiar în orășelul respectiv, după ce ceruse relații despre el. În deruta iscată de moartea lui Sibly nu s-a mai gândit să-l interogheze. Declarația lui Sibly i-a fost dată scrisă la mașină și își aduce aminte că l-a plătit pe stenograf. Asta era tot ce știa Parr. Nu destul ca să-l lămurească pe comisar.

Derrick Yale așteptă sfârșitul convorbirii telefonice. Văzu fața nemulțumită a comisarului, semn că nu aflase ce dorea.

— Dumneata nu ți-l amintești?

— Nu, zise Yale. Ședea lângă Parr și l-am văzut tot timpul numai din spate.

Comisarul mormăi ceva despre neglijență, apoi zise:

— Nu m-aș mira să aflu că stenograful era un agent al Cercului. A fost o neglijență criminală că pentru o afacere atât de gravă s-a apelat la un om neverificat. Da, Parr ne-a decepționat. Oftă. Îmi pare rău în multe privințe pentru el. Eu țin la Parr, e un polițist de școală veche pe care cei tineri nu-l prețuiesc. Nu are însușiri extraordinare, dar a fost un lucrător bun. Acum, însă

trebuie să plece. E lucru hotărât. I-am dat să înțeleagă cât am putut de delicat. Îmi pare rău.

Yale se gândi că e o noutate pe care o știa și ultimul agent de circulație.

Cel care părea cel mai puțin afectat era Parr însuși. Își vedea de slujbă calm, iar când veni succesorul său să-și vadă viitorul birou Parr îl primi chiar vesel. Într-o zi îl întâlni în parc pe Jack. Și acesta fu surprins de buna dispoziție a grăsunului inspector.

— Cum e, inspectore, e gata cursa?

— Da, așa cred. Eu sunt aproape de „sosire”.

— E imposibil să te retragi acum. Dumneata ai toate firele în mână. Nu pot fi chiar așa de naivi șefii încât să renunțe la serviciile duminale în aceste momente critice. Ți-ai pierdut orice speranță de a pune mâna pe ticăloși?

Parr se gândi că ei și-au pierdut speranța și răbdarea, dar nu mai avea chef să discute despre conducerea poliției.

Jack intenționa să plece la moșie. De la moartea tatălui său nu a mai fost pe acolo. Nici acum nu s-ar fi dus dacă nu ar fi avut de rezolvat niște contracte care nu se puteau rezolva în oraș. Hotărâse să rămână peste noapte în castel, locul dramei și al altor amintiri triste.

— Vasăzică pleci la țară? Singur? întrebă Parr pe gânduri.

— Da. Ghicind gândurile celuilalt, continuă: Nu vrei să vii cu mine, domnule Parr? Mi-ar face o mare plăcere dacă ai putea veni.

— Cred că se descurcă și fără mine, zise Parr mahnit. Da, vin cu plăcere. Aș vrea să mai cercetez o dată terenul.

Ceru două zile libere. I se acordară chiar cu oarecare grabă. Șefii lui păreau bucuroși să-i dea concediu pentru totdeauna.

Jack voia să plece chiar în acea seară, așa că Parr trecu pe acasă și-și făcu bagajul.

Nu era un sezon plăcut pentru călătoria cu mașina, așa că aleseră trenul. Înainte de plecare inspectorul lăsă un bilet pentru Yale: „Poate vor interveni evenimente care vor reclama prezența mea în oraș. Anunță-mă neîntârziat.”

33. Afișul.

Jack nu avu în Parr un tovarăș de drum prea agreabil. Inspectorul își luase cu sine un maldăr de ziare din care citi cu sârg toate articolele despre „Cercul purpuriu”. Jack se miră că, oricât de nepăsătoare i-ar fi fost firea, Parr se putea distra citind frazele injurioase la adresa lui. Își exprimă surprinderea. Inspectorul lăsă ziarul din mână, își luă jos și ochelarii ieftini și zise:

— Ah, știi, critica n-a stricat niciodată. Numai când cineva știe că a greșit îl deranjează critica. Eu unul știu că am dreptate și, deci, pot să spună, din partea mea, ce vor.

— Crezi, într-adevăr, că ai dreptate? În legătură cu ce? întrebă Jack, curios. Parr însă nu catadicsi să răspundă.

Ajunseră în gară. Până la castel erau vreo trei mile, pe vremuri plimbarea preferată a lui Jack. Acum făcură drumul cu mașina. Servitorul lui Jack

plecase din timp pentru a pregăti cele necesare șederii stăpânului. Îi aștepta la intrare și îi întinse lui Parr o telegramă:

— De când e aici?

— A sosit acum cinci minute, domnule. A adus-o un poștaş cu bicicleta.

Inspectorul citi telegrama. Era de la Yale: „Vino imediat la Londra.

Incidente neplăcute.”

Parr i-o întins și lui Jack.

— Deci trebuie să te întorci? Destul de neplăcut. Primul tren e abia la ora nouă, zise întristat Jack.

— Nu plec, hotărî liniștit Parr. Nimeni nu mă poate obliga să mai fac astă seară un drum cu trenul. Să aștepte.

Comportarea lui Parr ca răspuns la o telegramă urgentă nu se potrivea cu imaginea pe care Jack și-o făcuse despre el. Era chiar dezamăgit, chiar dacă îi surâdea ideea de a nu rămâne singur în castel noaptea. Casa i se părea bântuită de umbre.

Parr mai citi o dată telegrama.

— A fost trimisă o jumătate de oră după plecarea noastră. Pot da un telefon?

— Desigur.

Jack îi arată aparatul.

Parr prinse legătura după un sfert de oră. I se auzi vocea un timp, apoi reveni în salon:

— Așa cum mi-am închipuit, telegrama era falsificată. Am vorbit cu Yale.

— Bănuiai că e o înșelătorie la mijloc?

— Da. Sunt aproape la fel de șiret ca Yale, adăugă râzând.

Petrecură seara jucând pichet, un joc în care Parr era mare meșter. Era de părere că nu există joc de cărți în doi mai captivant decât acesta. Seara trecu plăcut și pe nesimțite. Jack constată cu mirare că se făcuse miezul nopții.

Inspectorul fu condus în fosta cameră a lui James Beardmore. O încăpere mare, înaltă, cu trei ferestre largi. Era luminată cu acetilenă ca, de altminteri, toată casa.

— Dumneata unde dormi? întrebă Parr.

— Alături.

Se retrase fiecare în camera sa. Parr auzi cum Jack închide ușa. Își scoase haina și vesta și îmbrăcă pe deasupra un halat vechi de mătase. Stinse lumina și ridică jaluzelele. Noaptea era destul de luminoasă încât să găsească drumul spre pat. Se culcă și-și trase plapuma peste cap. Avea o metodă de adormit mai puțin cunoscută. Stătea cu ochii deschiși în întuneric. Se întoarse într-o parte și-și aținti privirea asupra celei mai apropiate ferestre pe care o lăsase deschisă.

Spre dimineață, se trezi brusc și se duse tiptil la fereastră. Auzise un zgomot ușor, ca de mașină. Acum era din nou liniștit. Se duse la baie, se spălă pe față și se șterse puternic. Reveni la fereastră și se așeză pe un scaun în așa fel încât avea sub ochi intrarea casei. După vreo jumătate de ceas văzu o

umbră furișându-se din umbra copacilor și dispărând apoi imediat. O revăzu apoi în apropierea casei. Părăsi odaia, ieși în coridor și coborî scările. Ușa mare de la intrare era zăvorâtă așa că pierdu câțva timp până reuși s-o deschidă. Ieși în noapte. Nu desluși pe nimeni. Se furișă până la colțul casei. Tot nimeni. Reveni la intrarea principală. Atunci auzi din nou zgomotul unei mașini care se îndepărta. Vizita nocturnă se încheiase.

Zăvorî la loc ușa și urcă în cameră. Vizita era misterioasă. Era clar că fusese un bărbat și că acel bărbat nu-l văzuse pe Parr și nu se știa observat.

Dimineața, la micul dejun, află scopul vizitatorului nocturn. Jack stătea în fața căminului citind o hârtie cam mototolită. Un mic afiș scris de mână, cu litere de tipar. Parr știa că e un mesaj din partea Cercului înainte de a-i citi conținutul.

— Ce crezi despre asta? întrebă Jack când îl văzu pe detectiv intrând. Am găsit vreo șase de astea pe copacii din parc. Asta era chiar sub fereastra mea!

Parr citi: „Datoria tatălui dumitale a rămas neplătită. Poți fi iertat de ea dacă-i convingi pe Yale și Parr să-și oprească ancheta. De la persoane particulare nu vom mai pretinde nimic”, era adăugat cu litere mai mici, un fel de post-scriptum.

— Deci asta făcea: lipea afișe, zise Parr. Mă miram de ce o fi plecat așa de repede?!

— L-ai văzut? se miră Jack.

— În fugă, doar. Eram foarte sigur că va veni, dar mă așteptam la fapte mai spectaculoase.

În timpul dejunului nu mai scoase nici o vorbă. La întrebările lui Jack răspunse monosilabic. Abia când se aflară mai târziu în grădină Parr întrebă pe neașteptate:

— Tare aș vrea să știu dacă tipul știe că dumneata o iubești pe Thalia Drummond?

— De ce întrebi asta? se înroși îngrijorat Jack. Crezi că vor întreprinde ceva împotriva ei?

— Dacă i-ar fi de folos ar scăpa de Thalia cât ai bate din palme! zise Parr, oprindu-se. Destul. Până aici.

— Credeam că vrei să mergi pe drumul pe care a venit Marl atunci, în dimineața aceea.

— Nu. Voiam să văd numai din ce direcție s-a apropiat de casă. Poți să-mi arăți exact în ce loc a avut șocul acela?

— Da, cum să nu, zise Jack amabil, fără să înțeleagă la ce foloseau toate astea! A fost mai aproape de casă. Îmi aduc aminte exact fiindcă a călcat un trandafir sărind într-o parte și firul e rupt și acum. Uite, asta e!

— Da. E foarte important de știut asta. Știam că a mințit, zise el după ce privise câteva secunde înspre casă. De aici nu se vede terasa. Marl mi-a spus că în momentul crizei îl văzuse pe tatăl dumitale pe terasă. La început am crezut că s-a speriat de ceva în legătură cu el. Parr îi povesti amănunțit spusele lui Marl.

— Pot să aduc și eu un argument că a mințit, spuse Jack. Tata a stat toată dimineața în bibliotecă și a ieșit din casă doar când noi am ajuns pe treptele de la intrare.

Parr făcu o schiță în carnețelul scos din buzunar. Castelul, terasa, grădina, gardul pe unde, probabil, intrase Marl. În dreapta un tufiș și o umbrelă de soare.

— Aici îi plăcea tatei să stea ore întregi. Bătea vântul și în cele mai călduroase zile și era, în același timp, adăpostit.

Parr se învârti pe călcâie privind de jur împrejur.

— Cred că am văzut tot ce era de văzut.

Se apropiară de casă și vorbiră din nou despre afișe.

— A fost un pas greșit din partea „Cercului”. Pot să jur că nu asta a avut de gând la început și că s-a răzgândit în ultimul moment.

Se așează pe trepte plimbându-și privirea înjur. Era atât de neînsemnat sărmanul Parr, se gândi Jack. Mic și rotofei, cu o față lipsită de expresie, era atât de departe de imaginea pe care și-o făcuse tânărul despre criminaliști.

— Cred că a venit să ceară suma pe care o datora tatăl dumitale. Vorbea, înainte de a fi ucis, despre o mare lovitură. Pe drum s-a gândit că ar fi mai bine să ne oblige să încetăm, eu și Yale, cercetările. Se amăgește, ticălosul! Mai arată-mi o dată afișul.

Jack îl aduse.

— Așa cum am bănuir, a fost scris în grabă. Poate în mașină. Oare ce mai coace la ora asta? Avea s-o afle curând. Servitorul veni să-l anunțe că sună telefonul de vreo cinci minute.

— E pentru dumneata, zise Jack.

Parr recunoscuse vocea colonelului Morton.

— Parr, vino imediat la Londra. Trebuie să asisti la o ședință a cabinetului.

Parr puse receptorul în furcă și zâmbi.

— Ce s-a întâmplat?

— Ajung membru al Cabinetului, râse Parr în hohote, cum rar i se întâmpla.

34. Încercarea de șantaj asupra guvernului.

Ziarele londoneze publicaseră deja cea mai senzațională dintre vești: „Cercul purpuriu” dăduse un ultimatum guvernului. Pe scurt, iată cum s-au petrecut lucrurile: Fiecare membru al guvernului a primit câte un mesaj dactilografiat, cu un cerc purpuriu într-un colț, având următorul conținut: „Strădania poliției oficiale sau particulare, genialitatea lui Derrick Yale și osteneala inspectorului Parr n-au fost în măsură să împiedice activitatea noastră. Nu sunt cunoscute toate succesele noastre. Adesea am fost constrânși în mod neplăcut să îndepărtăm diverse persoane din calea noastră. Nu din răzbunare, ci ca avertisment. Astăzi dimineață, de pildă, ne-am îndeplinit dizgrațioasa datorie a-l lichida pe avocatul Samuel Heggitt care, angajat de răposatul Harvey Froyant, se apropiase neîngăduit de persoana noastră. Spre

norocul colegilor din cadrul firmei sale, n-a avut colaboratori în această afacere. Corpul său va fi găsit lângă calea ferată între Brixton și Marsden.

Politia dovedindu-se cu totul neputincioasă vizavi de noi, fiind totodată de acord cu autoritățile că am ajuns cel mai mare pericol pentru societate, ne-am hotărât să ne încetăm activitatea, însă cu o condiție: să ni se pună la dispoziție un milion de lire sterline. Modul în care va fi făcută tranzacția îl vom stabili ulterior. Banii vor fi însoțiți de un certificat de amnistie de care să ne putem servi în cazul în care vom fi descoperiți. Refuzul dumneavoastră va avea urmări neplăcute. Aveți mai jos lista a doisprezece parlamentari pe care îi considerăm din această clipă ostateci, ei garantând împlinirea cererilor noastre. Dacă până la sfârșitul săptămânii guvernul nu va fi de acord cu târgul pe care îl propunem, unul dintre cei doisprezece va muri”.

Primul om pe care-l întâlni Parr la întoarcerea de la castel fu Derrick Yale. Pentru prima dată părea îngrijorat.

— Mi-a fost teamă de această încheiere, zise Yale. E foarte ciudat că acest ultimatum a apărut exact când credeam că sunt la un pas de prinderea capului bandei.

Îl luă pe Parr de braț și se plimbară în sus și în jos pe coridorul posomorât.

— Povestea asta îmi strică planul de a merge la pescuit, zise Yale.

— Ah, da! astăzi este ziua morții dumitale! Cred că în „amnistia” promisă de „Cercul purpuriu” intri și dumneata.

Yale râse.

— Înainte de a merge la ședința de cabinet, vreau să-ți spun, Parr, că poți conta pe tot sprijinul meu. Mi s-a propus să lucrez oficial pentru anchetarea cazului. Le-am spus că dumneata ești cel mai competent și că lucrez numai sub comanda dumitale.

— O, mulțumesc. S-ar putea ca șefii să fie de altă părere.

Ședința se ținu la Ministerul de Interne. Toți cei care primiseră avertismentul erau de față. Fu chemat întâi Yale, apoi Parr. Îi cunoștea pe cei mai mulți din vedere. Însă Parr făcea parte din alt partid și nu-l respecta pe niciunul dintre ei. Simțea o atmosferă ostilă. Primul ministru i se adresă destul de țeapăn.

— Discutăm cazul „Cercului purpuriu” care a devenit aproape o problemă de stat. Caracterul periculos a fost accentuat de avertismentul de astăzi. Ai citit, desigur, în ziare!

— Da, domnule, confirmă inspectorul.

— N-o să ascund că suntem extrem de nemulțumiți de felul în care ai condus cercetările. Ai avut toată puterea, chiar...

Parr îl întrerupse politicos:

— V-aș ruga să nu pomeniți aici ce împuterniciri și ce privilegii mi-au fost acordate.

— Bine, fu de acord prim-ministrul, mirat. Oricum, cu toate privilegiile, n-ai fost în stare să-l aduci pe criminal în fața justiției. Intenția noastră a fost

de a-i încredința cazul lui Derrick Yale, deși în ultima vreme n-a fost nici el mai priceput. Domnul Yale vrea să lucreze, însă, sub comanda dumatăle și am acceptat. Demisia dumatăle a fost prezentată comisarului și, de formă, primită. Deocamdată lășăm lucrurile așa cum sunt. Trebuie să înțelegi, domnule Parr, că este absolut imposibil să ne supunem pretențiilor „Cercului purpuriu”. Ar fi să negăm toate legile și să discredităm autoritatea. Avem încredere că îți vei lua în grijă apărarea celor doisprezece parlamentari. Este în joc cariera dumatăle.

Parr se ridică încet și spuse:

— Dacă „Cercul purpuriu” se ține de cuvânt, vă garantez că nici unui membru al guvernului nu i se va întâmpla nimic. Dar că îl voi și putea prinde pe ticălos, asta nu pot promite.

— Cu Heggitt n-a fost o glumă, nu?

— Nu, domnule prim-ministru. A fost descoperit azi dimineață în locul pomenit de „Cerc”.

— Regretabil, foarte regretabil. Lanțul acesta de crime odioase pare să nu aibă sfârșit.

La ieșirea din Whitehall, Yale și Parr găsiră o mulțime de oameni adunați în piață. Toată lumea aflase despre ultimatumul adresat guvernului. La vederea lui Yale, mulțimea ovaționează, pe Parr nepărând să-l bage în seamă.

„Cercul purpuriu” era senzația zilei. Apăruseră afișe, se discuta, se făceau pronosticuri.

Thalia Drummond își ridică ochii la apariția șefului ei. În fața ei se afla ziarul de seară. Derrick descoperi pe chipul ei interesul și uluiala.

— Ei, domnișoară, ce zici de ultima lor ispravă?

— E colosală și chiar, în unele privințe, admirabilă.

— Nu văd ce găsești de admirat, zise el serios. Ai o concepție foarte ciudată și sucită despre lucrurile astea.

— Așa crezi? zise ea cu răceală. Nu trebuie să uiți, domnule Yale, că eu însămi sunt ciudată și sucită.

Yale o privi lung. Ea îi prinse privirea fără să clipească.

— Cred că poți fi mulțumită că Johnson din Mildred Street nu mai primește mesajele dumatăle.

Ea tăcu.

— Probabil că-mi voi muta biroul la Direcția Poliției. Sunt convins că nu-i un loc agreabil pentru dumneata, așa că te voi lăsa aici să-ți vezi de treburile obișnuite.

— Dumneata te-ai însărcinat cu prinderea „Cercului purpuriu”? întrebă ea, calm.

— Da. Inspectorul Parr conduce ancheta și eu voi lucra cu el.

Yale nu mai adăugă nimic. Toată dimineața se ocupă cu rezolvarea corespondenței. La prânz, plecă să mănânce și-i spuse că nu se mai întoarce la birou.

Abia plecase Yale că sună telefonul. La auzul vocii de la celălalt capăt al firului, era aproape să scape receptorul din mână:

— Da, domnule Beardmore, eu sunt. Bună dimineața!

— Yale e acolo? întrebă el.

— Tocmai a plecat și nu revine astăzi. Dacă vrei să-i comunici ceva important, încerc să-l găesc, zise ea străduindu-se să-și păstreze cumpătul.

— Nu știu dacă e important, ezită Jack. Am făcut ordine printre hârtiile tatălui meu și am descoperit o grămadă de lucruri despre Marl.

— Marl? întrebă ea încet.

— Da. Se pare că tatăl meu știa mai mult despre Marl decât bănuiam noi. Știai că a făcut închisoare?

— Asta mi-o puteam imagina, răspunse Thalia.

— Tata se informa despre toți cei cu care urma să se lanseze în afaceri. Despre Marl luase informații printr-un birou francez. Era un ticălos, mă mir că tata a lucrat cu el. Este și un document ciudat. Un plic sigilat cu titlul „Fotografia execuției”. Tata nu l-a desfăcut. Avea oroare de aceste lucruri groaznice.

— Dumneata l-ai deschis? întrebă repede Thalia.

— Nu. Dar de ce te agiți așa? se miră el.

— Jack, vrei să-mi faci o plăcere?

Era prima dată când Thalia îi spunea pe numele mic. Ea îl simți roșind.

— Da...da... se-nțelege, Thalia. Fac orice pentru dumneata, bâlbâi el emoționat.

— Promite-mi că nu deschizi plicul! îl rugă ea, grav. Pune toate hârtiile despre Marl într-un loc sigur. Promiți?

— Promit, se supuse el. Ce dorință ciudată.

— Ai mai vorbit cu cineva despre asta?

— I-am scris inspectorului Parr câteva cuvinte.

— Ah, exclamă ea nemulțumită. Promite-mi că nu mai vorbești cu nimeni, mai ales despre fotografie.

— Promit, Thalia. Dacă dorești, ți-o trimit.

— Nu, te rog să nu faci asta, zise Thalia și întrerupse convorbirea.

Mai stătu o vreme pe gânduri, încruntată, apoi se ridică, își luă pălăria, încuie biroul și plecă la masă.

35. Thalia ia masa cu un ministru.

Ziua de 4 trecu și Derrick Yale era încă în viață.

— Am pierdut și pescuitul, se lamentă el către Parr, cu care împărțea biroul la Poliție.

— Decât să te pierdem noi din vedere mai bine pierzi un pescuit. Sunt convins că nu te-ai fi întors de acolo.

Yale râse.

— Ce încrede ai în „Cercul purpuriu”!

— Până la un anumit punct, am, recunosc inspectorul fără să-și ridice ochii de pe hârtia la care lucra.

— Am auzit că Brabazon a făcut o declarație, zise Yale.

— Da, însă nu aduce mai nimic nou. Câteva deslușiri abia. A declarat că de multă vreme schimba banii pe care Cercul îi lua de la victimele sale. Nu știa mare lucru. Ne-a povestit și cum a intrat el în bandă. Bineînțeles că de la acea dată e responsabil de faptele sale.

— Vrei să-l acuzi de asasinarea lui Marl?

— Nu, n-avem destule dovezi pentru asta.

Puse sugativa pe hârtie, o împături și o puse într-un plic.

— Ce ai descoperit în Franța? N-am avut încă prilejul să te întreb.

Parr se rezemă de spătarul scaunului, își aprinse luleaua și abia pe urmă răspunse:

— Aproape tot atât cât a aflat și bietul Froyant. Am mers pe aceeași pistă. Țineam să aflu despre Marl și trecutul lui. Știi că făceau parte dintr-o bandă, el și prietenul lui, Lightman... așa cred că-l chema. Au fost condamnați la moarte. Lightman trebuia să fie ghilotinat, dar din cauza neândemnării călăului a scăpat cu viață și a fost deportat la Cayenne în Insula Dracului. Se pare că a murit acolo.

— A evadat, a zis calm Yale.

— Ce? Cum naiba a reușit? De altfel, eu m-am interesat de Marl, nu de Lightman.

— Dumneata știi franțuzește, domnule Parr? întrebă Yale.

— Foarte bine. De ce întrebi?

— Nu, nimic. Mă miram doar cum te-ai descurcat cu cercetările în Franța.

— Vorbesc franțuzește chiar foarte bine, întări Parr, gata să schimbe vorba.

— Lightman a evadat. Aș vrea să știu pe unde se ascunde acum.

— O, asta nu mă prea interesează, zise Parr nerăbdător.

— Se pare că nu ești singurul care s-a interesat de Marl. Ai pe masă o înștiințare de la Jack Beardmore. Te anunță că a descoperit hârtii referitoare la Felix. Tatăl său se informase asupra lui, era un om prevăzător.

Yale îi mai spuse că a fost invitat la masă de comisar. Parr nu se simți jignit că el n-a fost chemat, avea și așa destule pe cap în legătură cu paza membrilor guvernului ca să-și mai piardă vremea cu asemenea invitații plicticoase.

De altfel, prezența lui ar fi fost jenantă. Yale avea să-i comunice ceva comisarului ce Parr era mai bine să nu audă. Lăsă bomba să explodeze aproape de sfârșitul mesei. Comisarul fu așa de surprins că rămase cu gura căscată:

— Cineva din Direcția Poliției?! întrebă neîncrezător. Imposibil, domnule Yale.

— Eu n-aș spune că e chiar atât de imposibil. Nu vi se pare că sunt destule semne care duc la concluzia asta? Este mereu cineva care e cu un pas înaintea noastră. Ne zădărnicește fiecare nouă inițiativă. E, cu siguranță, cineva care a avut acces în celula lui Sibly și l-a omorât. Cine altcineva decât

un ins din Direcția Poliției? Luați, apoi, cazul Froyant – o grămadă de polițiști în jurul casei. N-a ieșit și n-a intrat nimeni!

— Să vorbim mai limpede, domnule Yale. De fapt, îl acuți pe Parr.

— Sigur că nu, răsese Yale. Nu cred că Parr are vreo urmă de instinct criminal. Dar dacă judecați întâmplările și vă gândiți la fiecare circumstanță, trebuie să vă sară în ochi că nu poate fi vorba decât despre o persoană cu autoritate.

— Parr? întrebă, iar, comisarul.

— Nu vreau să mă gândesc neapărat la Parr, zise Yale, mușcându-și ușor buzele. Mai degrabă vreau să cred că e victima unui subaltern în care are prea mare încredere. Să mă înțelegeți exact: nu m-aș da îndărăt să-l acuz pe Parr, dacă cercetările ar duce într-acolo. Și pe dumneavoastră v-aș acuza dacă aș avea dovezi.

Comisarul părea impresionat.

— Pot să te asigur că nu știu nimic despre „Cercul purpuriu”, zise el morocănos, apoi dându-și seama de naivitatea protestului său, începu să râdă.

— Cine e fata de acolo? întrebă comisarul arătând înspre o pereche aflată la o masă în cealaltă parte a restaurantului. Se tot uită încoace, spre dumneata!

— Tânăra aceea? zise Yale prudent. E o domnișoară Thalia Drummond, iar partenerul ei e, dacă nu mă înșel, onorabilul Raphael Willings, membru al guvernului, unul dintre cei doisprezece, amenințați de „Cerc”.

— Thalia Drummond? Parcă a fost arestată nu demult, nu? Fosta secretară a lui Froyant.

— Da, confirmă Yale. O mare enigmă. Cea mai mare enigmă pentru mine. Are în ea o nepăsare pe care n-o pricep deloc. Oare cum ajunge o fată ca ea să cunoască un ministru?

Derrick Yale nu putea găsi un răspuns convenabil propriei întrebări. La un moment dat Thalia și ministrul se ridicară și o luară spre ieșire trecând pe lângă masa lui Derrick și a comisarului. Thalia întâlni privirea scrutătoare a patronului ei, zâmbi, salută peste umăr și-i șopti ceva domnului cam bătrâior care o însoțea.

— Ei, ce ziceți de asta? întrebă Yale.

— Am impresia că-i vei spune vreo două acestei domnișoare când te întorci la birou.

Thalia era deja la birou, ajunsese înaintea lui cu câteva minute. Yale nu era tipicar, dar de data asta îl scosese din sărite comportarea fetei.

— Domnișoară Drummond, de ce ai părăsit biroul când te rugasem insistent să n-o faci cât timp lipsesc eu?

— Și domnul Willings m-a rugat la fel de insistent să iau masa cu el, răspunse Thalia cu un surâs inocent pe buze. Cum puteam refuza un membru al guvernului?

— De unde îl cunoști?

Ea îl privi rece și răspunse obraznic:

— Există mai multe feluri de a face cunoștință cu bărbații. Un anunț matrimonial în ziar, întâlniri în parc, poți fi prezentată. Acesta din urmă e cazul meu.

— Când i-ai fost prezentată?

— Azi noapte pe la două. Merg uneori să dansez la Merro-Club. E o distracție la cei de vârsta mea. Acolo ne-am cunoscut.

Yale scoase bani din buzunar și îi așeză pe birou.

— Ai aici leafa pe săptămâna asta, domnișoară, zise calm. De astăzi nu mai am nevoie de serviciile dumitale.

Sprâncenele ei se înălțară:

— Ai renunțat la ideea de a mă aduce pe drumul cel bun, domnule Yale? întrebă Thalia cu atâta seriozitate că detectivul rămase o clipă interzis, apoi izbucni în râs.

— Dumneata nu poți fi îndreptată, domnișoară. Multe pot eu ierta. Dacă lipseau bani treceam cu vederea amănuntul. Nu pot admite, însă, să-mi nesocotești instrucțiunile.

Thalia luă banii și-i numără tacticos.

— Exact, nici o centimă mai mult, zise ea ironic. Domnule Yale, cred că ești scoțian!

— Nu văd decât o cale ca să fii îndreptată, zise acesta serios, căutându-și cuvintele. Să te ia cineva de soție. Sunt aproape hotărât să fac această încercare.

Thalia izbucni în hohote de râs:

— Ești foarte spiritual și pe deasupra și filantrop. Apoi, serios: Trebuie să recunoști, domnule Yale, că mă privești ca pe un experiment și nu ai mai multă simpatie pentru mine decât pentru musca de pe perete.

— Da, ai dreptate, nu sunt îndrăgostit de dumneata, dacă asta vrei să spui.

— La așa ceva m-am gândit, zise Thalia. Sunt de acord și cu concedierea și cu leafa și-ți mulțumesc pentru ocazia oferită de a lucra pentru un geniu.

Yale încheie conversația ca și când ar fi fost vorba de afaceri nu tocmai rentabile. Spuse ceva și despre o scrisoare de recomandare. Cu aceasta, incidentul luă sfârșit. Trecu în biroul lui fără să închidă măcar ușa.

Pentru Thalia afacerea era mai gravă. Existau două posibilități: ori Yale o bănuia și atunci era rău, ori concedierea era un șiretlic făcând parte dintr-un plan mai vast de a o distruge și atunci era tot rău.

În drum spre casă se gândi la aluzia cu Johnson din Mildred Street. Poate era mai mult decât faptul că se știa despre legăturile ei cu „Cercul purpuriu”. Ajunsă acasă găsi o scrisoare. Era de la Cerc. Citi următoarele: „Ai procedat corect, exact cum ți-am cerut. Bine jucată cunoștința cu Willings. Vreau să cunosc slăbiciunile acestui om, felul de a gândi, care e atitudinea guvernului față de propunerile mele. Rochia pe care ai purtat-o azi n-a fost destul de potrivită. Nu trebuie să faci economie când e vorba de îmbrăcăminte. Derrick Yale te va concedia astăzi. Să nu-ți faci probleme: nu mai e necesară

prezența dumitale în biroul lui. Astă seară vei lua masa cu Willings care are o mare slăbiciune pentru femei. Dacă se poate, du-te la el acasă. Are o colecție de săbii de care e foarte mândru. Trebuie să cunoști planul casei.”

În plic erau și două bancnote de câte o sută de lire. Le strecură în poșetă cu o figură extrem de concentrată.

36. întrunirea Cercului purpuriu.

Domnul Raphael Willings era un om ambițios. Deși nu avea decât vreo patruzeci de ani, izbutise să intre deja în cabinetul guvernului. Nu se bucura de popularitate. Nu-l iubeau nici poporul, nici colegii. Destoinicia îi era apreciată – era cel mai bun orator din parlament – dar nu avea nimeni încredere în el. Se arătase de prea multe ori inconsecvent încât era și de mirare că se cocoșase atât de sus. Avea însă câțiva susținători foarte devotați, destui încât să nu poată fi clintit din funcție. Printre colegi, avea un prost renume. Fără să intrăm în detalii dezonorante, puțin a lipsit să nu fie implicat într-un proces de divorț destul de dubios. Era așa de puțin agreat încât poliția făcuse de câteva ori deja razie la cluburile pe care le frecventa, Merro-Club în primul rând. Raziile urmăreau să-l compromită pe acest politician ușuratec. Poliția fusese ajutată de soția unui coleg. De aici articolul injurios la adresa soțului, apărut în ziarul lui Willings. Ca urmare, individul a fost obligat să se retragă din viața publică...

Willings era un bărbat atrăgător deși cam pleșuv și cam rotofei. Ar fi fost îngrozit dacă ar fi știut că această întâlnire fusese pusă la cale de „Cercul purpuriu”, care avea agenți în toate mediile. Vreo sută de oameni de toate profesiunile – bancheri, contabili, directori de hoteluri. Câteodată nu aveau altceva de făcut decât să mijlocească o întâlnire între doi oameni dorită de Cerc.

Organizația era desăvârșită. Pe o cale misterioasă Cercul prindea de veste despre mizeria sau nenorocirea cuiva. Uneori, înainte de a afla cel lovit că se apropie o primejdie. Au fost angajați separat. Nu se cunoșteau unii pe alții și nici pe șef nu-l cunoșteau. Rolul lor era adesea ridicol de mic și de neînsemnat și ignorau adevărata țintă a ceea ce făceau. Unii dintre cei recrutați s-au speriat și s-au predat poliției. Așa s-au aflat amănunte. De frica urmărilor unei trădări majoritatea dintre ei erau credincioși șefului necunoscut. Era de admirat mecanismul perfect al spionajului.

În ziua în care Derrick Yale a fost chemat la masă de comisar, agenții au primit invitații la o întrunire a Cercului, prima întrunire de altfel. Toți au primit indicații precise: ce să îmbrace, unde să meargă, ce au de făcut ca să nu fie recunoscuți de ceilalți. Șovăitorii, nemulțumiții n-aveau ce căuta printre ei.

S-ar fi putut trăda.

Pentru Thalia această întrunire avea să fie cea mai interesantă amintire cu „Cercul purpuriu.”

Multe biserici sunt în City, însă niciuna atât de veche ca St. Agnes din Powder-Hill. Scăpase din marele incendiu al Londrei pentru a fi copleșită de orașul comercial care se ridica în jur, sufocând-o. Magazii și hale făceau ca turnul ei abia să se mai zărească. Enoriașii puteau fi numărați pe degete, deși erau în stare să susțină un preot care predica săptămânal. Pe vremuri biserica

fusesse înconjurată de un cimitir și osemintele credincioșilor odihneau la umbra bisericii. Orașul, lacom, nu putea risipi atâta teren. Osemintele au fost mutate în alt loc și deasupra cavourilor s-au ridicat case de comerț. Intrarea în biserică se afla pe o ulicioară și figurile care treceau pe drumul neluminat dispăreau în întuneric prin porți invizibile.

În această biserică ținu „Cercul purpuriu” prima și ultima întrunire a membrilor săi. Organizarea era și aici admirabilă. Fiecare membru avea stabilită exact, în minute, ora la care trebuia să sosească, să nu ajungă doi deodată. Întrunirea avea loc între două ronduri ale poliției.

Thalia a venit foarte punctual. A urcat două trepte, i s-a deschis o ușă, s-a strecurat înăuntru. Încăperea era slab luminată, doar de o luminiță filtrată prin vitralii.

— Mergi drept înainte, șopti o voce, așează-te la capătul băncii din dreapta.

Mai erau și alți oameni în biserică, îi putea distinge. Erau grupați doi câte doi. Întrunirea era lugubră. După scurt timp apărură omul de la ușă și se rezemă de grilajul altarului. Cei din încăperea știură de la primele cuvinte că se află în fața șefului lor. Vocea suna adânc, înăbușit. Thalia presupunea că purta un vâl pe față ca atunci, la prima întâlnire.

— Prieteni, zise el, răspicând cuvintele. A sosit timpul ca societatea noastră să fie dizolvată. Ați citit anunțul meu din ziare. M-am hotărât ca 20 % din banii pe care va fi nevoit guvernul să mi-i dea să-i împart cu voi, cei care m-ați slujit. Să nu vă temeți că am putea fi prinși. Patrula poliției trece abia peste un sfert de oră și vocea mea nu se aude de afară.

Continuă, mai aspru:

— Cei care plănuiesc trădări și cred că această întrunire va însemna pieirea mea să afle că în această noapte arestarea mea este imposibilă. Poliția a fost în două cazuri foarte aproape de identificarea mea. Pe urmele mele se află Derrick Yale, care mi se pare destul de abil și inspectorul Parr care nu poate fi ignorat. În acest moment critic vă rog pe toți să mă sprijiniți. Măine veți primi instrucțiuni asupra modului în care va trebui să vă comportați. Vor fi atât de detaliate încât va fi cu neputință să greșiți. Gândiți-vă că primejdia este și pentru voi la fel de mare și că nici recompensa nu e mică. Acum părăsiți biserica la interval de treizeci de secunde unul de celălalt. Cei din dreapta să înceapă acum!

Figuri cenușii alunecau pe lângă el dispărând prin ușa din stânga amvonului. Bărbatul așteptă până se goli biserica apoi plecă și el, încuind ușa în urmă. Ceasornicul din turn bătă jumătate când opri un automobil și-l luă îndreptându-se spre vest.

Thalia Drummond își schimbă repede înfățișarea. Dezbracă paltonul negru și vechi. Sub el avea o pelerină de mătase fină și o rochie elegantă de bal care ar fi plăcut și pretențiosului ei stăpân. Își luă jos pălăria și-și aranjă părul. Când coborî la Merro-Club strălucea de frumusețe. Cel puțin așa i se păru lui

Jack care era la o masă cu niște prieteni, nu foarte în largul lui fiindcă nu-i plăcea viața de noapte. Îl privi, gelos, pe însoțitorul Thaliei.

— Cine sunt? îl întrebă pe prietenul lui care se uită plictisit într-acolo și-i răspunse:

— Pe tipă n-o cunosc, bărbatul însă e Raphael Willings. O forță în guvern.

Thalia îl văzuse și ea și oftă în sinea ei. Îl asculta pe Willings doar pe jumătate, gândurile îi erau în cu totul alt loc. Doar când ministrul vorbi ceva despre săbii tresări și-și îndreptă toată atenția asupra conversației:

— Am auzit că aveți o colecție grozavă de săbii antice, domnule Willings?

— Te interesează? zâmbi el.

— Nu foarte mult, însă... da, păru ea intimidată.

— Îmi dai voie să te invit într-o după amiază la ceai ca să vezi colecția? întrebă Raphael. Rar întâlnesc femei care să aibă un cât de mic interes pentru așa ceva. Ce zici de mâine?

— Nu, mâine nu, se precipită Thalia. Poate poimâine.

El își notă întâlnirea în agendă.

Thalia îl văzu pe Jack părăsind clubul fără să-i arunce măcar o privire. Se întristă. Ar fi vrut să-i vorbească și sperase că se va opri la masa ei.

Willings vru s-o conducă acasă cu mașina lui. Ea însă îl refuză și-i mulțumi afabil, bucuroasă să scape cât mai devreme de el. Dispoziția ei din această seară nu-l suporta alături pe ministru.

Se apropia de clădirea în care locuia, precaut. Știu că în curtea interioară o așteaptă un bărbat. El îi șopti câteva cuvinte și ea îi răspunse la fel. Totul dură câteva secunde. Bărbatul se îndepărtă fără a-și lua rămas bun. Thalia urcă în apartamentul ei.

Deși se simțea urmărit, bărbatul nu lăsă să se observe acest lucru. O luă pe o stradă laterală, prost luminată și încetini pasul. În curând urmăritorul îl depăși așteptându-l în apropierea unui felinar. Se aplecă să vadă fața celui urmărit, însă acesta se repezi pe neașteptate la el. Urmăritorul se trezi înșfăcat de gât și trântit la pământ. Apărură vreo trei inși care-l salvară pe cel atacat și-l ridicară în picioare. Privea amețit și speriat în jur. Dând cu ochii de cel pe care-l urmărise, gemu îngrozit:

— Pentru Dumnezeu, dumneata ești?

Celălalt rânji lugubru:

— Fii sigur, amice, că nu vei ajunge să faci caz de descoperirea ta.

37.....Dacă ești în viață”

Jack Beardmore plecă nervos și decepționat spre casă. Își făcuse din Thalia Drummond un ideal deși avea motive suficiente să creadă despre ea tot ce-i mai rău. „Sunt nebun”, își repeta plimbându-se agitat, cu mâinile în buzunare, prin bibliotecă. Fața lui tânără și frumoasă era umbrită de supărare. Ar fi avut o poftă s-o bată, s-o chinuiască așa cum îl chinuia și ea, fără s-o știe. Se trânti pe un scaun și rămase așa, cu capul în mâini aproape o oră. Gândurile lui reveneau mereu pe unul și același făgaș: Thalia.

Obosit, se ridică, deschise casa de bani și scoase dinăuntru un pachet de documente. Plicul sigilat începuse să-l intereseze. Simțea o tentație copilărească să-l deschidă, chiar și numai pentru a o necăji pe Thalia. De ce ținea ca el să nu vadă fotografia din plic? De unde interesul ăsta pentru Marl? Își aminti că Thalia fusese cu Marl când acesta fusese omorât atât de misterios.

Se sculă, strânse hârtiile de pe masă și le luă cu el în dormitor. Prea obosit ca să-și mai alimenteze curiozitatea, depuse hârtiile pe măsuta de toaletă. Se dezbracă încet. Se aștepta la o noapte albă după tot zbuciumul acelei seri. Însă trupul tânăr își cerea drepturile. Adormi de îndată ce-și puse capul pe pernă și visă. Cu Thalia Drummond, firește. O vedea în ghearele unui monstru care semăna cu inspectorul Parr. Apoi îl visă pe Marl și o arătare teribilă care avea legătură cu bunica lui Parr, acea misterioasă „mamă” de care îi era frică inspectorului.

O fâșie de lumină îl trezi. Se ridică în capul oaselor, încă buimac. Era sigur că nu visase. Fulger nu putea fi în anotimpul ăsta. „Cine e?” întrebă dibuind pe noptieră după lanternă. Aceasta dispăruse. Sări din pat. Auzi un zgomot în direcția ușii. Se repezi într-acolo și prinse în brațe pe cineva care se zvârcolea disperat să scape din strânsoare. Cu un țipăt desfăcu mâinile. Își dăduse seama că e femeie și că nu putea fi alta decât... Thalia!

Întinse încet mâna și aprinse lumina. Era Thalia – tremurând, albă ca varul. Ținea ceva ascuns la spate și-l privea.

— Thalia! gemu el, așezându-se pe scaun.

Thalia în camera lui! Ce căuta aici?

— De ce ai venit? întrebă Jack, tremurând și el. Ce ascunzi acolo?

— De ce ai adus hârtiile astea aici? îl întrebă ea, furioasă. Oh, de ce nu le-ai lăsat la locul lor, în casa de bani?

Abia acum observă Jack că Thalia are în mână plicul sigilat cu fotografia execuției.

— Thalia, Thalia. Nu te înțeleg deloc. De ce nu mi-ai spus că...

— Te-am rugat să nu te uiți la fotografia asta. N-am crezut că o vei aduce aici. Au fost azi noapte aici și au căutat-o, adăugă foarte tulburată.

— Au fost aici? Cine? întrebă el încet.

— Cercul purpuriu.” Știau că ai fotografia și au intrat în bibliotecă. Eram în casă când au venit și mă rugam s-o găsească! Acum vor crede că ai văzut-o! Ah, de ce ai adus-o aici?

Jack își luă halatul călduros și se simți ceva mai în siguranță.

— Nu înțeleg nimic! Singurul lucru pe care îl înțeleg este că a fost spargere în casa mea! Vrei să vii cu mine?

Thalia îl urmă în bibliotecă. Era adevărat. Ușa casei de bani atârna în balamale. În fereastră fusese tăiată o deschizătură, sertarele erau trase, hârtiile aruncate pe jos, răscolite. Chiar și coșul de hârtii fusese cercetat.

— Nu înțeleg nimic, murmură Jack. Trase draperiile grele la ferestre.

— Vei înțelege odată și odată. Cu toate că sper să nu înțelegi prea devreme, zise Thalia serioasă. Ia, te rog, o coală de hârtie și scrie ce-ți spun:

— Cui să-i scriu? se miră Jack.

— Inspectorului Parr. Scrie: „Stimate domnule inspector. Vă trimit fotografia pe care a primit-o tata cu o zi înainte de a muri. N-am deschis plicul, m-am gândit că te va interesa mai degrabă pe dumneata.” Așa! Acum semnează!

Thalia puse hârtia într-un plic, apoi împreună cu fotografia într-un plic mai mare.

— Scrie adresa! Aici în colț scrie: „De la Jack Beardmore” și mai jos: „fotografie, foarte urgent.”

Cu plicul în mână Thalia se îndreptă spre ieșire.

— Te voi vedea mâine, domnule Beardmore, dacă... mai ești în viață! Jack încercă să râdă. Însă fața ei tristă și buzele tremurânde îi tăiară orice poftă de râs.

38. Arestarea Thaliei.

Trecuseră șapte zile de la ședința cabinetului și guvernul era departe de a îndeplini condițiile „Cercului purpuriu”. Dimpotrivă, dădu de înțeles în cuvinte ferme și clare că înțelege să refuze orice dialog cu Cercul.

În aceeași zi după masă, domnul Raphael Willings se pregătea să primească o vizită. Casa lui din Onslow Gardens merita să fie văzută. Colecțiile lui de zale, săbii, pietre scumpe și gravuri erau cunoscute în toată lumea. Însă îl interesa mai puțin colecția la ora asta. Aștepta o fată frumoasă despre care aflase tot felul de lucruri curioase, nu îndeajuns ca să-l sperie, însă. Dimpotrivă, aștepta vizita cu și mai mare interes.

Și ce dacă era hoată? Putea să ia orice săbii dorea, orice piatră și orice gravură dacă era amabilă și înțelegătoare!

Thalia fu întâmpinată de un servitor cu accent străin. Își aminti că auzise că Willings ținea numai servitori italieni. Fu condusă într-o cameră cu ferestre mari, larg deschise. Se așteptase la o măsuță aranjată pentru un tête-à-tête.

Willings apărură după câteva momente și o salută entuziast:

— Mâncați, beți și vă înveseliți – mâine vom muri! Dacă nu cumva chiar astăzi, zise el. Ai auzit, domnișoară, ultima veste? Eu sunt cea mai nouă jertfă a Cercului! Dumneata probabil nu citești ziarele și n-ai auzit despre această ilustră societate a Cercului purpuriu. Da, dintre toți colegii mei am fost ales eu, pour encourager les autres!

Thalia se miră de calmul lui Raph Willings.

— Cum tragedia se va întâmpla chiar azi, te-aș ruga, domnișoară, să fii drăguță...

Se auzi o bătaie în ușă. Intră un servitor, spuse ceva în italiană. Raphael aprobă.

— Mașina mea așteaptă la poartă, te rog să-mi faci plăcerea de a lua ceaiul cu mine la moșie. Ajungem acolo într-o jumătate de oră.

Thalia nu se aștepta la această schimbare de program.

— Unde se află proprietatea dumatăle?

El îi explică și-i vorbe înfierbântat despre frumusețile peisajului în Hartfordshire.

— Aș fi preferat să iau ceaiul aici, spuse Thalia.

— Crede-mă, domnișoară, că nu mă sperie amenințările Cercului.

Onslow Gardens e un paradis cu o vizită atât de delicioasă. Însă poliția a fost aici și mi-a întors pe dos toate planurile. La început mi-au sugerat să te primesc într-un loc public. Până la urmă au acceptat varianta mea. N-o să ne stricăm ziua asta frumoasă pentru atâta lucru, nu-i așa? Aș fi foarte dezamăgit dacă m-ai refuza. Am trimis doi servitori înainte care au pregătit totul. Cred că-ți voi arăta cea mai frumoasă căsuță din jurul Londrei.

— Bine, zise Thalia rămânând să-l aștepte pe Willings să transmită ultimele instrucțiuni. Privi cu interes peretele acoperit cu arme orientale, absolut minunate.

— Nu-i așa că-s frumoase? zise Raphael care revenise în încăpere. Îmi pare rău că nu pot să-ți povestesc istoria fiecărei arme din colecție. Ei, dar unde-i pumnalul asirian?

Pe perete era un loc gol. Rămăsese doar eticheta prinsă de postav.

— Și eu m-am întrebat, zise Thalia.

Willings se încruntă:

— Poate l-a luat vreun servitor, deși am dat ordin să nu fie atinse decât în prezența mea. Voi cerceta la înapoiere, mai spuse conducând-o apoi la mașină.

Thalia putu constata că pierderea armei îl neliniștea. Buna dispoziție se alterase.

— Nu înțeleg. Ieri era încă acolo, i-am arătat-o lui Sir Thomas. Nici un servitor n-ar cuteza să se atingă de arme.

— Au fost și străini în cameră?

— Numai domnul de la Poliție și sunt sigur că el nu l-a luat, zâmbi strâmb Willings. Nu, altceva e la mijloc. Dar să uităm deocamdată!

În restul drumului reuși să fie atent, amabil, chiar, dacă nu vesel. Se purta ca un om bine crescut față de un musafir stimat.

Willings nu exagerase deloc: casa de pe Hatfield Road se afla la trei mile de șoseaua principală, într-o pădurice și era, într-adevăr, frumoasă.

— Am ajuns! exclamă Willings, ajutând-o să coboare. O conduse printr-un hol lambrizat într-un salonaș mobilat splendid. Masa de ceai era deja aranjată. Nu se vedea nici un servitor.

— Și acum, draga mea, suntem, în fine, singuri-singuri!

Tonul lui, atitudinea se schimbaseră brusc. Se apropia momentul critic, gândea Thalia. Se străduia să se poarte cu detașare și calm. Turnă ceaiul. Se aplecă și-i așeză o ceașcă în față, pe măsuță. El profită de ocazie și o sărută. În clipa următoare o cuprinse în brațe. Thalia nu se apăra deloc. Îl privea fix în ochi.

— Vreau să-ți spun ceva!

— Poți să-mi spui ce vrei, drăguț! zise îndrăgostitul ținând-o în brațe și privindu-i ochii.

Thalia nu mai apucă să spună ce vroia: gura îi fu acoperită de buzele lui lacome. Cu o mișcare de „jiu-jiț”, învățată la școală, ea încercă să-și strecoare brațul între ei, să-l îndepărteze. Willings cunoștea, însă, figura și o pară ușor. Thalia simți că o conduce înspre un paravan amenajat într-un colț al salonului pe care îl observase de cum au intrat. Thalia nu țipa și Willings o găsi mai docilă decât se aștepta. De două ori încercase să vorbească, de două ori îi astupase gura cu săruturi pătimășe. Apropiindu-se de perdele, ea se zbătu și mai puternic să scape din brațele lui. Deodată scoase un țipăt de groază.

Cei doi servitori italieni erau în bucătărie, nu departe de salon. Auziră țipătul, se priviră înspăimântați și alergară într-acolo. Deschiseră ușa. Îl văzură imediat pe Willings prăbușit lângă paravan, cu fața în jos. În umărul strâng avea înfipt pumnalul asirian. Lângă el – o fată cu obrazul alb, privindu-l. Unul dintre servitori scoase pumnalul din rană și-și duse stăpânul pe canapea. Rănitul gemea. Celălalt servitor alergă la telefon. Între timp se străduia să oprească sângele spunându-i fetei cuvinte de neînțeles pentru ea. Părea că nici nu-l aude măcar.

Ca prin vis, părăsi camera, traversă holul și ieși în curte. Mașina lui Willings era trasă la scară. În jur, nimeni și nici șoferul nu se zărea. Thalia își reveni încet, urcă la volan și porni motorul. Cu o viteză nebună pomi spre ieșirea din parc. Porțile de fier erau închise. Nu avea timp de pierdut. Accelerează și trecu prin poartă cu toată forța. Auzi sticla parbrizului sărind în țândări. Ajunse pe șosea cu farurile sparte, cu o aripă atârând ca o zdreanță. Însă motorul funcționa și Thalia zbură, cu un curaj nebun, spre Londra.

Portarul casei nu o recunoscuse – era desfigurată de spaimă și agitată.

— Nu te simți bine, domnișoară? o întrebă el conducând-o la ascensor.

Ea nu răspunse. Ajunsă în apartament alergă la telefon și formă un număr. Povesti încurcat, printre suspine, ce s-a întâmplat. Cel care o asculta abia reușea să priceapă istoria.

— Gata, nu mai pot! zicea Thalia. Nu mai pot face nimic! A fost oribil!

Puse receptorul la loc și trecu în dormitor. Simțea o încordare gata să pleznească în orice clipă. Se stăpâni din răspuțeri. Avu nevoie de câteva ore ca să-și revină.

Seara, când Yale veni s-o vadă, Thalia își recăpătase încrederea în sine, sângele rece. Era calmă și obraznică.

— Ce onoare neașteptată, zise ea rece. Cine e prietenul dumitale?

Se uita la bărbatul care îl însoțea pe Yale.

— Thalia Drummond, zise Yale, grav, am un mandat de arestare pentru dumneata.

Thalia ridică sprâncenele:

— Se pare că sunt mereu pe mâinile poliției. Acum de ce mai sunt acuzată?

— Tentativă de omor asupra lui Raphael Willings. Îți atrag atenția că tot ce vei spune de aici înainte va putea fi folosit împotriva dumatăle.

Celălalt bărbat făcu un pas înainte și o prinse de braț. Thalia urma să-și petreacă noaptea într-o celulă la poliția din Marylebone.

39. Măncarea deținuților

— Cum s-au petrecut lucrurile de fapt mai e de aflat, zise Yale. Parr îl asculta tăcut și foarte atent. Am ajuns la Onslow Gardens, continuă Yale, puțin timp după plecarea celor doi. Servitorii nu prea vroiau să-mi răspundă la întrebări, dar am aflat, totuși, că au plecat la moșia lui. Am impresia că ea s-a prefăcut că nu pleacă de bunăvoie. Tot timpul am bănuț-o pe Thalia Drummond că e mai mult decât un membru obișnuit al Cercului. Eram, desigur, consternat și am plecat repede spre Hartfield unde am ajuns când ea părăsea casa. A fugit cu mașina lui Willings trecând prin poartă. Este extraordinar câtă nepăsare poate să existe în fata asta!

— Cum se simte Willings?

— O să-și revină. Rana e superficială. Important e că totul a fost premeditat. Willings observase dispariția pumnalului înainte de a pleca spre moșie. Thalia rămăsese singură în camera colecției de arme. El bănuiește că fata avea pumnalul ascuns în manșon. E neverosimil. Despre momentele dinaintea atentatului nu-mi poate povesti nimic clar.

— Hm, făcu Parr. Cum arăta camera?

— Un salonaș drăguț în legătură cu o încăpăre pe care Willings o numește „camera turcească”. O imitație admirabilă de interior oriental. Pot să-mi imaginez cam cum s-au petrecut lucrurile... Willings nu se bucură de un renume prea bun. Camera turcească este despărțită de salon printr-un paravan, o perdea. În apropierea acestei perdele a fost găsit.

Parr era așa de cufundat în gânduri că Yale crezu o clipă că a adormit. Dar nu, inspectorul era foarte treaz. Era convins că Yale va culege din nou toată gloria. De fapt, nu-l invidia. Reflectă cu voce tare:

— Toți criminalii celebri cad din cauza unei mici greșeli, zise cu un ton de oracol.

Yale zâmbi:

— Greșeala în această ultimă ispravă a fost că nu l-a ucis pe Willings! E un om antipatic. Absența lui ar fi fost cel mai ușor suportată. Cu toate acestea mă bucur că au ratat.

— Eu nu mă gândesc la Willings, răspunse Parr, ridicându-se încet. Mă gândesc la o mică minciună pe care mi-a spus-o un bărbat care se cuvenea să fie mai bine informat.

Cu aceste cuvinte misterioase Parr plecă să-l caute pe Jack, să-i povestească ultimele evenimente. Era semnificativ că Jack era primul om pe care s-a gândit să-l informeze despre arestarea Thaliei. Ținea la Jack și știa mai bine decât Yale cât de mare lovitură va fi pentru tânăr fața Thaliei. Fiindcă Jack o iubea.

Se dovedi că Jack aflase deja vestea din ziarele de seară și, când ajunse Parr, era în culmea disperării.

— Trebuie să aibă cei mai buni avocați, hotărî el. Nu știu dacă mă pot încrede în dumneata, Parr. Faci parte, oricum, din tabăra adversă.

— Sigur, recunosc Parr. Însă am și eu un fel de stimă pentru Thalia Drummond.

— Dumneata? se miră Jack. Credeam că...

— Sunt și eu om. Un criminal nu e altceva decât un criminal. Niciodată nu am simțit mânie sau ură față de oamenii pe care i-am arestat. Otrăvitorul Truland, de pildă, pe care l-am dus la spânzurătoare, a fost unul dintre cei mai simpatici oameni pe care i-am cunoscut. Până la urmă mi-a fost chiar drag.

Jack se cutremură.

— N-o pune pe Thalia alături de acești criminali, zise supărat. Crezi, într-adevăr, că ea ar putea fi conducătoarea „Cercului purpuriu”?

Parr își țuguie buzele:

— Dacă ar veni cineva la mine și mi-ar spune că arhiepiscopul e șeful, nu m-aș mira... Când afacerea va fi dezlegată vom avea cu toții surprize, te asigur. Eu am început cercetările bănuind pe toată lumea: pe dumneata, pe Marl, pe comisar, pe Yale și pe Thalia.

— În cazul acesta ai putea fi chiar dumneata mizerabilul, reuși să zâmbească Jack.

Parr nu discută această posibilitate.

— Mama crede... începu Parr.

Jack izbucni în râs:

— Bunica dumitale trebuie să fie o persoană admirabilă. Are păreri personale despre „Cercul purpuriu”, presupun!

— Le are, te asigur, încă de la prima crimă. A pus de fiecare dată degetul pe rană. Cele mai bune idei de la ea le-am avut... adică toate!

Jack zâmbi, dar îl compătimea. Acest om atât de puțin dotat pentru profesiunea sa a reușit să se ridice pe un post înalt prin tenacitate și perseverență. Acum îl șoca faptul că tot felul de oameni capabili își băteau capul să-l descopere pe criminal, iar Parr vorbea cu gravitate despre sfaturile primite de la bunică.

— Trebuie să vin s-o mai văd pe mătușa dumitale, zise Jack.

— Acum e la țară. Sunt singur. Vine o femeie să-mi facă, în fiecare dimineață, curat. Seara e pustiu, nici nu-mi vine să spun „acasă”.

Jack se bucură că vorbeau despre ceva așa de pașnic. Era o ușurare pentru sufletul lui tulburat. Avea sentimentul că o seară petrecută în tovărășia atotștiutoarei bunici a lui Parr l-ar ajuta să gândească normal.

Parr trecu la probleme mai serioase:

— Thalia Drummond va fi ținută în arest preventiv.

— Nu e posibil să fie eliberată pe cauțiune?

— Nu. Va fi dusă la închisoarea Holoway. N-o să-i strice, adăugă spre nemulțumirea lui Jack care avea o dovadă în plus că inspectorul e un om fără inimă.

— Este o închisoare dintre cele mai bune. Se poate bucura și ea de puțină liniște, mai spuse Parr.

— Cum de a arestat-o Yale? Credeam că e treaba dumată!

— Eu i-am dat ordin. Acum lucrează oficial pentru noi și era în temă.

A doua zi la judecătorie totul a decurs cum prezisese în ajun Parr. Fură ascultați martorii și Thalia dusă în arest preventiv.

Sala de ședințe era arhiplină. Mulțimea era atrasă de senzaționalul acestui caz. Erau mulți și pe stradă, lângă clădire.

Willings nu asista la dezbateri fiind prea slăbit. Însă nu atât de slăbit încât să nu-și poată da demisia din cabinet ca urmare a interpelării primului ministru. Era căzut în dizgrație. Chiar și partizanii lui politici erau scârbiți de declarațiile lui. A dus la moșie o fată tânără, a încercat să o violeze și a fost rănit. Povestea suna scârbos. Se blestema singur pentru prostia lui.

Parr făcu o vizită fetei la închisoare. Thalia nu-l primi decât în prezența supraveghetorei.

— Mă vei ierta, domnule Parr, se explică ea. Nu te primesc singură fiindcă destui tineri plini de speranțe ai Cercului au murit prematur primind vizita unor funcționari de la poliție în celulele lor.

— Singurul pe care-l știu e Sibly, zise Parr.

— Un exemplu strălucit de lipsă de prevedere, zâmbi ea larg. Ei, ce vrei cu mine?

— Aș vrea să aud de la dumneata ce s-a întâmplat când ai fost în vizită la Onslow Gardens.

Thalia îi povesti amănunțit.

— Când ai observat că pumnalul dispăruse?

— În timp ce mă uitam prin cameră în așteptarea lui Willings. Apropo, cum îi merge?

— Bine. Își revine curând, din păca..., adică, din fericire, vreau să spun! Willings abia atunci a observat dispariția pumnalului?

— Da.

— Aveai manșonul la dumneata?

— Da. Acesta ar fi locul în care am ascuns pumnalul, nu?

— Aveai manșonul pe mână și când ai intrat în casa din Hartfield?

— Da.

Inspectorul se ridică în picioare.

— Mâncare ai destulă?

— Da. Mâncarea deținuților îmi va face bine, mulțumesc. N-aș vrea ca, din prietenie deplasată, cineva să-mi trimită mâncare de afară – așa cum se obișnuiește destul de frecvent în arestul preventiv.

Parr își frecă bărbia:

— Cred că ai dreptate.

40. Evadarea.

Atentatul împotriva lui Willings produse panică în guvern. Cât de mare e spaima avea să afle Parr de la Direcția Poliției. Primul ministru era îngrijorat pe bună dreptate. „Cercul purpuriu” n-a precizat când și contra cui va da a doua lovitură.

Convorbirea inspectorului cu primul ministru a durat două ore. După aceea a avut loc o ședință a cabinetului.

Ziarele scriau că viața primului ministru e în pericol. Știrea nu era nici confirmată, nici dezmințită.

Seara, când Yale se întoarse acasă, Parr îl aștepta în fața ușii.

— Ce-i nou?

— Am nevoie de ajutorul dumitale, zise Parr.

Nu continuă ce avea de spus decât când se văzu așezat în fața căminului lui Yale:

— Știi că trebuie să ies din Poliție și prim ministrul se întreabă dacă n-ar fi mai bine să plec mai devreme decât plănuisem. Cabinetul a format o comisie de cercetare a metodelor de lucru ale Poliției. Comisarul m-a rugat să asist mâine seară la o consfătuire neoficială acasă la primul ministru.

— De ce?

— Ca să fac un raport, zise Parr posomorât. Să le explic ce măsuri am luat contra „Cercului purpuriu”. Am avut procură extraordinară și nu am fost obligat să comunic membrilor guvernului tot ce am descoperit. Însă am intenția s-o fac vineri seara și pentru asta am nevoie de ajutorul dumitale.

— Îl ai, zise Yale.

— Sunt încă multe lucruri enigmatice. Încetul cu încetul le voi descurca. Am bănuiala că cineva de la Direcția Poliției lucrează cu „Cercul purpuriu”.

— Este și părerea mea, se grăbi să-l aprobe Yale. Dar pe ce te bazezi?

— Ei, să-ți dau un exemplu. Tânărul Beardmore a găsit printre hârtiile tatălui său o fotografie pe care mi-a trimis-o. A ajuns cu sigiliul neatins. Când am desfăcut plicul, înăuntru era un carton gol. Jack mi-a spus că i-a dat Thaliei Drummond plicul să-l pună în cutia de poștă. El jură că stătea pe treapta casei și o privea pe Thalia cum pune scrisoarea peste drum, în cutie. Dacă ăsta e adevărul, atunci la Poliție s-a întâmplat ceva cu plicul, nu?

— Ce fel de fotografie era? întrebă Yale, curios.

— Era fotografia unei execuții sau a condamnatului Lightman. Bătrânul Beardmore a primit-o în preziua morții sale. Se pare că victimelor „cercului purpuriu” li se întâmplă multe în preziua morții! Jack a găsit-o și a trimis-o...

— Prin Thalia Drummond! zise Yale cu subînțeles. Cred că nu cei de la Direcție sunt vinovați. Fata asta e mai amestecată decât crezi dumneata. Astă seară i-am percheziționat casa și uite ce am găsit!

Ieși câteva clipe și se întoarse cu un pachet învelit în hârtie cenușie. Îl desfăcu. Inspectorul rămase înmărmurit. În pachet se aflau o mânășă și un cuțit lung și lat.

— E perechea celei găsite la Froyant și cuțitul e identic cu celălalt.

Parr cercetă mai atent mănua.

— Da, așa-i. Aceasta e pentru dreapta și cea de la Froyant era pentru stânga. E o mănua uzată, de automobilist. Cine o fi fost proprietarul? Yale, încearcă-ți puterile psihometrice!

— Le-am încercat deja, zise Yale. Însă mănua a trecut prin atâtea mâini încât impresiile sunt șterse. Oricum, Thalia e amestecată până în gât. Sunt gata să te ajut!

— Vreau să fii de față și să completezi raportul meu de câte ori ești în stare. Apoi, aș vrea să fie acolo și mama.

— Mama? se miră Yale.

— Bunica mea, zise Parr liniștit. În afară de dumneata și de mine, e singurul detectiv capabil.

Pentru prima dată Yale avu motive să creadă că lui Parr nu-i lipsea simțul umorului.

Știrile senzaționale se țineau lanț. Însă niciuna, probabil, nu fu atât de uluitoare ca aceea pe care Derrick Yale o citi la micul dejun în ziarul de dimineață, pe prima pagină: „Thalia Drummond a evadat!”

În romane se întâmplă adesea evadări. Se știe, apoi, că din teribilul Dartmore mai scapă din când în când câte unul, dar e curând adus înapoi. Niciodată, însă, nu s-a întâmplat ca să evadeze vreo femeie de la Holloway. Și totuși, când supraveghetoarea deschise ușa celulei, Thalia Drummond dispăruse.

Era greu să-l scoți din fire pe Derrick Yale. La această știre, însă, rămase ca trăsniț. Citi descrierea evadării, cuvânt de cuvânt. Enigma nu se lăsă dezlegată. Scria negru pe alb: „Din cauza gravității acuzației au fost luate măsuri excepționale de pază. Patrula a fost dublată și verificarea s-a făcut nu din oră în oră, ci din jumătate în jumătate de oră, prin sondaj. La ora 3 noaptea supraveghetoarea a privit în celulă și a văzut că deținuta era acolo. La ora 6, însă, Thalia Drummond dispăruse. Gratiile de la fereastră erau intacte, ușa nu părea forțată.

Cercetările n-au dat nici un rezultat. N-a fost descoperită nici o urmă. E greu de crezut că a putut evada trecând prin cele șase uși, toate încuiate, niciuna forțată, și prin fața logiei portarului. Această evadare este o nouă dovadă a calităților supranaturale ale „Cercului purpuriu”, tocmai acum când viața primului ministru este în pericol.”

Yale se uită la ceas. Era unsprezece și jumătate. Se uită la ziar. Servitorul îi adusese o ediție de seară. Într-o clipă fu îmbrăcat și alergă la Direcția Poliției. Îl găsi pe Parr în cea mai bună dispoziție în ciuda împrejurărilor prea puțin vesele.

— E de necrezut, Parr. E imposibil! Trebuie să aibă prieteni și la închisoare.

— Asta-i părerea mea, zise Parr. I-am spus-o chiar cu aceste cuvinte și comisarului. Altfel nu se poate explica evadarea.

Yale îl privi cu neîncredere. Parr i se păru ușuratic și superficial.

41. Cine este Cercul purpuriu?

Yale nu putu afla alte amănunte. Luă o mașină și plecă la biroul său din City pe unde nu mai trecuse de vreo două zile. Evadarea Thaliei era un lucru mai important decât credea Parr. Parr! O idee groaznică se născu în mintea lui Yale. John Par! acest om liniștit, cu figură stupidă – nu, era imposibil! Trecu în revistă toate împrejurările, apoi declară: „Imposibil!”

Urcă încet scările, fără a mai recurge la ascensor. Primul lucru pe care-l observă fu cutia de poștă complet goală. Era o cutie mare, cu clape, astfel construită că nu putea ajunge nimeni la conținut. Cu toate acestea cutia era goală! Nu era înăuntru nici măcar o reclamă.

Descuie și intră în camera lui. Se opri după primul pas. Sertarele biroului erau deschise, de asemenea dulăpiorul de oțel. Avea și o despărțitură secretă pe care numai un expert ar fi putut-o găsi. Acolo ținea documentele confidentiale referitoare la Cercul purpuriu. Era goală și aceea.

Se așează pe un scaun cu privirea ațintită pe fereastră. Bănuia cine era „expertul”, nici nu era greu. Bănuielile sale fură întărite de portar.

— Da, domnule, secretara dumneavoastră, domnișoara aceea frumoasă, a fost astăzi de dimineață aici. A stat cam un ceas și a plecat.

— Avea o geantă?

— Da, domnule.

— Mulțumesc, zise Yale și plecă la Poliție să-i povestească flegmaticului Parr despre sertare răscolite și documente furate.

— Acum, Parr, vreau să-ți spun ceva ce n-am vorbit cu nimeni, nici măcar cu comisarul. Noi presupunem că șeful e un bărbat. Știu că Thalia s-a întâlnit cu omul din mașină, care i-a dat tot felul de instrucțiuni. Însă, mai știu că omul din mașină nu e șeful. E un agent ca oricare altul care primește ordine de la adevăratul șef care e... Thalia Drummond!

— Pentru Dumnezeu! exclamă inspectorul.

— Te-ai mirat c-am angajat-o la mine? Ți-am spus de atunci că ea ne va duce la Cerc. Și am avut dreptate.

— Dar atunci, de ce ai concediat-o?

— Fiindcă s-a făcut vinovată de ceva pentru care de obicei secretarele sunt concediate. Dacă n-o făceam își dădea seama că am un motiv serios s-o țin în continuare. M-am ostenit degeaba! Treaba pe care a făcut-o azi în birou dovedește că știa prea bine ce-i în capul meu! râse Yale galben. Fața i se întunecă din nou și continuă cu asprime: Dacă vei povesti primului ministru și prietenilor lui o istorie interesantă, te asigur că nici ce voi spune eu nu te va lăsa rece!

— Nimic din ce spui dumneata nu mă surprinde vreodată, zise Parr.

A treia surpriză îl aștepta pe Derrick Yale acasă. Prima neregulă fu că femeia de serviciu nu mai era acolo, deși trebuia să stea până la 9 seara și era abia 6. Aprinse lumina și trecu dintr-o cameră în alta. O singură încăpere fusese răscolită însă minuțios. Nu mai era nevoie să caute femeia ca să afle ce

s-a întâmplat. A fost îndepărtată în vreun fel din casă, cu vreun mesaj ca din partea lui, după care Thalia Drummond a putut scotoci în liniște.

„Iscusită femeie!” se gândi Yale nu prea supărat. Admira inteligența chiar și îndreptată împotriva lui. Thalia nu pierdea vremea degeaba. În douăsprezece ore evadase, îi scotocise biroul și casa și, firește, ascunsese la loc sigur documente de cea mai mare însemnătate în legătură cu Cercul.

Yale se îmbracă încet și se gândi la ce avea să urmeze. Era sigur de sine. Peste douăzeci și patru de ore Parr va fi un om distrus. Dintr-un sertar scoase un revolver, îl privi o clipă și-l strecură în buzunar. Va fi un sfârșit senzațional al vânătorii după „Cercul purpuriu”, un sfârșit la care nu se așteaptă nimeni.

Acasă la primul ministru, întâlni un vizitator a cărui prezență nu și-o putea explica. E adevărat că Jack Beardmore a avut mult de suferit de pe urma Cercului, însă la ultimele evenimente nu luase parte.

— Cred că ești surprins să mă găsești aici, domnule Yale, îl întâmpină râzând Jack. Nu poți fi, însă, mai uimit decât mine de când am primit invitația de a lua parte la ședința cabinetului.

— Cine te-a invitat? Parr?

— A, nu, secretarul primului ministru. Însă nu-i exclus ca Parr să fi avut un amestec. Nu te sperie această societate?

— Nu prea, râse Yale.

Un tânăr secretar se apropie și îi conduse spre un salon somptuos unde vreo duzină de domni stăteau de vorbă, grupați.

Primul ministru se apropie să-l salute pe detectiv:

— Inspectorul Parr încă n-a sosit. Se întoarce spre Jack: Cred că sunteți domnul Beardmore, nu-i așa? Inspectorul a insistat foarte mult să fiți de față. Cred că va aduce lumină în împrejurările misterioase care au provocat moartea tatălui dumitale. Mi-a fost bun prieten...

În acest moment intră Parr. Purta un frac care văzuse vremuri mai bune cu un guler și o cravată de modă veche. Arăta desuet în această societate distinsă. Îl însoțea comisarul Morton care îl luă deoparte pe prim ministru și șoptiră împreună câteva timp. Comisarul se apropie apoi de Yale:

— Ai vreo idee despre raportul pe care vrea să-l facă Parr? Am crezut că va face un raport general, dar se pare că inspectorul vrea să prezinte istoria „Cercului purpuriu”. Sper să nu-și dea în petec!

— Nu cred că e cazul să vă temeți de așa ceva! se auzi vocea calmă a lui Jack.

Comisarul se întoarce întrebător spre el. Yale le făcu cunoștință.

— Sunt de acord cu dumneata, Jack, zise apoi Yale. Nu mă tem deloc. Parr nu se va încurca. Dimpotrivă, va umple câteva lacune și va stabili niște legături între evenimente. Eu sunt gata să completez.

Prim ministrul rugă lumea să se apropie.

— Dacă nu aveți nimic împotriva, zise Parr, aş rămâne unde mă aflu. Nu sunt bun orator și aş vrea să vă spun povestea nu de la tribună, ci ca și cum aş vorbi cu fiecare dintre dumneavoastră în parte.

Tuși scurt și începu. Primele fraze fură destul de împiedicate, cu pauze și ezitări. Se încălzi curând și cuvintele îi veniră mai ușor pe buze:

— „Cercul purpuriu” e un om cu numele de Lightman, un criminal care a fost condamnat la moarte în Franța și care, întâmplător, a scăpat de ghilotină. Numele întreg este Ferdinand Walter Lightman și avea în ziua execuției douăzeci și trei de ani. A fost deportat la Cayenne de unde, omorând un gardian, a evadat. Se crede că a fugit în Australia. Un bărbat cu semnalmente lui a lucrat optsprezece luni la un negustor în Melbourne și apoi doi ani și jumătate la un colonist. A părăsit Australia din cauza unui mandat de arestare pentru șantaj. Ce s-a întâmplat pe urmă cu el nu știu. A apărut, însă, în Anglia un șantajist cu numele de „Cercul purpuriu”. Și-a adunat cu răbdare o mulțime de complici care nu se cunoșteau unii pe alții. Căuta oameni cu funcții importante care fie că aveau nevoie de bani, fie că tremurau pentru abuzurile săvârșite. Bărbați și femei, deopotrivă. Noii recrutați erau urmăriți atent înainte de a fi contactați. Întâlnirea avea loc într-o mașină închisă, condusă de „Cercul purpuriu”. Punctul de întâlnire preferat: una dintre piețele Londrei, cu mai multe ieșiri spre străzi prost luminate. Știți, domnilor, că cele mai prost luminate sunt piețele înconjurată de mari case particulare. O altă categorie de care se folosea „Cercul purpuriu” erau oamenii cu cazier. Așa a fost atras Sibly marinarul. Acesta fusese deja bănuț de o crimă, era tocmai bun pentru scopurile Cercului. Tot așa fu atrasă și Thalia Drummond, o hoată și tăinuțoare de hoți. Așa fu găsit cel care l-a ucis pe directorul Căilor ferate. Brabazon fu cooptat și adus la ruină. Ar fi pățit la fel și Marl dacă n-ar fi avut ghinionul de a fi fost complicele lui Lightman la crima pentru care fusese condamnat la moarte. Marl l-a recunoscut imediat pe Lightman și a trebuit, așadar să dispară. Marl a fost ucis într-un mod de-a dreptul genial. „Cercul purpuriu”, domnilor... continuă Parr.

— De ce se numea Cercul purpuriu? întrebă Yale.

— Se numea „Cercul purpuriu” fiindcă așa îl porecliseră camarazii din închisoare. Avea în jurul gâtului un semn roșu, din naștere... Să nu faci o mișcare că trag! strigă deodată Parr.

Revolverul Webley, de calibru mare, era îndreptat spre... Derrick Yale!

— Sus mâinile! zise Parr.

Se apropie brusc de Yale și-i smulse gulerul înalt.

Toți rămaseră înmărmuriți. Roșu ca sângele, un cerc înconjura gâtul lui Yale.

42. „Mama”

Apărură trei polițiști. Îl legară de mâini și de picioare. O mână îi scoase din buzunar revolverul. Fu ridicat.

Inspectorul Parr își șterse sudoarea de pe frunte și se uită la auditoriul uimit.

— Domnilor, dacă-mi îngăduiți, am să vă povestesc mâine sfârșitul.

Îl înconjură cu tot felul de întrebări. El răspundea monosilabic.

— A trecut prin momente grele, zise comisarul Morton. Nimeni n-o știe mai bine ca mine. Ascultați-i rugămintea, domnule prim-ministru. Lăsați continuarea pe mâine.

— Poate vii la dejun, domnule Parr, zise prim-ministrul.

Parr acceptă invitația. Luă brațul lui Jack și părăsi salonul. Îl aștepta o mașină. Îl împinse pe Jack înăuntru și urcă alături.

— Am impresia că visez, zise Jack. Derrick Yale! Imposibil! Și totuși...

— Ah, e foarte posibil, îl asigură Parr râzând.

— Atunci... el și Thalia lucrau împreună?

— Sigur.

— Dar cum ai descoperit toate astea, domnule Parr?

— Mama m-a pus pe drumul cel bun. Nici nu-ți dai seama ce bătrânică dibace e. Aseară mi-a spus...

— S-a întors, deci?

— Da, s-a întors. Aș vrea s-o cunoști. E foarte încăpățânată și gata să contrazică pe toată lumea, dar las mereu după ea.

— Așa am să fac și eu, zise Jack. Crezi, într-adevăr, că e încheiat cazul Cercului?

— Sunt foarte sigur. Tot așa de sigur cum sunt că ești acum, aici, cu mine în mașină și că bunica mea e cea mai înțeleaptă bunică din lume.

Jack tăcu o vreme.

— Thalia e, deci, și mai implicată în afacerea asta decât credeam. Yale n-o va cruța deloc în timpul anchetei.

— Categorie nu, zise Parr. Dar ce te frământă atât această Thalia Drummond?

— O iubesc, afurisitul! izbucni Jack și-și ceru imediat scuze, rușinat.

— Domnule Beardmore, ascultă-mă pe mine! Uit-o pe Thalia Drummond și dacă ai prea multă iubire în tine, dă-o mamei!

Jack avu poftă să spună ceva nu tocmai amabil despre această bunică, dar se abținu.

Locuința inspectorului era la etajul întâi. Parr o luă înainte și deschise ușa.

— Hei, mamă! strigă din prag. L-am adus pe Jack Beardmore să te cunoască.

Se auzi un țipăt scurt.

— Hai, domnule Jack, vino s-o cunoști pe mama.

Jack intră în încăpere și se opri ca trăsnet. În fața lui stătea o fată zâmbitoare, cam palidă și obosită, dar... era... visa sau înnebunise?!... era Thalia Drummond!

— Tată, ziceai că-l aduci pe comisarul Morton, îl muștră Thalia.

— Tată? murmură Jack. Parcă vorbeai de o bunică?!

Thalia îi mângâie mâna.

— Tata a făcut o glumă proastă. Acasă mi se zicea „mama” fiindcă eu l-am îngrijit pe tata după moartea bieteii mele mame. Povestea cu bunica a fost o prostie. Iartă-l!

— Tatăl dumitale? repetă, perplex, Jack.

— Da. Thalia Drummond Parr e numele meu întreg. Bine că nu ești polițist. Ai fi făcut cercetările și ai fi descoperit adevărul prea repede... Ei, haideți să mâncăm. Eu am făcut mâncarea, domnule Jack.

Jack nu avea poftă de mâncare. Vroia să audă povestea pe îndelete. Thalia îi satisfăcu dorința:

— Când au fost comise primele crime ale „Cercului purpuriu” și dosarul a fost incredințat tatei, știam cât de greu are să-i fie și cât de ușor se putea întâmpla să dea greș cu un criminal atât de abil. Tata are destui dușmani și la direcție. Comisarul chiar l-a sfătuit să nu accepte cazul. Comisarul e nașul meu și are multă grijă de noi. Tata însă n-a renunțat cu toate că am impresia că a regretat curând.

Eu m-am interesat întotdeauna de criminalistică. Tata descoperise stilul de lucru al Cercului, interesul lui pentru oameni certați cu legea, așa că m-am hotărât să mă strecur în lumea lor. Tatăl dumitale a primit înștiințarea cu trei luni înainte de moarte. Atunci m-am angajat și eu secretară la Froyant fiindcă erați vecini. El era prieten cu tatăl dumitale și aveam, astfel, prilejul să vă observ. Am încercat să găsesc o slujbă chiar la tatăl dumitale, dar n-am reușit. Mai oribil este că eram în pădure când a fost omorât. N-am văzut cine a tras, dar am alergat imediat acolo și am văzut că nu se mai putea face nimic. Te-am văzut venind în fugă și am dispărut cu atât mai mult cu cât aveam și un revolver în mână. Am zărit un om furișându-se prin pădure și l-am urmărit, însă l-am scăpat din ochi. După moartea tatălui dumitale nu mai aveam ce face la Froyant. Trebuia să mă apropiu și mai mult de cerc. Cel mai bun mijloc era să am de-a face cu poliția cât mai spectaculos. N-a fost o coincidență că am ieșit din casa de amanet tocmai când treceați pe acolo. Tata a aranjat întâlnirea. Și când m-a numit hoată și escroacă, a făcut-o pentru a-i trezi interesul lui Derrick Yale, alias Lightman. Nu era pericol să fiu închisă fiindcă nu aveam antecedente. Dar s-a făcut valvă. După câteva zile, așa cum prevăzusem, am primit convocarea la o întâlnire cu șeful. L-am întâlnit în Steyne-Square. Tata era în preajmă. Pe mine m-a urmărit până acasă. N-a fost niciodată prea departe, nu-i așa, tată?

— Da, cu excepția cazului Barnet. Atunci am fost foarte îngrijorat.

— Primisem ordin să mă duc la Brabazon. Yale folosea un membru pentru a-l spiona pe altul. Brabazon a rămas o enigmă pentru mine. Nu eram niciodată sigură dacă e cinstit ori nu și nici nu puteam ști dacă face ori nu parte din bandă. A trebuit să încep din nou să fur ca să-mi păstrez renumele. Misteriosul meu șef îmi făcu o observație, dar povestea îmi folosise: așa am intrat în legătură cu o bandă de răufăcători și am fost la Marisburg Place când a fost ucis Felix Marl. Yale mă împingea pe mine în față ca să atrag bănuielile. Apoi, îmi pregătise un sfârșit frumos. Mi-a poruncit ca, în noaptea când avea

să-l omoare pe Froyant, să fiu în apropiere cu o mânășă și un cuțit aidoma celor care au folosit crimei.

— Cum ai evadat?

Thalia izbucni în râs.

— Cum aș fi putut evada? Directorul mi-a dat drumul și un onorabil inspector m-a condus acasă cu mașina.

— Vezi, trebuia să-l încolțim pe Yale, interveni Parr. Cum a aflat că mama e liberă a început pregătirile de fugă. Când și-a găsit biroul spart a înțeles că în spatele Thaliei e ceva mai înfricoșător decât bănuise vreodată.

43. Sfârșitul istoriei.

A doua zi Jack și Thalia, eroina zilei, se întâlniră la masă la prim ministru. Parr se ținu de cuvânt și termină povestirea:

— Domnilor, dacă vă gândiți bine vă veți da seama că numele lui Derrick Yale a apărut odată cu prima crimă a Cercului. Își deschisese deja un birou în City, a dat anunțuri recomandându-se „detectiv psihometric”, dar nu i-au prea fost încredințate afaceri! De altfel, nici nu avea nevoie de ele. Se pregătea pentru lovitura cea mare. După prima crimă Yale fu angajat de un ziar care avea nevoie de câteva reportaje-șoc. Cine cunoștea mai bine decât el asasinul? Așa că luând în palmă revolverul cu care se trăsese a trimis poliția exact la țintă. Renumele îi crescuseră brusc. Toată lumea vorbea despre el. De aici înainte oricine ar fi avut neplăceri din partea Cercului ar fi apelat la el. Așa a și fost. Sub această mască se apropia de victimele sale, le câștiga încrederea. Știa să fie foarte convingător. Îi putea convinge pe cei amenințați să plătească sumele pretinse ori putea să-i ucidă.

Froyant nu ar fi murit de mâna lui Yale dacă nu făcea cercetările pe cont propriu. Lucrând metodic acesta a ajuns la concluzia că Yale și Lightman sunt una și aceeași persoană. A trimis după noi ca să ne comunice rezultatul cercetărilor sale. Dovadă că se temea erau cele două revolve încărcate care s-au găsit în buzunarele unui om care avea oroare de arme de foc.

Dacă ați citit procesul verbal, vă amintiți că a sunat telefonul, comisarul vrând să-i vorbească lui Froyant. O scuză binevenită pentru Froyant să ne roage să ieșim din încăpere. Eu am ieșit primul. Nu credeam că va cuteza să facă așa ceva. Când am intrat eram cu paltoanele pe noi și Yale își ținea mâna în buzunar. Pe această mână era trasă mânășă lungă și în mână avea și cuțitul cu care l-a ucis.

— De ce purta mânășă? întrebă prim-ministrul.

— Fiindcă eu urma să-i văd mâna imediat după crimă și putea fi pătată de sânge. Când eu mă îndreptam spre ușă, el a înfipt cuțitul drept în inima lui Froyant care a murit pe loc. Și-a scos repede mânășă și a lăsat-o pe birou. Pe urmă, venind spre ușă, continua să vorbească de parcă ar fi vorbit cu Froyant.

Am înțeles ce s-a întâmplat, dar nu aveam dovezi. Pe Thalia a ademenit-o în casă cu intenția de a o acuza pe ea de crimă. Fata, prevăzătoare, a venit doar până în grădină și a plecat presupunându-i intențiile... O să fiu mai scurt! Îl supravegheam și pe James Beardmore, la început, fiindcă specula terenuri și

cunoștea tot felul de oameni, și buni, și răi. În ziua fatală îl aștepta pe Marl pe care nu-l văzuse niciodată. I-a pomenit lui Jack despre această vizită, dar nu în prezența lui Yale care se afla la moșie și el. Când Marl se apropie de castel, ultima persoană din lume pe care și-ar fi dorit s-o întâlnească se afla pe terasă: complicele lui din Toulouse, omul care, în urma trădării sale, fusese condamnat la moarte. Marl l-a zărit doar o clipă și a anunțat că se întoarce în sat și apoi la Londra. Se hotărâse să-l lichideze pe Lightman înainte de a apuca acesta s-o facă primul. Curajul, însă, l-a părăsit. Era un tip laș. A scris o scrisoare și a strecurat-o sub fereastră, Yale a citit-o și a ars-o pe jumătate. Cred că era un fel de târg: mă lași în pace ca să te las și eu. N-avea de unde să știe ce poziție avea Yale. Cuvintele „Bloc B” se refereau, desigur, la închisoarea din Toulouse.

Din acest moment Marl era condamnat. Făcu un mic șantaj pe cont propriu asupra lui Brabazon, agent al Cercului și el. Brabazon, se pare, l-a anunțat pe Yale în ce pericol se află – printr-un mesaj trimis pe adresa unei mici agenții de unde Yale ridica scrisorile către Cerc în calitate sa de detectiv.

Sub motiv că ajuta justiția, el citea primul mesajele fără să bănuiască lumea că el era chiar destinatarul. Brabazon vroia să scape de șantaj. Scosese banii lui Marl cu un cec fals și făcuse toate pregătirile de fugă. După moartea lui Marl, bănuielile cădeau asupra lui. Cercul l-a avertizat că se află în primejdie și că trebuie să se ascundă în casa de pe râu, casa pe care am percheziționat-o noi.

Parr râse: noi, adică Yale. Cu alte cuvinte, el a intrat în camera unde se afla Brabazon și a reapărut zicând că nu e nimeni.

— Cum a fost cu întâlnirea din biroul lui Yale, când a fost atacat? întrebă prim-ministrul.

— O, a fost o înscenare perfectă care m-a derutat pentru moment. Yale și-a pus singur cătușele după ce se legase și înscenase chestia cu cloroformul. Banii îi pusese chiar el într-un plic și le dăduse drumul în cutia de scrisori. Îi pusese pe adresa lui de acasă. Vă amintiți că poștașul a trecut chiar după câteva minute de la atentat? Din nenorocire pentru Yale, Thalia era ascunsă în dulap de unde a asistat la toată comedia. Ea a luat din sertar sticla cu cloroform. Ultima victimă îi poate mulțumi Thaliei că trăiește. Raphael Willings a scăpat cu viață fiindcă devenise agresiv față de Thalia și, pe când se lupta cu el, ea a văzut mâna ieșind din perdele cu pumnalul asirian îndreptat spre ministru. Thalia a reușit să-l ferească pe Willings, așa încât lovitura a fost deviată. Yale era în preajmă, gata să descopere crima ca orice detectiv pe fază. I-a fost foarte greu să dea vina pe Thalia. Yale este extrem de îndemânatic. A dus de nas pe toată lumea, a câștigat încrederea tuturor. A fost chemat la Direcția Poliției la sfatul meu. Așa îi puteau ajunge în mână documente importante care să-l determine să se pripească, să facă un pas greșit. Yale a fost primul care și-a văzut fotografia, viața lui Jack fiind, astfel, salvată.

Mai aveți nelămuriri, domnilor? Eu mai am doar un amănunt de relevat. Acum două zile îi spuneam lui Yale că și cei mai celebri criminali au căzut din pricina unor greșeli ridicol de neînsemnate. Yale a avut impertinența de a-mi

spune că a fost acasă la Willings după ce acesta plecase cu Thalia și că servitorul i-a spus unde sunt. A fost destul. Eu știam foarte bine că nu a fost acolo și că se afla la moșie cu o oră înainte de apariția celor doi servitori italieni, de vreme ce chiar el a sugerat acest loc de întâlnire lui Willings.

— Mă întreb cum am putea-o noi răsplăti pe fiica dumitale, domnule Parr? întrebă primul ministru. În ce te privește nu-i nici o greutate. Tocmai este liber un post de comisar. Însă ce putem să facem pentru domnișoara, în afară de premiul acordat pentru prinderea asasinului?

Se auzi o voce răgușită de emoție:

— Nu e necesar să ne facem probleme din asta. Noi ne vom căsători curând! anunță Jack.

După ce zgomotul felicitărilor se opri, Parr îi șopti fetei, muștrător:

— Nu mi-ai spus nimic, mamă!

— Nici lui nu i-am spus-o! zise Thalia pe gânduri.

— Vrei să zici că nu te-a întrebat dacă vrei să-l iei?

— Nu și nici eu nu i-am spus-o, numai că aveam o presimțire că așa se vor petrece lucrurile.

Ligman-Yale a fost un model de deținut. Singura lui plângere a fost că, în drum spre execuție, nu i-au dat voie să fumeze.

— În Franța se aranjează mai ușor lucrurile astea, îi spuse el directorului închisorii. Ultima dată când am fost executat...

Preotului îi vorbi despre Thalia:

— E o fată nemaipomenită! Mi se pare că se mărită cu Jack Beardmore. Ce om norocos! Pe mine nu mă prea interesează femeile și de aceea am și reușit în viață. Dacă mi-ar trece prin cap vreodată să mă însor, Thalia ar fi genul de femeie căutat.

Într-o dimineață cenușie de martie intră la el în celulă un om și-i puse cătușele:

Yale îl privi:

— Ai auzit vreodată de domnul Pallion? Un coleg de-al dumitale.

Călăul nu răspunse. Legea îi interzicea să vorbească altceva decât despre iertarea păcatelor pe care, oricum, le ispășea în momentul următor.

— Ar trebui să afli ceva despre Pallion și să înveți din greșelile lui! Să nu bei niciodată! Pe mine băutura m-a adus aici!

Acest gând îl înveseli în drumul spre eșafod. Cu lanțul la gât și o eșarfă albă la ochi, Yale mai apucă să zică:

— Sper să nu se rupă ștreangul.

A fost ultimul mesaj al „Cercului purpuriu!”

SFÂRȘIT